

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hertz, Henrik.; [udgivne af Poul Hertz].

Udvalgte dramatiske Værker

Vol. 8

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1897

8 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

THE HISTORY OF THE
DORMANTIA UNIVER

OF THE

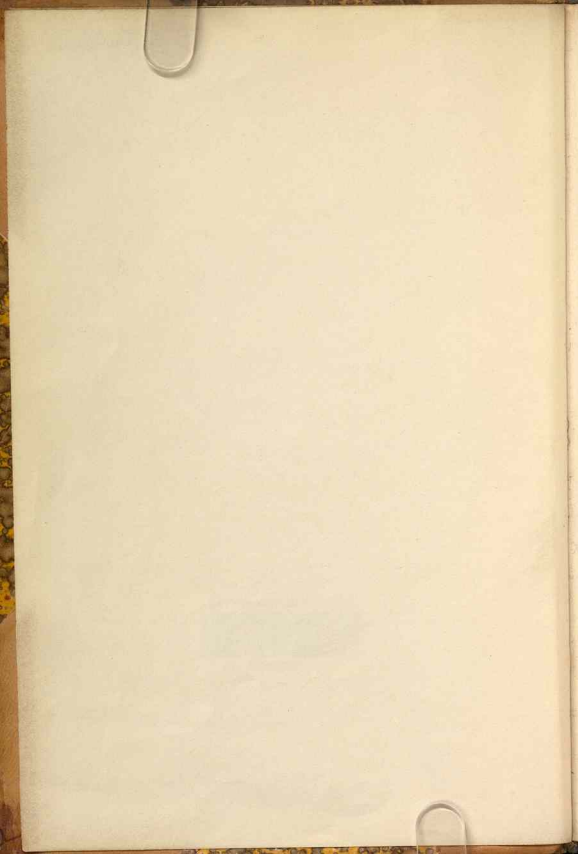
OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

Udvalgte
Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Ttende Bind.

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandels Forlag.

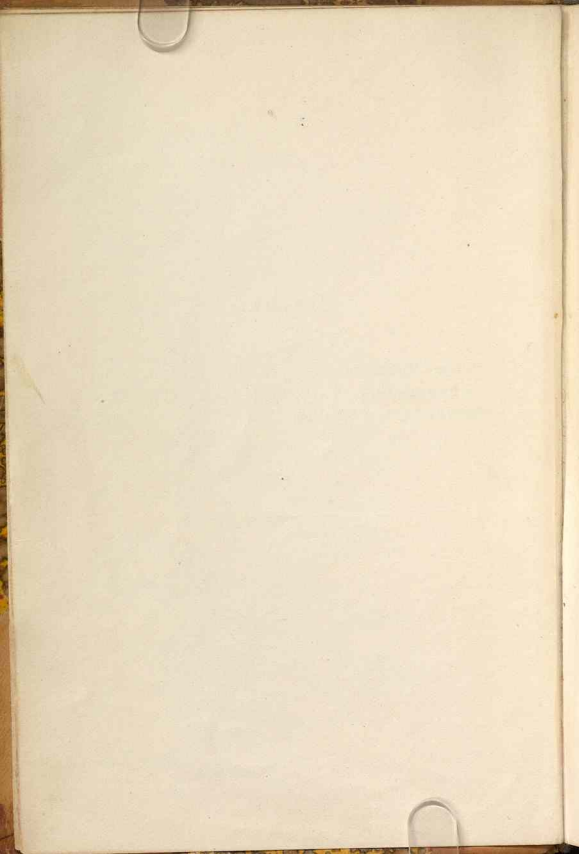
Fr. Baggés Bogtrykkeri.

1897.

Indhold.

	Pag.
Besøget i Kjøbenhavn	1.
En Cuurmethode	175.
Advokaten og hans Myndling	281.

Besøget i Kjøbenhavn.

Dyftspil i fire Acter.

Strevet 1855—56.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 14 Octob.
1860.

Dram. 3. 14 Bind. 1860.

Personerne.

Justitsraad Vinge.

Fru Vinge, hans Kone.

Henriette, deres Datter.

August, deres Søn.

Camilla, Justitsraadens Broderdatter.

Proprietair Poulsen.

Emilie, hans Datter.

Sturle Sigurdson Skalholt, Student.

Agerup, Cand. juris.

Lieutenant v. Bergen.

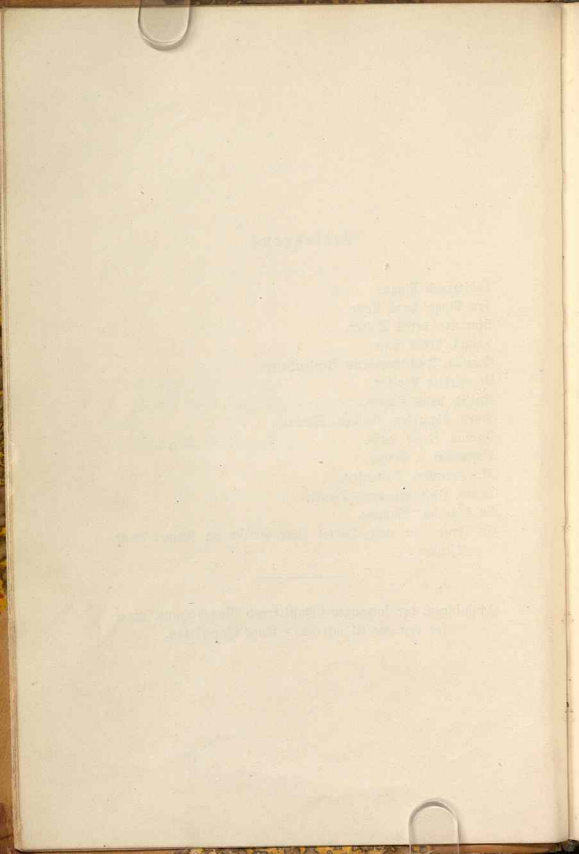
Hfr. Sørensen, Skjomsfru.

Johan, Justitsraadens Tjener.

En Pige hos Samme.

En Frue, en ung Dame; flere Herrer og Damer samt
Tjenere.

Handlingen, der foregaaer i Justitsraad Vinges Huus, varer
fra den ene til den næste Dags Formiddag.

Første Act.

Et smukt meubleret Visit-Bærelse hos Justitsraad Binge, med flere Udgange, en tilbenstre, to tilhøre og en i Baggrunden. Til Siden et Bord med Skrivematerialier.

Første Scene.

Proprietair Poulsen og Emilie træde ind, efterat en Pige har lukket Døren i Baggrunden op for dem. —
Siden August.

Poulsen

(til Pigen).

Hils endelig Fruen og Frøkenene, at de ikke maae genere sig for vor Skyld. Det hafter slet ikke; vi kan godt vente.

(Pigen gaaer).

Emilie.

Hør, Fa'er, jeg er halvveis bange for, vi komme til Uleilighed.

Poulsen.

Na nei, det troer jeg dog ikke. Efter hvad

Pigen forklarede, er der jo ikke Andet iveien, end at Fruen taler med en Blegemand; og af de unge Damer er den Ene ifærd med at klæde sig om, den Anden prøver en ny Kjole, hun har faaet hjem. — Men forresten antog jeg selv, at man ikke er saa tidlig paaferde her i Huset, og at vi burde have gaaet herhen lidt høiere op paa Dagen.

Emilie.

Men, lille Fa'er, saa skulde du rigtig sagt det.

Poulsen.

Jeg nænnede ikke at lade dig vente længere. Jeg saa nok, du var utaalmodig og vilde gjerne herhen.

Emilie.

Var jeg virkelig saa utaalmodig?

Poulsen.

Na nei, det vil jeg just heller ikke sige. Du spurgte mig bare ti Gange igaar Aftes, inden vi begav os til No, og ligesaa mange Gange imorges, mens vi drak Thee, hvad Tid vi skulde gaae.

Emilie.

Gjorde jeg —?

Poulsen.

Og du gjorde mig i Getvæk Spørgsmaal om Fruen her i Huset, de unge Pigeborn, og den unge August.

Emilie.

August? Jeg har ikke nævnet ham!

Poulsen.

Nei — men just derfor spurgte du om ham. Alt, hvad du vilde vide af mig, var kun Omveie, for at bringe Taleren paa ham. Jo, du er en stor Lur!

Emilie.

Na, Ja'er, det er rigtig dig, der er en Lur. Vil du nu dutte mig Noget paa, som jeg aldrig har drømt om?

Poulsen.

Det er en anden Sag. Saa lad os tale om andre Ting.

Emilie.

Ja, det var rigtignok bedre, om du engang gjorde Alvor af Det, du har lovet mig saa tidt. Du vilde jo fortælle mig saa Meget om Kjøbenhavn og især om Kjøbenhavnerne, hvori de alt ere forskjellige fra os i Provindserne. Nu kommer jeg lige fra vore Herregaarde i Jyen og er ved min Ankomst hertil fremmed for Alting. Du er slet ikke ordholdende, Ja'er!

Poulsen.

Du har Ret; det har jeg ganske glemt. Men der er jo endnu Tid nok dertil. Siig mig da, hvad du vil vide.

Emilie.

Fortæl mig først Noget om Byens Damer.

Poulsen.

Damerne? Ja, de ere naturligviis Alle meget smukke, meget elskværdige og meget elegante i deres Paaklædning og Tournüre.

Emilie.

Det har jeg hørt. Men hvordan vil jeg Stakkel tage mig ud iblandt dem?

Poulsen.

Det kan blive galt nok. Man kan ikke nægte, at Kjøbenhavns Damer besidde ualmindelige Egenskaber. Fremfor Alt maa man beundre deres store Haardsørhed, hvori de meget overgaae Herrerne.

Emilie.

Na, nu gjør du nok Nar af dem! De er vist snarere kjæle og forvænte.

Poulsen.

Nei, deri tager du mærkelig fejl. Naar Solen skinner en Smule i April Maaned, men det ellers er bitterlig koldt, saa kaste Byens Damer strax deres Vintertøi og gaae i Foraars-Mantiller af det tyndeste Stof. Er det Brug i Paris at gaae med Creps-hawl i samme Maaned, saa gaae de med Creps-hawl, og see meget fornøjede ud, om de ogsaa af Kulde

have røde Næser og Kinder. — Jo, haardsføre er' de. Hvem kan f. Ex. i Kjøbenhavn holde ud at sidde fra Morgen til Aften ved Vinduet uden at faae Gigt og Rheumatisme? Men at sidde der er just grande mode hos Byens Damer, især det Vindue, hvor det træffer allermeest.

Emilie.

Men hvorfor sidde de saa meget ved Vinduet? Er det for at see ud?

Poulsen.

Maaskee — eller for at Andre kan see ind. En Frue her i Byen, som jeg engang gjorde det samme Spørgsmaal, svarede mig, at hun skulde sige mig Grunden, naar jeg ikke vilde røbe hende. Alle hendes fem Døttre vare blevne gifte fra det midterste Vindue i Hjørnestuen. Hun havde vist ti Gange prøvet med de andre Fag, men det slog Alif.

Emilie.

Hahaha! Ja, dig kan man troe!

Poulsen.

En anden beundringsværdig Egenskab hos Kjøbenhavns Damer er deres uroffelige Tillid til Forsynet. Naar ethvert Menneske kan see, det vil blive en Skylregn, saa sætte de sig i deres bedste Stads paa en aaben Vogn og kjøre i Skoven, i det Haab, at vor Herre nok vil tage sig af dem.

Emilie.

Ja, af alt det troer jeg ikke et Ord. — Men er det sandt, at Damerne her i Byen gaae saa meget i Boutiquerne? og at Kræmmerne ere saa mageløst forspnede?

Poulsen.

Ja, Kræmmerne her i Byen ere selv mageløse. Det er de uegennyttigste Mennesker, man kan tænke sig. Næsten Alle sælge deres Varer enten under Indkjøbsprisen eller, som det hedder, for Priser, man aldrig har kjendt paa Pladsen her. Saa kan du vel begribe, hvad de stakkels Mennesker kan tjene ved den Handel.

Emilie.

Men hvorfor gjør de det? Og hvor kan de?

Poulsen.

Hvor de kan det, veed jeg ikke. Men det er endnu det Mærkeligste, at de aldrig vil tilstaae, at de gjør det af puur Honnettetet; men snart er det, fordi de ville høre op med deres Handel, snart paagrund af Flytning. Ja, du kan vide, der er virkelig Kræmmere her i Byen, der flytte hvert Halvaar, blot for at kunne sælge ud af den Grund.

Emilie.

Ja, Gud veed, hvor meget jeg kan troe dig. —

Men siden du har fortalt mig om Damerne, saa fortæl mig nu ogsaa Noget om Herrerne.

Poulsen.

De unge Herrer?

Emilie.

Som du selv synes.

Poulsen.

Nei, som du synes. Hvilke interesserer du dig meest for?

Emilie.

Nu troer du nok, du skal faae mig til at sige de gamle Herrer. Men jeg mener de unge.

Poulsen.

Det er meget fornuftigt, at du interesserer dig meest for dem; det vil være dig til stor Fordeel under dit Ophold her. Du maa nemlig vide, at i vor Tid ere unge Mennesker en Magt i Staten, der ikke er at spøge med. Jeg vil ikke tale om, hvad de sætte igjennem i det offentlige Liv. Men i alle Selskaber er det unge Mennesker, der føre Ordet; det er dem, man spørger tilraads, og hos hvis Erfaring og Menneskefundskab man søger Oplysninger.

Emilie

(leer).

Nei, nu lyver du da reent ud, lille Fa'er!

Poulsen.

Oh, hvor kan du troe! Nutidens Ungdom er genialst; vor Tid er forældet og træet, den trænger just til Ungdom. Vi Gamle have glemt vor Lærdom; de Unge have saa nylig forladt Skolen, at de endnu kan Et og Andet udenad. Og hvad lære de ikke paa Professorernes Forelæsninger, og af Bladene! Desuden er Ungdommen altid raskest paa det, og det er godt for vor døvne Tid.

Emilie.

Men saaledes er' jo ikke de unge Mennesker, vi saa øvre hos os, og Flere af dem ere dog her fra Byen, som . . . som — ja, som August.

Poulsen.

Ja, men hans Opdragelse er ogsaa meget forfæmmt. Jeg maa desværre tilstaae, at han lader Meget tilbage at ønske.

Emilie

(ivrig).

Hvor kan du dog sige det! Du har jo selv altid holdt saa meget af August.

(Der træder August ind og bliver, ved at høre sit Navn nævne, staaende ved Døren i Baggrunden).

Poulsen.

Ja, min rare Pige! bare du ikke tager fejl. Det var nok snarere dig, der holdt saa meget af August.

August

(glad, affides).

Ja, det har altid været mit Haab!

Emilie

(fortrydelig).

Kommer du nu igjen, Fa'er! Det er ret en
Skam af dig. Jeg tænker aldrig paa ham.

August

(affides).

Hvad nu?

Poulsen.

Da troer jeg, at du tænker mere paa ham,
end du vil tilstaae.

August

(affides).

Aha! Det lettede!

Poulsen.

Det er jo ogsaa et kjont, ungt Menneske, af et
angenemt Bæsen.

August

(affides, buffende).

Jeg siger Tak.

Poulsen.

Og paa hans Dovenskab nær synes jeg rigtig-
nok ganske godt om ham. Men naar du ikke tænker
paa ham, saa er det saa meget desto bedre; for man
siger jo temmelig almindeligt, at han er forlovet eller

skal forloves med Justitsraadens Broderbatter, der er i Huset her.

August

(affides).

Saa? Siger man det?

Emilie.

Det maa han meget gjerne — mig kommer det ikke ved.

August

(affides).

O, det mener hun ikke!

Poulsen.

Ja, men mig skulde det egentlig vedkomme; thi da jeg havde endeel at skaffe med hendes Moders Pengesager, der var i stor Uorden, saa blev jeg tilsidst Camillas Formynders, for at det Lidet, der var efterladt, ikke skulde gaa ganske i Studder-mudder — og jeg kan da gjerne nægte mit Samtykke, hvis du onsker det.

Emilie.

Nei, det behøver du ikke.

August

(affides).

Det er nok bedst, jeg gaaer hen til dem, inden de komme for dybt i Texten. (Kommer sig først, og træder derpaa frem). Velkommen, Hr. Poulsen! Velkommen, kjære Emilie!

Poulsen.

Ei, er du der! Hvor kommer du fra?

August.

Fra Stuedøren derhenne, hvor jeg har staaet et
stift Dvarteer og hostet og rømmet mig, uden at De
vilde lægge Mærke til min Nærværelse.

Poulsen

(affides).

Ja, luur ham, den Skjelm! (Gøit). Men saa
har du vist hørt, hvad vi talte sammen.

August.

Hvert eneste Ord.

Poulsen.

Saa? Ja, vi har jo ikke talt Andet, end hvad
du havde Godt af at høre.

August

(til Emilie).

Men De er alene herinde! Hvor er da min
Søster og Moder og Camilla?

Emilie.

De bad os vente. Deres Søster prøver en ny
Kjole.

August.

Saa kan De vente længe paa hende. Hun bru-
ger et Par Timer til at prøve en ny Kjole.

Poulsen.

Sun kommer nok. Fortæl du os imidlertid, hvorledes det gaaer dig her i Byen.

August.

Miserabelt. Det er nu desværre afgjort, at jeg skal læse til den juridiske Examen, efterat jeg i to Aar har truffet Tiden ud med at vælge et Studium.

Poulsen.

To Aar! Var det Balg da saa svært?

August.

Det var let nok at sige, hvilket Studium jeg ikke vilde vælge — det gjorde jeg ved dem alle sammen.

Poulsen.

Ah, din dyvne Krabat! Naar man seer ret til, vilde du nok helst skulke dig reent væk fra Studeringerne. Nei, saa er den unge Herre, der kommer her i Huset, en anderledes Karl. Algerup kan i to Timer itræk fortælle En, hvad en Professor har sagt paa sine Forelæsninger om anden Gang kvalificeret Tyveri.

August.

Jeg har den største Respect for hans udmærkede Egenskaber. Men jeg selv kender min Uduelighed og maa nok være bange for mit gamle Uheld. Til Artium fik jeg rigtignok anden Character; hvordan det gik til, veed jeg ikke — alle mine Lærere

spaaede mig tredie. Der er ikke to Meninger om, at Professorerne vare partiske mod mig, af Hensyn til min Ungdom og Genfoldighed. — Til Philosophicum fik jeg ganske rigtig tredie Character; og nu, til Embeds-Examen, er jeg forud vis paa fjerde.

Poulsen.

Fjerde? Er der meer end tre Characterer?

August

(sutter).

Jo, desværre!

Poulsen.

Naa, at gaae reject!

August.

Netop; og det kan ikke slaae mig fejl.

Poulsen.

Din arme Thy!

August.

Ja, De har Grund til at beklage mig. Mit eneste Haab er nu, at den Beslutning, Fa'er nylig har fattet, skal hjælpe lidt paa mig.

Poulsen.

Hvad er det for en Beslutning?

August.

Fa'er har faaet en af Professorerne til at skaffe

fig en duelig og paalidelig Student; han skal nu hjem til os, hjælpe mig med mine Studeringer og passe paa mig.

Poulsen.

Hahaha! Ja, det er nok en juridisk Manubuc-teur, du taler om.

August.

Nei, ham faaer jeg aparte. Den, der kommer hjem til os, skal kun have Tilsyn med mig, holde mig i Drene, sørge for, jeg læser godt over, og høre mig i mine Lectier. Og, hvis han ingen Bei kan komme med mig, skal han —

(standser).

Poulsen.

Nu da?

August.

Ja, naar han ingen Bei kan komme med det Gode, saa skal han naturligviis sætte mig i Skammefrogen og give mig en Anmærkning.

Poulsen.

Hahaha! Jeg troer ikke, du lader dig saa let sætte i Skammefrogen.

August.

Jeg er vel nødt til det. Skal jeg ikke adlyde min Lærer og Opdrager, ja endog takke ham, naar han straffer mig?

Poulsen

(til Emilie, leende).

Sæt ikke et saa forfækket Ansigt op. Der er
ikke et sandt Ord i, hvad han siger.

August.

Jeg forsikrer Dem — De kan spørge Fader.

Poulsen.

Naa, der har vi Damerne!

Anden Scene.

De Forrige. Henriette. Camilla. — Siden Fruen
og en Pige.

Henriette.

Velkommen, Emilie! Velkommen, Hr. Poulsen!
(Til Emilie). Du maa ikke blive vred over, at vi lode
dig vente.

Camilla

(til Emilie).

Tillad ogsaa mig, at byde Dem velkommen —
og ikke mindre Dem, min Hr. Formyndere!

Poulsen.

Tak, min Pige! Hvordan gaaer det dig?

Camilla.

Under saa behagelige Forhold, som jeg her be-
finder mig i, kan det ikke Andet end gaae mig vel.

Emilie

(affides).

Hun saae paa August.

Poulsen.

Nu, det er mig hjært. Jeg var halvveis bange for, at den Fusentast der (veger paa August). bragte nogen Forstyrrelse i den arcadiske Rolighed, du ellers kunde vente her i Huset.

Camilla.

Hvorledes kan De troe —

August.

Camilla og jeg enes meget godt. Hun har kun imod mig, at jeg betjener mig af saa mange simple Ord og Talemaader. Naar jeg siger „raadue Uebler“, vil Camilla, at jeg skal sige „angrebne.“ Og naar jeg siger „en Hofekræmmer,“ retter hun det til en „Permissionskræmmer.“

Camilla

(empfindlig).

Det Sidste skyldes dog nok din egen Phantasie. Men jeg er ellers rigtignok af den Mening, at man behøver ikke at vælge stødende og ufsjonne Ord, naar man har bedre.

Poulsen.

Deri har du megen Ret. Allerede, da August var ovre hos os, skjendte jeg tidt paa ham for hans mange Ryborders-Udtryk.

Emilie

(affides til ham).

Hvor kan du sige det, Fa'er!

Henriette.

Der kommer Moder.

(Frue Binge træder ind).

Frue.

Nei, er De virkelig kommen hertil! Det er mig da ubeskrivelig hjært! — og det just idag, det glæder mig dobbelt; for jeg skal sige Dem — men lad mig dog først see rigtig paa Emilie! Du er jo bleven en stor og smuk Pige, siden vi var ovre hos Jer. (Til Poulsen). Ja, jeg skal sige Dem, vi see endeel af vore gode Venner hos os iaften, og saa kan vi strax forestille vor lille Emilie for dem.

Poulsen

(til Emilie).

Glæd dig, Barn! Saa kan du allerede den første Dag gjøre Bekjendtskab med saa Mange af den fine Verden. (Til Frue Binge). Men, bedste Frue, er der Mulighed for at træffe Deres Mand?

Frue.

Han kommer vist snart. Han har saa skræffelig travlt. Han bliver reent opslidt i Forretninger.

Poulsen.

Saa kan jeg see herind om lidt. (Det han vil

gaar). Men det er sandt, hvad bliver det til med min kjære Zette? Der blev jo skrevet over til os, at Agerup har anholdt om hendes Haand. (Til Zette). Har nu din Fader givet sin Velsignelse?

Henriette.

Gud, Fa'er maa slet ikke vide Noget derom. Fa'er er saa vanskelig. Agerup er først nylig bleven Candidat; og førend han er kommen ind i et af Comptoirerne, giver Fa'er bestemt ikke sit Samtykke.

Camilla.

Naar Tante vilde tale derom med Onkel, gav han nok efter, — i det mindste efter min Anskuelse.

Fruen.

Det skal jeg, Børn, det skal jeg. Men hvor faaer jeg et roligt Dieblis dertil! Saa Meget der hviler paa mig! Og han maa være i godt Lune, naar jeg skal bringe det paa Bane; ellers komme vi slet ingen Vei.

Poulsen

(til Zette).

Der er vel ingen Fare. Agerup er jo en flint Fyr.

Henriette.

Na, han har staaet sig saa brillant til sin Embeds-Examen. Det var ikke langt fra, han havde faaet præ.

Poulsen.

Der kan du høre, August! Gaae nu hen og følg hans Exempel.

August.

Jeg beundrer Algerup, men jeg kan ikke følge hans glimrende Flugt.

Poulsen.

Saa, saa følg nu med mig; min jevne Pasgang kan du nok holde Skridt med. — Jeg anbefaler mig.

(Han og August gaae).

Fruen.

Nu skal min Tro Emilie og jeg snaffe rigtig sammen. — Ja, hør, Børn! har Domsfru Sørensen været her?

Henriette.

Nei, endnu ikke.

Fruen.

Naar hun kommer, saa lad mig det endelig strax vide. — Naa, Emilie, jeg længes ret efter at høre Nytt fra dit Hjem. Fortæl mig nu allerførst, hvordan din Moder har det.

(En Pige kommer ind).

Hvem er nu der?

Pigen.

Jeg skulde hilse og sige, at der er kommen en Karl fra Conditoren med to Lagkager og en Krandsesage.

Fruen.

Godt; lad ham vente. (Til Emilie). Det var din Moder, min Pige —

Pigen.

Og saa er Smeden der, for at dirke Laasen til Chiffonnièren op, som Røglen er fastet bort til.

Fruen.

Ja, det maa jo stee; ellers kan vi ikke komme til Børnenes Tøi. — Men fortæl du mig først, Emilie —

Pigen.

Og saa er der en Pige fra Røgemanden —

Fruen.

Ja ja, godt! (Til Emilie). Fortæl du mig kun —

Pigen.

Og saa skulde jeg sige, at Fruens Amagerkone var derude.

Fruen.

Amagerkone? Naa, endelig! Ja, saa maa jeg ud. — Undskyld mig, Emilie!

(Gaaer med Pigen).

Emilie

(til Zette).

Din Moder har vist altfor meget at tage vare paa idag.

Henriette.

Det har Moder hver Dag.

Emilie.

Men gaaer du eller Camilla hende aldrig tilhaande i Huusholdningen? Det gjør vi hjemme, naar det behøves.

Henriette.

Jo, det vilde Moder rigtignok tillade! Der skulde Nogen røre ved hendes Huusholdning undtagen hun selv eller vor Zomfru! — Vil du see, er det ikke et smukt Mønster, jeg sjer efter?

Emilie.

Jo, ualmindelig smukt.

Henriette.

Det skal være en Rastepude til August, til hans Sopha. Det er egentlig Camilla, der vil forære ham den.

Emilie

(fort).

Saa?

Henriette.

Hun holder ikke saa meget af at sje som at læse, tegne og male.

Camilla.

Jeg har Intet mod at sje og brodere. Men

jeg troer, at man ved Læsning, Musik og deslige bi drager mere til sin Dannelse og forædler Aanden (Til Emilie). Læser De meget ovre hos Dem?

Emilie.

Næsten altfor meget.

Camilla.

Har De læst Greven af Monte Christo? (Med Emphase). Det er en guddommelig Bog!

Emilie.

Den kjender jeg ikke.

Camilla.

Hvilken Bog har De sidst læst?

Emilie.

Dehlenschlägers Helge; men det er tredje Gang jeg læser den. — Ja, den kjender De vel?

Camilla.

Jo — af Navn . . . Det er sandt, Zette, veed du, at Lieutenant v. Bergen har tilbudt mig, gjennem en af sine Venner, at skaffe mig Underviisning i at male i Olie?

Emilie.

Hvem er Lieutenant v. Bergen?

Henriette.

Han er en ganske udmærket Balcavalleer. Det

er nok værdt, min Pige, at du kaster dine Dine paa ham. Han er en af vore eleganteste Herrer, og desuden er han rig, og kan med Tiden vente endnu meget Mere.

Emilie.

Nei, jeg agter ikke at løfte mine Dine saa høit.

Henriette.

Saa, man siger rigtignok, at han er noget udsvævende —

Camilla.

Aa, hvor vil du troe —

Henriette.

Jo, min Pige, det har jeg fra Clara Bydersen, der kjender ham saa godt.

Camilla.

Saa, Clara Bydersen hører ikke til dem, jeg reflecterer paa.

Henriette.

Hør, Emilie, der var Noget, jeg vilde spurgt dig om — hvordan opførte sig August hos Jer i Sommer?

Emilie.

Meget godt. Du tvivler da ikke derpaa?

Henriette.

Sa'er er ikke rigtig fornøiet med ham.

Emilie.

Ja, er det sandt, din Fader vil give ham en
Hovmester eller en Paapasser?

Henriette.

Det er det rigtignok. Vi kan vente ham hvert
Dieblif idag.

Emilie.

Men hvad ligner det?

Henriette.

Fa'er troer, det kan være til hans Bedste.

Camilla.

Sandt at sige troer jeg, at det er aldeles nød-
vendigt. Der kan ikke indvendes Noget mod August
fra Hjertets Side. Men hans Vetsindighed og hans
Ulyst til en høiere Uddannelse er meget beflagelig.

Henriette.

Ja, du, der selv staaer saa høit, har Lov at
være streng mod Andre; men . . .

Camilla.

Jeg nægter ikke, at jeg i mange Punkter er
streng i mine Principer. August har gjort Gjæld . . .

Henriette.

Det var, dengang Fa'er holdt ham saa knap.

Camilla.

Og han er ikke fri for at svire og sværme — det veed jeg ganske bestemt. Jeg troer heller ikke, han er aldeles sanddru.

Emilie

(affibes).

Kan hun holde af August, naar hun taler saaledes om ham?

Henriette.

Der ringede det. (Gaaer hen til Døren i Baggrunden og taler ud). Hvem kom der? Var det Jomfru Sørensen? — Camilla, der er hun! (Gaaer hurtig hen til den bagerste Sidedør tilhøre). Mo'er! der er Jomfru Sørensen! (Kommer frem). Hende vil vi anbefale dig, Emilie; hun kan være dig til stor Nytte.

Emilie.

Hvad er hun, denne Jomfru Sørensen?

Henriette.

Hun sidder og syer Skræddersyning hos Familier; men hun er saa vanskelig at faae, at man maa bestille hende længe iforveien. Hun kommer i de bedste Huse, og kjender Alt, hvad der hører til Mode og god Smag. Hun er en reen Skat! — Der er hun!

Tredie Scene.

Emilie. Henriette. Camilla. — Jomfru Sørensen
(fra Hovedbøren i Baggrunden).

Jfr. Sørensen.

Her har De mig endelig. Men De kan troe, det holdt haardt for mig at vinde herop.

Henriette.

De har dog faaet mit couleure Uldgarn?

Jfr. Sørensen.

Jo, her skal De see. (Tager en stor Bunte Uldgarn af forskellige Farver op af sin Bøse eller Glettekurv). Det er just, som det skal være, og udmærket forteret. — Og her har De det nye Kjølemønster, jeg talte om. (Tager et Kjølemønster op af sin Bøse). Det er til Livet, og det er Maalet til Meierdelen.

Camilla.

Og De har husket det Silketoi, De lovede at kjøbe til mig?

Jfr. Sørensen.

Her har jeg det. (Tager en Paffe op af Bøsen, og siger affides til Camilla). Der ligger et Brev til Dem i Paffen fra Lieutenanten.

Camilla

(sagte).

Godt; tie bare stille . . .

3fr. Sørensen

(som før).

Ja, men han bad mig saa hønlige sigte til Dem —

(taler sagte med hende).

Henriette

(for sig selv).

Det er besynderligt, Camilla har i den sidste Tid saa mange Hemmeligheder med 3omfru Sørensen.

3fr. Sørensen

(høit, til de Andre).

Jeg har faaet det Stykke Silketøi for Spot-priis. Svenden i Boutiquen — De veed, han det kjønne, unge Menneſte — fortalte mig, at hans Principal havde det fra et meget solid Huus i Hamborg, men der nu er i Pengeforlegenhed og sælger ud til partout Priis.

Henriette.

Saa? (Affides til Camilla). Hvad vilde 3omfru Sørensen dig?

Camilla.

Aa, det var om det nye Mønster til et Snorliv. Det taasjede Fruentimmer geneerte sig, fordi der var en fremmed Dame tilstede. (Til Emilie). De undskylder vel, at jeg gaaer ind med denne Pafte.

(Gaar).

Henriette.

Men, Frø fru Sørensen, hvad er det for Fodtøi, De har paa?

Fr. Sørensen.

Det er Mandfolkestøvler. Det er nu det allergentileste at gaae med. Man tager dem ellers af i Entreen og fører sine Sko med sig — jeg har mine her i Posen (tager et Par Sko op). Men idag var det ikke saa snarset paa Gaden, og derfor beholdt jeg dem paa.

Henriette.

Men hvordan faaer De saadanne Støvler af?

Fr. Sørensen.

Paa en ordentlig Støvleknægt, ligesom Herrerne. Vil De see, jeg har min Støvleknægt med mig. (Tager en stor Støvleknægt op af Posen). Det er nu den høieste Mode for Damerne at gaae med Mandfolkesklæder, med Mameluffer, med Best og Krave, med Matros-Piafferter med lange Ermer. De skal see, Herretjoler med lange Skjoder komme ogsaa i Brug.

Henriette.

Jo, det vil see net ud!

Fr. Sørensen.

Det skal De ikke sige. Der er jo saa mange aparte Ting kommet op. — Men, hvad jeg vilde

sagt, der kommer vel en Mængde Mennesker til Dem i aften?

Henriette.

Ja, vi har trommet sammen alle dem, vi kunde. Jeg længes bare efter, at man siger Velbekomme og vi kan begynde at dansse.

Hfr. Sørensen.

Ja, men Frøkenen maa dog huske paa, at det ikke længer er fiint at sige Velbekomme.

Henriette.

Maa, man buffer eller neier blot.

Hfr. Sørensen.

Nei, man lader som slet Ingenting. Alting skal nu være saa ugeneert. Det kommer, siger man, fra Englænderne og de Franske, fra den Tid de bombarderede Sebastopolen; for der generede de dem heller ikke.

Emilie

(affibes).

Man kan blive ganske forvirret over den Tale.

Hfr. Sørensen.

Men der har vi jo Deres Fru Moder!

Fjerde Scene.

Emilie. Henriette. Sfr. Sørensen. Fru Binge. —
Siden Camilla.

Fruen.

Na, jeg har ret længtes efter Dem, Frø fru
Sørensen. Hvordan gaaer det med Det, De veed nok?

Sfr. Sørensen.

Det gaaer godt. Min Cousine har sendt En
herop. Har han ikke været her endnu?

Fruen.

Nei, endnu ikke.

Henriette.

Hvad er det, Mo'er?

Fruen

Det er en Idee, Camilla har givet mig, og som
jeg strax talte med din Fa'er om. Det er saa slemt,
naar her er Fremmede, at man ikke altid veed, hvad
man skal underholde dem med. Din Fa'er har Hove-
det fuldt af saa mange Ting, og August giver os en
god Dag. Saa meente nu Camilla, det var godt,
om der var En i Selskabet, der kunde paatage sig at
sætte Liv i Folk, naar Samtalen begyndte at døe hen;
og en saadan En har vi nu søgt om i Aviserne.

Han skulde melde sig hos Frøken Sørensens Cousine.
(Til Frø. Sørensen). Har der meldt sig Mange?

Frø. Sørensen.

Ja, forstrækkeligt! Men de fleste skal rigtignok have seet ud som Underofficerer eller Barbeersvende. Den derimod, hun har sendt herop, skal være et net Menneske, pæn i Klæderne, og saae velopdragen og dannet ud. De kan vide, han tilbyder sig at convertere baade paa Tydsk og paa Dansk; og han vil holde ud til Klokken to, eller saalænge De vil, naar han blot imellem faaer en lille Hjertestyrkning.

Frøuen.

Ja, nu faaer man at see paa ham. Godt var det, om vi kunde være tjente med ham. Jeg selv kan ikke ret tage mig af den Sag; jeg har nok at passe, og min Helbred er rigtig heller ikke nu som før.

Frø. Sørensen.

Hvis Frøuen undertiden føler sig upasselig, kan jeg anbefale Dem en Bog, der skal være saa nyttig, naar man feiler Noget.

Frøuen.

Hvad er det for en Bog?

Frø. Sørensen.

Den hedder: „Historie om en Mand, der først var en Sværling, men siden blev saa frisk som en Hornsiff.“

Henriette.

En Svækling! Hvad er det for et Dyr?

3fr. Sørensen.

Det skal være et Slags smaa Fisk. — Men nu tør jeg min Tro ikke opholde mig længer. Jeg skal være hos Kammerherrens Klokken eet, og har endnu saa Meget at besørge.

Fruen.

Men De kommer jo i Aften og gaaer os lidt tilhaande?

3fr. Sørensen.

Det skal jeg nok. — Men, det er sandt, Frue, jeg skaffer Dem ganske vist den gamle Stine til at hjælpe Dem i Kjøkkenet, naar De næste Uge har Middagsfjelskab. Hende er De tjent med — paa mit Ord! Det er mageløst, som hun har en god Smag!

Henriette.

Smag? Mener De i Pynt og Paaklædning?

3fr. Sørensen.

Nei, det forstaaer hun sig slet ikke paa. Men det er mageløst, som hun smager godt.

Henriette.

Hahaha! Den gamle Stine, smager hun godt?

3fr. Sørensen.

Juustement. Naar hun har smagt paa Suppen

og siger, den er salt nok, saa kan De stole derpaa. Og hendes Smørsmag! Derom kunde man fortælle Historier. — Men Adios til Dem Alle!

(Gaaer).

Fruen.

Ja, jeg staaer her, og derude vente de Alle paa mig.

(Det hun vil gaae, træder Camilla ind igjen).

Camilla.

Er Onkel ikke her?

Fruen.

Er han kommen?

Camilla.

For lidt siden. Han gif først over i sine Værelser.

Fruen.

Ja, saa kommer han strax herind. (Zu Zette). Hør, lad saa Ungenting være iveien, at din Fa'er ikke skal faae Noget at blive fortredelig over.

Henriette.

Nei, det skal jeg nok tage mig iagt for. Jeg vil helst holde Fa'er i godt Humeur, for Agerups Skyld.

Femte Scene.

Fruen. Emilie. Henriette. Camilla. — Justits-
raad Binge.

Justitsraaden

med flere Pakker Papirer under Armen og et aabent Brev i Haanden).

Er det nu ikke, som jeg siger: det er til ingen Nytte, at jeg præfer for Jer. Nu staae de og stryger derinde i det lille Kammer, hvor jeg har mine Samlinger.

Fruen

(seer paa Jette).

Stryger de?

Henriette.

Det veed jeg Intet af.

Justitsraaden.

Jo, Gu' stryger de, og man er nærved at gvoles af den Damp og Dvalm.

Fruen.

Men hvem kan det da være —?

Camilla.

Kjære Onkel maa ikke blive vred. Det er rigtignok for mig — det er kun et Par fine Strimler, og det skal vi strax faae bort, naar De ønsker det.

Justitsraaden.

Er det for dig, min Pige? Nu ja, naar det er saa lidt, gjør det heller Intet; det har du Ret i. — Men der er jo Emilie! Velkommen, mit Barn, Og din Fa'er, hvor er han?

Fruen.

Han gik ud i Byen i et Grinde, men kommer snart igjen. (Affides til Henriette). Det er bedst, I gaae ind. Din Fa'er er i slet Humeur, det kan jeg see paa ham. Tag Emilie med dig. (Til Justitsraaden). Vi vil ikke forstyrre dig, hvis du har Noget at bestille.

Justitsraaden.

Ja, derpaa mangler det ikke. Lad mig kun faae et Bord herhen.

(Fruen og Zette flytte et Bord frem).

Og bliv du her, Camilla. Jeg vil tale med dig.

(Fruen, Emilie og Henriette gaae ind).

Sjette Scene.

Justitsraaden. Camilla.

Justitsraaden.

Her har vel Ingen været?

Camilla.

Ikke det jeg veed.

Justitsraaden.

Ja, han kommer nok. Hm! det er beshynderligt — jeg kunde næsten ønske, han blev borte.

Camilla.

Det er vel ikke Deres Alvor, Onkel? Saa ivrig De har været for den Plan!

Justitsraaden.

Det er sandt — og for mit eget Bedkommende længes jeg efter ham næsten med Utaalmødighed. Men jeg frygter dog for, at August ikke vil finde sig i en saadan Opdrager.

Camilla

(lidt haanlig).

Na, han finder sig nok deri, naar det er hans Faders Villie. Er det ikke vor Pligt at adlyde og ære enhver Befaling, der kommer fra vore Forældre? Naar min afdøde, elskede Moder paalagde mig Noget, var det min største Glæde at opfylde hendes Ønske, selv om det ikke faldt mig saa let.

Justitsraaden.

Ja, men du var ogsaa en sjelden Datter, efter Alt hvad du selv har fortalt mig. Med Sønner har man desuden altid lidt mere Qvakeri end med Døtrene. Men du har Ret, at August maa finde sig deri, om ikke for Andet, saa for med Tiden at blive

en Pige som dig værdig. Det var din fortræffelige Moders Ønske, at der skulde blive et Par af Eder.

Camilla.

Det veed jeg, og min elskede Moders Minde er mig saa dyrebart, at jeg, for at kunne opfylde dette hendes Ønske, selv har raadet Dem til at antage en duelig Mand, der kunde have Tilsyn med August's Opførsel og hans Studeringer. Det var jo dog muligt, at han ved en saadan Veiledning kunde befries for sin letfindige Tænkemaade og erhverve den Aandens Modenhed, han desværre mangler.

Justitsraaden.

Og dit Raad var godt, min Pige; derfor har jeg fulgt det.

Camilla.

Saa, jeg maa rigtignok tilstaae, at hvis der ikke skeer en meget betydelig Forandring til det Bedre med ham, vilde jeg gjøre Uret i at række ham min Haand. Vi vilde ikke blive lykkelige sammen.

Justitsraaden.

Vær du kun ubekymret, min Pige. Vistnok saae jeg gjerne, at der kunde blive et Par af Jer, og du har selv engang lovet mig at gjøre derfor, hvad der stod i din Magt. Men det skal ligesfuldt komme an paa din egen Villie.

Camilla.

Jeg er ikke ufølsom for Deres store Godhed mod mig, kjære Onkel. Jeg har ikke glemt, at De med Deres ædle Hjerter tog Dem af mig ved min Moders Død, da jeg stod eensom og hjælpeløs i Verden —

Justitsraaden.

Tænk ikke om det. Det var ikke Andet, end hvad jeg skyldte det Venstskab, jeg altid har baaret for din Moder. August er en Tusentast, der ikke veed, hvad han forstjertser i dig. Men nu vil vi gjøre det sidste Forsøg, og han skal min Sandten, enten han vil eller ikke, lade sig styre og vejlede af den Mand, der er mig anbefalet. — Gaae du kun ind til de Andre, og overlad den Sag til mig. I dette Dieblif har jeg lidt travlt.

Camilla

(affides).

Jeg tænker, vor spydige, selvflege August skal tæmmes lidt, naar han kommer under det Tilshyn.

(Gaaer).

Justitsraaden

(sætter sig ved Bordet og tager det aabne Brev frem).

Ja, det Brev er som saa mange, min Fuld-mægtig har skrevet mig; det er fuldt af philosophiske Talemaader, hvoraf jeg ikke forstaaer et Ord. Den Ræv har mærket, hvorpaa det skorter hos mig, og vil nu gjøre sig tyk med sin Viisdom. Nei, der maa

ikke en Forandring; jeg vil ikke saadanne lade mig trumfe. — Ja, jeg maa nok overtænke nærmere, hvad han skriver. Brevet skal jo besvares, enten han philosopherer eller filouterer. (Gjennemløbende Brevet). „Disse tvende Theorier . . . forsvundne af Bevidstheden . . . høre ind under det Ophævedes Kategorie.“ Jeg forstaaer det min Sjæl ikke, og jeg gider ikke brudt mit Hoved dermed; det kan da ogsaa beroe til imorgen. (Vægter sig tilbage i Stolen og begynder at luffe Pinene). Det er beshunderligt, som der kommer Søvnighed over mig, naar jeg sidder i den Rænestol. Den er for magelig . . . jeg burde egentlig altid staae og arbejde . . . det vil jeg for Fremtiden . . . jeg vil strax reise mig . . . ja, det vil jeg —

(falder isøvn).

Syvende Scene.

Justitsraaden. Fruen (fra den bagerste Dør tilhøre).

Fruen

(affides).

Jeg skal dog prøve paa, om jeg nu kan tale til min Mand om Jettes Forlovelse. (Gaaer hen til ham). Nu, lille Mand! altid ved dit Arbeid!

Justitsraaden

(vaagner, da hun nærmer sig ham, og tager en Pen i Haanden;
fortrebelig).

Javist — hvorfor forstyrer du mig?

Fruen.

Na, du maa ikke slide og slæbe saadanne bestandig. Du maa unde dig lidt Ro.

Justitsraaden.

Hvorfra skulde den Ro komme? Man er jo ophængt i Forretninger — og Fortredeligheder nok aparte!

Fruen

(affides).

Han er i ondt Humeur; saa tør jeg ikke tale om Jette. (Gst). Vil du, jeg skal gaae ind igjen?

Justitsraaden.

Jo, og siig til Jette, hun skal strax lade mig det vide, naar den Person kommer, vi vente paa. — Der gik Nogen med Entreedøren . . . det er bestemt ham. Saa gaae du din Vej.

(Gaaer hen til Døren i Baggrunden, mens Fruen gaaer ind tilhøre).

Ottende Scene.

Justitsraaden. Poulsen.

Justitsraaden.

Naa, er det dig —!

Poulsen.

Sa, min gamle Ven, her har du mig. Men,

tager jeg ikke fejl, saa ventede du i dette Dieblis en Anden.

Justitsraaden.

Det er sandt. Jeg troede, det var en ung Mand, der skal komme idag og være i mit Huus som . . . som —

Poulsen.

Er det ham, der skal være Huuslærer?

Justitsraaden.

Det maa du gjerne kalde ham. Han skal være en Lærer for mit Huus, han skal give det Hele et andet, et bedre, et høiere Sving.

Poulsen.

Saa? Men, efter hvad man har fortalt mig her, troede jeg, han skulde blot komme for August's Skyld.

Justitsraaden.

Savist, det er jo sandt nok Hovedgrunden til hans Komme. Men jeg har desforuden en aparte Grund, hvorfor jeg ønskede en saadan Mand i mit Huus. Seer du — ja, siig mig først: er du bekjendt med den nyere Philosophie?

Poulsen

(forundret).

Den nyere Philosophie? Ja, man giver jo ikke gjerne svare ligesvem Nei dertil; men jeg kan heller ikke med god Samvittighed svare Ja.

Justitsraaden.

Det gaaer mig accurat ligedan. Men man kan ikke længer være bekendt at holde sig udenfor alt dette. Man støder an og kommer i Forlegenhed hvert Dieblis. Den yngre Generation voxer En over Hovedet. Oppe i Comptoiret kan min egen Fuldmægtig, saa tidt han har Lyst, chikanere mig med sine philosophiske Brokker. Det gaaer ikke an, Poulsen! Man maa holde Skridt med sin Tid.

Poulsen.

I mine Studenterdage har jeg selv engang havt stor Lyst til at gjøre mig fortrolig med dette Studium; men min forandrede Livsstilling gjorde, at jeg maatte opgive det. Nu er jeg kommen til den Erkjendelse, at den tydske Philosophie maaskee kun er mulig i Tydskland, eftersom den i en saa stor Mængde Tankebestemmelser binder sig til Sproget. I Frankrig og vel ogsaa i England er den ganske vist en Umulighed. Jeg har visseelig stor Agtelse for de Mænd, der hos os have udbredt Kjendskabet til disse dybsindige Undersøgelser. Men det er ikke gjort med at stumme Lidt af Overfladen og skaffe sig Færdighed i den philosophiske Terminologie. Heraf har vi jo i den senere Tid seet nok hos os, og indtil Væmmelse.

Justitsraaden.

Men en saadan Kundskab er dog ikke at foragte. Saa er man dog i det mindste orienteret, og behøver

ikke at lade sig sætte tilbænks af enhver lumpen Comptoirist. Du, i dine Forhold og med dine Omgivelser, føler maaskee ikke Nødvendigheden heraf; men anderledes er det med mig i min Stilling. Og see derfor har jeg nu gjennem en af Professorerne, en gammel Ven af mig, ladet mig anbefale en ung Mand, der paa samme Tid, han var en Veileder for August, ogsaa kunde paatage sig at bibringe mig den Kundskab i Philosophien, jeg endnu kan tilegne mig.

Poulsen.

Ja, jeg vil haabe, at det er et af dine sædvanlige Liebhaberier, som du selv allerførst bliver kjed af — ligesom du blev kjed af Heraldiken, af dine Seglsamlinger og din Samling af Autographer.

Justitsraaden.

Det skal du just ikke troe. — Der har forresten allerede været en Person hos mig imorges. Han var sendt af En, til hvem jeg oppe i Klubben havde talt om den samme Sag. Det var en mærkelig Fyr. Han bekendte sig, som han sagde, til Pythagoras's Lære, det vil sige, han antog en Sjælevandring, en uendelig Række af Præexisterer.

Poulsen.

Kunde han da ligesom Pythagoras erindre, hvad han havde været forhen paa Jorden, inden han blev født?

Justitsraaden.

Naturligviis, kjære Ven! Hør bare: han havde udfundet af forskjellige Bink i ældre Skrifter, at der gaves Midler til ligesom at klare Synet for sine forrige Tilværelser, og ved dem havde han gennemskuet otte af dem. Men disse Midler vare kostbare, og det stakkels Menneſke havde tilsat en temmelig stor Arv derpaa. Han vidste saaledes, at han engang havde været Minister hos en indisk Fyrste; en anden Gang stak hans Sjæl i en Jacobiner under den franske Revolution, og een Gang — tænk dig! — saae han sig selv i Sancho Panzas Ujel!

Poulsen.

Sancho Panzas! Men jeg troede, det var en Person i en opdigtet Fortælling, i Don Quixote.

Justitsraaden.

Den samme Indvending gjorde jeg ham. Men han svarede mig ganske simpelt: Det bedste Beviis for, at Sancho Panza havde været til, var just, at han havde været hans Ujel.

Poulsen.

Ja, det har sin Rigtighed. — Hm! Forlangte han Penge af dig for at indvie dig i sin Hemmelighed?

Justitsraaden.

Han underrettede mig om, at Udgifterne, hver

Gang man vilde afløre en Præexistens, løb op til en 200 Rigsdaler. Jeg gav ham dog kun 5 Rigsdaler til de første Udlæg. Men saa kom August til og paastod, at han var en fordruffen Theolog, der just ikke stod i det bedste Rygte; og saa kunde jeg ikke godt tage ham til Veileder for min Søn.

Poulsen.

Nei, ikke godt. — Men siig mig nu, hvorfor anseer du det egentligt for saa nødvendigt, at August faaer en Veileder?

Justitsraaden.

For ellers bliver han aldrig til Noget. Jeg vil ikke tale om hans Ulyst til ethvert Studium, vi har foreslaaet ham; men han driver Tiden hen med lutter Udenoms-Sysler. Desuden fører han et uordentligt Liv, spiller Billard paa offentlige Steder —

Poulsen.

Nu, den Ulykke er ikke saa stor.

Justitsraaden.

Men han søger til slette Steder, hvor der indgaaes høie Beddemaal.

Poulsen.

Fra hvem har du det?

Justitsraaden.

Det har jeg fra Camilla, og hun farer ikke med Tant.

Poulsen.

Sa, hvor kan hun vide Noget derom?

Justitsraaden.

Hun har det igjen fra Lieutenant v. Bergen.

Poulsen.

Lieutenant v. Bergen? Kender jeg ikke ham? Er det ikke en af Byens Elegants? et Slags levende Modejournal?

Justitsraaden.

Saamænd.

Poulsen.

Noget borneret, og af temmelig flygtige Sæder?

Justitsraaden.

Jo. Men du maa da ikke troe, at Camilla tager videre Hensyn til en Person, der staaer saa lazt under hende som han. Men en factist Rundskab kan han jo besidde som hver Anden.

Poulsen.

Sa, kjære Ven, men du bør dog betænke dig

lidt, inden du rækker Dre til de Historier, der berettes dig om August. Han var jo i Sommer et Par Maaneder ovre hos os og gjorde sig almindelig afholdt. Du har selv før holdt meget af ham, ja, han var en Tid din Diesteen. Har du nu ved Dre-
tuder . . .

Justitsraaden.

Na, vist ikke!

Poulsen.

Det kan nok være, at han ikke duer til Studeringer; men jeg troer, at han i mangen anden Retning vil være paa sin Plads.

Justitsraaden.

Men sine Studeringer skal han fortsætte; det har jeg engang sat mig paa. Og kun ved den Dannelse, Studeringerne give, kan han gjøre sig Haab om Camillas Haand.

Poulsen.

Er han da saa begjærlig efter den Lykke?

Justitsraaden.

Om han er? Du maa spørge, om hun vil unde ham den. Hun er en fortræffelig Pige, af sjelden Forstand og Dannelse. Hun slægter sin Moder paa, der, som du veed, var en udmærket Kone.

Boulsen

(affides).

Ja, hun var dygtig forskruet. (Gæit). Nu, du maa handle, som du selv synes bedst. — Kan jeg et Dieblif gaae ind til de Andre?

Justitsraaden.

Det kan du godt. De er' derinde.

(Boulsen gaaer ind tilhøre, idet den gamle Tjener Johan træder ind fra Baggrunden).

Tiende Scene.

Justitsraaden. Johan (i Huusdragt i denne og næste Act).

Johan.

Jeg forstyrrer dog vel ikke Hr. Justitsraaden?

Justitsraaden

(der igjen har sat sig ved Bordet).

Jo, du gjør. Hvad er det nu, du vil?

Johan

(tagende sig god Tid).

Ja, see, det var nu den Opvarter til vor kjære, unge Hr. August, vi skulde tænke paa, En, der kunde passe ham og besørge hans Grinder. En saadan Person kunde ogsaa være til Gavn ellers. Naar her er Fremmede, kunde han hjælpe ved Borddækningen og med at gaae og byde omkring. Men Hovedsagen er Hr. August, som jeg nu, i den Alder jeg er i,

ikke kan passe, som det er min Skyldighed. Det var Synd at sige, at den unge Herre var urimelig. Men her er saa Meget at varetage, at jeg ikke engang kan overkomme det Rimelige; og saa var det jo urimeligt, om jeg ikke tilstod Hr. Justitsraaden, at det Rimeligste var . . .

Justitsraaden.

Det Rimeligste var, at du nu tav stille, istedenfor at fortælle mig, hvad jeg veed. Kort og godt, har du skaffet en saadan Opvarter?

Johan.

Ja, see, skaffet ham har jeg ikke. Men jeg var igaar hos Fæstemanden, og han lovede at sende En herop iformiddag.

Justitsraaden.

Godt. Naar han kommer og du finder ham duelig, saa send ham ind til mig; og gaae saa nu.

(Johan gaaer).

Jeg burde igrunden mærke mig og nedskrive Et og Andet, jeg vilde søge Oplysning om hos den unge Mand, der skal komme. Som nu saa mange af de nyere Opfindelser! Hvem har kunnet holde Skridt med dem! Og den electromagnetiske Telegraph — med Skam at tale veed jeg min Sandten ikke, hvordan det egentlig hænger sammen dermed. Ja, han kan være mig til stor Nytte, og jeg kan indhente Meget af det Forsømte, hvis han svarer til mine For-

ventninger. Jeg maa have en saadan Person om mig; jeg vil ikke længer være uvidende om de store Resultater, vor Tid har bragt det til.

Tiende Scene.

Justitsraaden. Henriette. Siden Skalholt.

Henriette.

Ja'er! Ja'er! Han er kommen, han, du venter paa.

Justitsraaden.

Er han? Hvor har du ham?

Henriette.

Jeg lod ham gaae ind i Entreen. Skal jeg gaae hen og lufte op for ham?

Justitsraaden.

Nei, lad mig. Gaae du kun ind. (Henriette gaaer ind tilhøire). Endelig kom han! Det var charmant!

(Gaaer hen til Baggrunden og aabner Døren. I Entreen, der er lyfere end Scenen — man kan antage, at Solen staar paa der — sees Skalholt i nogen Graaend, med Hatten i Haanden og bukkende).

Justitsraaden.

Træd nærmere!

Skalholt

(bukter forlegen og leitet).

Justitsraaden.

Jeg siger, behag at træde nærmere!

Skalholt.

Jeg kan meget godt staae her.

Justitsraaden.

Men jeg kan ikke staae her. Kom kun indenfor.

Skalholt

(Vissende og idet han gjør et Skridt tilbage).

Nei Gud bevares, Hr. Justitsraad — jeg staaer
godt her . . . jeg staaer overmaade godt her . . .

(Under denne Replik falder Tæppet).

Anden Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Justitsraaden og Skalholt, der begge staae i samme Stilling som i Slutningen af forrige Act.

Justitsraaden.

Men jeg siger Dem, at De maa træde indenfor, hvis jeg skal tale med Dem.

Skalholt

(buffende).

Nei, Hr. Justitsraad, det er en altfor stor Vre —

Justitsraaden.

Aa, vist ikke! Hvad skal de Complimenter til? Kom nu!

(Tager ham ved Haanden og fører ham ind).

Za, ved Døren skal De ikke staae.

Skalholt.

Nei, det skal jeg vist ikke.

(De komme frem).

Justitsraaden.

Er det ikke Dem, der er sendt mig som Lærer for min Søn fra min gamle Ven, Professorens?

Skalholt.

Jo, gunstige Hr. Justitsraad, det skulde rigtig nok være mig. Hr. Professorens*) har sagt mig, at Justitsraaden var en god Mand, og at jeg skulde faae det saa godt her.

Justitsraaden.

Beg tænker nok, vi skal blive fornøiede med hinanden. — De er jo Student, ikke sandt?

Skalholt.

Jo, jeg er ogsaa Student.

Justitsraaden.

Tor jeg spørge om Deres Navn?

Skalholt.

Sturle Sigurdson Skalholt.

*) Forf. har ved dette og nogle andre Ord søgt at antyde Islændernes afvigende Pronunciation, men maa dog i det Væsentlige overlade dette som hele Udtalen til Fremstilleren.

Justitsraaden.

Skalholt? Saa er De vist ikke her fra Byen?

Skalholt.

Nei, det er jeg vist ikke.

Justitsraaden.

Er De en Islænder?

Skalholt.

Jo . . . det er at sige, jeg er født paa Island.

Justitsraaden.

Naa, men De er ikke opdragen der?

Skalholt.

Jo, jeg er ogsaa opdragen der; men . . .

Justitsraaden.

Men?

Skalholt

(hurtig).

Meg jeg er bleven Student i Kjøbenhavn.

Justitsraaden.

Saa, det forstaaer sig. — Har De før givet Dem af med at manuducere?

Skalholt.

Manuducere?

Justitsraaden.

Med at undervise?

Skalholt.

Jo, Gud bevares! I Reikiavig forestod jeg i 6 Aar en Skole.

Justitsraaden.

Saa? Ja, jeg seer med Fornøielse, at De er ikke saa ung længer. De er vist en gammel Student?

Skalholt.

Jeg blev Student for to et kvart Aar siden.

Justitsraaden.

Ja saa! Men hvor gammel er De da selv?

Skalholt.

Syv og tredive Aar, Hr. Justitsraad.

Justitsraaden.

Saa kom De fildig til Universitetet.

Skalholt.

Ja, efter min Farbroders Død forestod jeg i 5 Aar en lille Handel for hans Enke; siden var jeg i 3 Aar hos en Hreppstyre, og saa fik jeg Skolen.

Justitsraaden.

Naa, saaledes! — Men det var Deres Lærerforhold til min Søn, vi skulde tale om. Hvad Methode agter De at følge ved Undervisningen?

Skalholt.

Metode? Ja . . . ønsker Hr. Justitsraaden, at jeg skal banke ham?

Justitsraaden.

Nei, det gaaer ikke an.

Skalholt.

Hvis Hr. Justitsraaden ønsker det, kan jeg godt paatage mig det.

Justitsraaden.

Nei, vist ikke. Et ungt Menneske paa 21 Aar kan man ikke banke.

Skalholt.

Nei, det kan man nok ikke. Jeg vidste ikke Andet, end at det var en Skolebænk.

Justitsraaden.

Naa! — ja, men hele dette Prægelsystem har aldrig villet behage mig. Vor gamle Rector paastod rigtignok, at der blandt Drengsbørn gaves nogle af en besynderlig Haardhed, og hos hvilke man maatte slaae den aandelige Gnist frem, ligesom af Staal og Sten. I saa Fald kan jeg begribe, at man slaaer Hovedet, med en Kindhest eller en Skalle. Men hvorfor slaaer man dem paa Bænk?

Skalholt.

Man mener ganske, at hvor der undertiden findes Røg, der maa ogsaa være Ild.

Justitsraaden

(leer).

Ja, maaskee! — Men hvad min Søn angaaer, saa skulde han nu læse til den juridiske Embeds-Examen. I Hovedsagen ønsker jeg, at De skal have Opsyn med ham, holde ham til at arbejde og hindre ham i at gjøre dumme Streger. For en Tid siden var han slem med at kaste med Pengene, og gjorde ogsaa Gjæld, som jeg maatte betale.

Skalholt.

Jeg skal gjøre, hvad jeg kan, Hr. Justitsraad.

Justitsraaden.

Det tvivler jeg ikke paa. — Men der var en anden Ting jeg vilde talt med Dem om. Seer De, jeg kunde selv have Lust til at profitere af Deres Veiledning. Der er hvert Dieblis en Oplysning, jeg ønsker mig, saaledes, for at tage et Exempel — ja, siig mig, har De holdt Skridt med den nyere Tids Opdagelser, med Naturvidenskaberne?

Skalholt.

Naturvidenskaberne?

Justitsraaden.

Ja, med de Opdagelser, der skyldes Chemien, Physiken, og overhovedet de mathematiske Videnskaber . . .

Skalholt

(forbavset).

Jo, Hr. Justitsraad, jo, Gud bevares? Jeg har hørt alle Professorernes Forelæsninger over Physik, Astronomie, Trigonometrie, Stereometrie — og jeg kan mine Collegier paa Fingrene.

Justitsraaden.

Det er mig kjær. Og nu Philosophien! Den har De lagt Dem specielt efter, det har man sagt mig; og det kommer mig meget tilpas. Jeg har i de sidste ti Aar bestandig følt Savnet af denne Rundskab. Alle Mennesker tale om en tydsk Philosoph — hvad er det nu han hedder — naa, Hegel; men, naar jeg har prøvet paa at ville læse Noget af ham, er Alting løbet rundt for mig. Det maa nu indhentes, det er nødvendigt for mig, og det skal De hjælpe mig til.

Skalholt.

Ja, gunstige Hr. Justitsraad! men det kommer nu for sildigt. Hejel er en stor Philosoph, men han kan ikke længere nytte Dem; nu skal man udover Hejel.

Justitsraaden.

Fanden heller! Skulde det være for seent? Det var da ærgerligt! Det videt, jeg kender til ham, Det, jeg hist og her har snappet op, det skulde ikke engang komme mig tilgode! Det er jo fortvivlende!

Skalholt

(Slapper ham paa Skulderen).

Det skal Justitsraaden ikke tage sig saa nær. De andre tydske Philosopher ere ogsaa duelige Mænd, som man læser med stor Nytte. De skal nok blive fornøiet.

Justitsraaden.

Ja, De skal have Tak for, at De trøster mig. Vi faae nu see til, hvorvidt jeg kan bringe det. Jeg vil ellers komme til at benytte Deres Bistand i meer end een Retning, saaledes ved Skriveri i min Embedsstilling, jeg mener ved en eller anden Opsats, som De kunde gjennemgaae for mig og give lidt Sving i Stilen. En oppe i Comptoiret taler saa meget om en ny Ortographie, der er opkommet, og der skal overgaae den almindelige.

Skalholt.

En Ortographie?

Justitsraaden.

Jeg troer, det er Rask's.

Skalholt.

Ja, Gud bevares, Hr. Justitsraad! den kjenner jeg just godt; og den er rigtignok den bedste, man kan holde sig til. Men man pleier ikke at bruge den i de Skrifter, der skal læses af Andre, men kun i dem, man skriver for sin egen Fornøielse.

Justitsraaden.

Saa, hvad kan det saa hjælpe?

Skalholt

(naiv).

Men den er alligevel saa god!

Justitsraaden

Naa, men det er vel paa Tide, at De taler med min Son. Han er oppe paa sit Bærelse, men jeg skal lade ham kalde — det vil sige, for Fremtiden skal De og han beboe disse to Bærelser, (peger tilvendsire). han det inderste. Saa er De begge i Nærheden af mig, da jeg selv ofte opholder mig herinde. Og for min Familie er det ogsaa godt, at de har en Mand som Dem ved Haanden, naar de engang ønske sig en Oplysning. — Nu kan De gaae derind, indtil jeg kommer igjen. Og saa er det nok bedst, at De lader Deres Løi flytte hen til os i Eftermiddag.

(Gaaer gjennem Døren i Baggrunden).

Skalholt

(ene).

Jeg har vist truffet det godt her. Justitsraaden er en god Mand, og jeg skal gjøre mig Flid for at fornøie ham. (Seer ind tilvendsire). Saa, et saa kjønt Kammer har jeg ikke boet paa før, ikke engang paa Røgensten.

Anden Scene.

Skalholt. Fruen.

Fruen.

Ane paaftod, der var kommen en fremmed Mand. Det er vist ham, Bomsfru Sorensen har talt om. (Bliver Skalholt vaer). Ja, der staaer jo En. (Til Skalholt). Med Tilladelse, er De den Herre, som har lovet at komme og være os lidt behjælpelig her i Familien, naar vi har Selskab?

Skalholt

(affibes).

Ja, Justitsraaden talte jo om sin Familie . . . (Gst). Jo . . . det er vist mig. Men jeg veed ikke, med hvem jeg skulde have den Ære at tale.

Fruen.

Jeg er Fruen her i Huset. Jeg skal sige Dem, det vilde være os til stor Fordeel, om De kunde paatage Dem denne Sag. Man vil jo gjerne underholde sine Gæster; men det er ikke Enhver, der har Gaver til at more Andre.

Skalholt.

Nei, det er sandt . . . og jeg troer nok, at jeg skulde kunne det. Hvordan har Fruen egentlig tænkt sig den Ting?

Fruen.

Fremfor Alt maa De conversere de Fremmede.

Skalholt.

Conversere?

Fruen.

Ja, De skal snaffe brav med dem, holde dem i godt Lune, fortælle Anecdoter og lystige Historier —

Skalholt.

Jo, Gud bevares, det skal jeg nok paatage mig. Jeg kan saa mange Historier.

Fruen.

Det var rart. — Er det sandt, at De ogsaa kan conversere paa Tydsk?

Skalholt.

Paa Tydsk? Paa virkelig Tydsk?

Fruen.

Ja, det behøves slet ikke. Der kommer et Par Frøkener hos os, der ifjor Sommer brugte Vandkuren i Gräfenberg; de tale gjerne Tydsk fra den Tid. Men lad dem om det! — Ja, saa bliver det derved. Mad og Drikke, saa Meget De ønsker, skal De naturligviis faae, og vi skal ogsaa ellers vise os erkjendtlige.

Skalholt.

Ja, jeg veed, at jeg er kommet til saa gode Mennesker.

Fruen.

Hør, jeg vil hente min Mand. Han taler nok det Nærmere med Dem. Vil De ikke saa længe trine ind her. (Beger tilhøre, den første Dør; affides). Her har jeg da bestemt havt Lykken med mig.

(Gaaer).

Skalholt

(ene).

Det var en stiftelig Kone, Justitsraadinden; og jeg seer nok, at jeg faaer det godt her. Alting her i Huset er saa fiint og fornemt, og de er' Alle saa godt klædte. — Jo, morsomme Historier skal jeg nok fortælle, og som skal fornøie dem Allesammen. Der er den om Grimur fra Bessastad, der havde en Borte paa Næsen, som voksede og blev saa stor om Sommeren, men blev ganske lille om Vinteren; den vil de just lee ad.

(I det han vil gaar ind tilhøre, træder Johan ind).

Tredie Scene.

Skalholt. Johan.

Johan.

Hvor Pokkeren kan nu det Menneske blive af! Fæstemanden lovede dog saa vist at sende ham . . .

Men der staaer jo En — skulde det være ham? (zu Skalholt). Mig Forlov, er det Dem, Fæstemanden har sendt herop, og der skulde passe den unge Herre, Sønnen her i Huset?

Skalholt.

Jo, det skulde vist være mig.

Johan.

Naa, saa har de derude nok viist Dem herind. — Ja, det er mig kjær, De kom. De er jo godt anbefalet, saa vi vil vente os det Bedste af Dem. Den unge Herre er et flinkt Menneske, af det bedste Hjerter. Han er lidt flygtig, men derfor er han jo ung.

Skalholt.

Ja, det har Justitsraaden allerede sagt mig.

Johan.

Har De talt med Justitsraaden? Var han fornøiet med Dem?

Skalholt.

Jo, han var just fornøiet med mig.

Johan.

Det var jo godt; saa er der jo Ingenting iveien. — Ja, det er slet ingen Kunst at passe den unge Herre, naar De bare holder hans Ting i Orden, for i det Punkt kan han undertiden være vanskelig.

Skalholt.

Jeg skal gjøre mig den yderste Flid.

Johan.

Med hans Klæders Reengjørelse og deslige har De Intet at gjøre; dertil har vi en Karl. Jeg har heller ikke gjort det; for man er jo altid lidt ærefjær, skal jeg sige Dem. De skal i Hovedsagen tage Dem af hans Bøger, Papirer og andre Sager, besørge hans Breve og lignende Grinder, (leende) eller være hans Privat-Secretair, som han siger.

Skalholt

(hurtig).

Jo, det skulde jeg meget godt kunne paatage mig.

Johan.

Ja, den unge Herre er altid munter og lystig.
— Men skriver De kanske godt?

Skalholt.

Jo, jeg er bekendt for min Haandskrift.

Johan.

Og man kan læse, hvad De skriver?

Skalholt.

Det skulde jeg mene.

Johan.

Ja, jeg skriver meget flinkt; men der er Ingen,

der kan læse det. — Nu, det var det; og forresten skal De nok blive tilfreds. Vi skal faae det indrettet paa en god Fod for Dem. Vil De nu gaae med, saa kan De strax bringe en Kasse med Pistoler ned, som den unge Herre sætter megen Priis paa; og saa kan De lære Husets Leilighed lidt at kjende. (Det de ville gaae). Endnu Set, er De Byen godt bekjendt?

Skalholt.

Jo, Gud bevares! — især det Strog, der ligger omkring Røgenesen og Studiegaarden.

Johan.

Naa — ja, saa kom.

(De gaae, høre Sidedør nærmest Baggrunden).

Fjerde Scene.

Justitsraaden, Fruen og August
(fra Døren i Baggrunden).

Fruen

(ved Indtrædelsen).

Ja, men jeg har ogsaa en Nyhed at fortælle. Den Herre, vi har talt om at antage for at convertere vore Gæster, er virkelig funden. Der har En meldt sig, og jeg synes ret, det er et charmant Menneske. Jeg lod ham gaae herind — (peger tilhøire). Skal jeg hente ham?

Justitsraaden.

Nei, nu maae I først see den Lærer og Mentor for August, jeg har antaget. Det er en Perle; han kan være til stor Nytte for os Alle, saavel ved sine Kundskaber som ved sit forstandige Væsen. Han er herinde (peger tilvenstre), og jeg skal nu kalde ham ud. Men forinden behøver jeg dog ikke at paaminde dig om, August, hvad du skylder en Mand, din Fader har antaget, og der bringer de meest glimrende anbefalinger med fra Professorene.

August.

Vær forvisset om, at jeg med den største Erbødighed vil behandle en Mand, min Fader har stemplet med det betydningsfulde Navn, en Perle.

Justitsraaden.

Ja, du er en Harcellist; men det faaer ikke hjælpe — du maa nu lystre ham. (Nabner Døren tilvenstre). Hr. Skalholt! vil De saa komme ind . . . Jeg siger, om De vil træde herind! (Affibes). Hm! det Menneffe er saa besynderlig forfnyttet eller distrait; det er just ikke godt. (Gst). Hr. Skalholt! — Hm! nu staaer han vist og har faaet fat paa en Bog. — Ja, jeg kan jo hente ham. (Gaaer ind, men kommer strax tilbage). Han er ikke derinde; det er forunderligt!

August

(affibes).

Maaskee en god Mand, ligesom i Aladdin, har ført ham fra min Side og sat ham op paa Taget.

Fruen

(til sin Mand).

Du kan troe, han er af Ubekjendtskab med Veligheden gaaet derind — (veger tilhøire). Lad mig see ad, mens jeg med det Samme henter den Herre ud, jeg talte om.

(Gaaer ind tilhøire).

Justitsraaden

(til August).

Har du nu faaet alle dine Sager bragt ned i dit nye Bærelse?

August.

Ja, de staae derinde, men der har endnu ikke været Tid til at ordne dem.

Justitsraaden.

Saa gjør det strax efter, at vi har spist til Middag.

(Fruen kommer ind igjen).

Fruen.

Det er da underligt! Der er Ingen af dem derinde, hverken den Ene eller den Anden.

Justitsraaden.

Hvor kan det gaae til?

August.

Ja, det er et jo mærkeligt Uheld — (affides) at begge de to fortræffelige Ideer skulde gaae i Lyset!

Femte Scene.

De Forrige. Johan og Skalholt. (Sidstnævnte bærer paa en Pistolkasse, nogle Rapirer, et Par Fægtehandsker, nogle Klædningsstykker og lignende Sager).

Justitsraaden og Fruen,

(der begge vende sig om).

Men der er han jo!

Justitsraaden

(til Johan).

Hvad skal det sige? Har du givet ham de Sager at bære?

Johan.

Jo, Hr. Justitsraad! (Til Fruen). Jeg skal sige Fruen, det er den Person, jeg har antaget til at opvarte Hr. August.

Fruen.

Na Snak! Det er jo den Mand, der har meldt sig hos mig —

Justitsraaden.

Er det ham, Kone? Det er jo August's Lærer og Mentor, som jeg lige nu har talt med. (Til Skalholt). Er De ikke?

Skalholt.

Jo, det er jeg rigtignok.

Fruen.

Men, kjære Ven, De har jo selv paa mit Spørgsmaal sagt til mig, at De nok skulde komme i aften og conversere og mere vore Gjæster.

Skalholt.

Ja, Gud bevares, det skulde jeg vist gjerne gjøre.

Justitsraaden.

Hm! — Men du, Johan, hvad er det for en Dumbhed af dig?

Johan.

Hr. Justitsraaden maa undskylde. Jeg spurgte ham udtrykkeligt, om han var sendt af Fæstemanden.

Skalholt.

Ja, det er sandt; men jeg forstod det vist ikke saa rigtigt.

Justitsraaden

(fortrebelig).

Herregud, om De ogsaa ikke forstod ham, troer De da, jeg har antaget Dem til at være Opvarter hos min Søn?

Skalholt.

Hr. Justitsraaden maa ikke blive vred — jeg vidste det ikke bedre.

Justitsraaden

(til Johan).

Ja, tag nu bare alle disse Sager med dig, og gaae din Vej.

(Johan tager Sagerne fra Skalholt, bærer dem ind i August's Værelse, men kommer strax tilbage og gaaer).

August.

(affides).

Min Tugtemesters Debüt er ikke den brillanteste.

Justitsraaden

(affides).

Hm! jeg veed min Sandten ikke, hvorledes jeg nu skal introducere ham, saaledes at det har Eftertryk. (Øst). Ja, hør nu, August, jeg vil lade dig være alene med Hr. Skalholt, for at I kan gjøre Beskjendtskab med hinanden, og for at han foreløbig kan meddele dig en Plan for Inddelingen af din Tid — (til Skalholt). Thi herpaa lægger jeg megen Vægt. Forstaaer man ikke at oeconomisere med sin Tid, saa vil man altid mærke, at man kommer tilfört med den.

Skalholt.

Ja, det er en stor Sandhed.

Justitsraaden

(til August).

Og jeg vil nu haabe, at du lægger Hr. Skalholt's Ord paa Hjerte og betænker, hvor megen Gavn du baade nu og i Fremtiden kan have af hans Veiledning.

August

(med paatagen Ybmghed).

Kjære Fa'er, jeg veed meget vel, at jeg aldrig noksom kan skjonne paa den Lykke, at jeg i min Uvidenhed og Genfoldighed skal veiledes af en Mand som Hr. Skalholt, der er anbefalet af saa mange Professore, og selv besidder saa mange Kundskaber, saa forskjellige Talenter, kan bruges til saa mange Ting, baade til at . . .

Justitsraaden.

Godt, godt! jeg vil troe det Bedste — (affides).
Skjondt, Gud forlade mig, jeg synes allerede, den Skjelm gjør Nar af ham. (Gvit). Kom saa, Kone!

(Han og Fruen gaar).

Sjette Scene.

August. Skalholt.

Skalholt

(affides).

Det er vist et stikkelig, ungt Menneſte, og jeg troer ikke, det skal falde mig saa vanskeligt at være hans Lærer.

August

(ſætter ſig ved den ene Ende af Bordet).

Nu, Hr. Skalholt, De ſkulde jo give mig en Plan for Inddelingen af min Tid. Vil De ikke tage Plads her ved Bordet?

Skalholt

(tager en Stol og sætter sig ved Siden af ham, med Ryggen mod Tilskuerne).

August.

Nei, vil De ikke sætte Dem ligeoverfor mig. Det er behageligt for alle Parter. (Efterat Skalholt har sat sig ved Bordets anden Ende). Altsaa den omtalte Plan!

Skalholt.

Ja, allerførst maa De staae meget tidligt op.

August.

Det gjør jeg allerede nu. For Diebliffet staaer jeg op Kl. 8.

Skalholt.

Det er meget for sildigt. De maa staae op Kl. 5.

August.

Nei, Tak. Paa den Tid lægger jeg mig ofte. Fra et Bal kommer man sjelden før Kl. 5.

Skalholt.

Saa maa De ikke gaae paa Bal.

August.

Ikke paa Bal? Hvem skal saa ledsage Familiens Damer? Naar De siger et eneste Ord derom, saa faaer De min Moder, min Søster, og hele Elerejiet paa Nakken.

Skalholt.

Nei, saa var det vel ikke værdt. — Nu, Kl. 8.
Men saa maa De strax sætte Dem til Deres Arbeid.

August.

Nei, jeg maa først gjøre mit Toilette og barbere
mig. Dermed gaaer en Time.

Skalholt.

Naa, saa maa De Kl. 9 præcis begynde.

August.

Fader sig ikke gjøre. Kl. 9 drikker hele Fami-
lien Thee, og spiser Frokost, og Hr. Skalholt med.
Det varer til Kl. 10 eller halv elleve.

Skalholt.

Men . . . men saa gaaer jo hele Formiddagen.

August.

Paa ingen Maade. Vi spise først til Middag
Kl. 4. I dag skeer en Undtagelse, da vi har stort
Selskab i aften.

Skalholt

(med et Sult).

Saa, saa kan De vist ikke sætte Dem til Deres
Arbeid før Kl. 10.

August.

Det kan jeg vist ikke. — Men, Hr. Skalholt,

efterfom De har paataget Dem at være min Lærer,
hvad vil De da egentlig lære mig?

Skalholt.

Alt hvad jeg selv kan.

August.

Men hvis jeg nu ikke vil lære eller ikke trænger
til at lære, hvad De kan; og hvis De nu ikke kan,
hvad jeg just føler Trang til at tilegne mig? —
Kan De Spanst?

Skalholt.

Nei.

August.

Portugisist? Nygræst? De slaviske Sprog?

Skalholt.

Nei — men jeg skal nok lægge mig derefter.

August.

Kan De tage en Stemme i en Dvartet? eller
være fjerde Mand i en fjerdestemmig Sang?

Skalholt

(tørrer Sveden af Panden).

Nei det kan jeg rigtignok ikke.

August.

Kan De den nyeste Mazurka-Polka?

Skalholt.

Hvad er det, med Tilladelse?

August.

O, Himmel! Hvad vil De da lære mig?

Skalholt.

Hr. August, jeg tvivler ikke paa, at det er gode og nyttige Kundskaber, De har opregnet for mig. Men dem har Ingen forlangt af mig, og jeg heller ikke paataget mig. Jeg vil gjennemgaae for Dem et Cursus i den almindelige Propædæntik, der nok skulde være til stor Nytte for Dem. Jeg har her — (tager nogle tykke, strevne Hefter frem af Bryllommen) et Compendium af nogle propædæntiske Forelæsninger, jeg selv har hørt —

August.

Tillad — (blader i dem). Har De selv skrevet dette?

Skalholt

(forpøjet).

Saa, Gud bevares, det har jeg skrevet Altsammen.

August.

Men Deres Haand er stiv og kantet. Med en saadan Haandskrift kan De ikke vise Dem her i Byen.

Skalholt.

Da har jeg dog lært hos den første Kalligraph i Reikiavig.

August.

Men Keitiavig ligger 5,600 Mile fra Kjøbenhavn.

Skalholt.

Nei, saa langt ligger det ikke.

August.

Jo, i Kalligraphien. (Viser ham et Ark, han imidlertid har taget fra Bordet og skrevet Noget paa). Vil De see, her har jeg skrevet en Linie. Det er den runde, engelske Haand. Prøv paa at skrive dette efter, saa skal De see Forstjæl.

Skalholt.

(confunderet).

Skal jeg skrive —?

August

(visende ham).

Ja. Læg den venstre Haand paa Papiret, hold Pennen med lige Fingre — ikke saa langt nede . . . med let Haand — godt, det er ikke saa galt.

Skalholt.

Er det ikke saa galt? Maaskee jeg kunde skrive Linien nok engang.

August.

Vi kan en anden Gang fortsætte disse Dvælseser. — Men, hør, Hr. Skalholt! De vil lære mig Propædentiif. Der gives imidlertid propædentiiske Kundskabere, som De selv trænger faare til.

Skalholt.

Da har jeg dog hørt hele Propædæntifen hos en af Professorerne og skrevet hvert Ord op.

August.

Ja, enhver Kundskaab har sin Propædæntif; den, jeg mener, tales der ikke om paa Studiegaarden. Seer De, her i Huset er der flere unge og elstvær-dige Damer; flere komme jævnlig i Besøg, og iaften vil De træffe en heel Skot, den ene mere indtagende end den anden. Har De ikke lyst til at tage Dem godt ud for alle disse Damer?

Skalholt.

Jo, Hr. August, det vilde jeg vist overmaade gjerne.

August.

Ja, saa maa Deres propædæntiske Studier aller-først begynde med, at De gaaer anderledes, staaer anderledes, sidder anderledes, og overhovedet tilegner Dem en anden Holdning. Med Deres Tournüre tager De Dem ikke engang ud paa Regensen, endfige i Justitsraad Vinges Huus.

Skalholt.

Holder jeg mig virkelig saa daarligt, Hr. August?

August.

Jo, det kan De stole paa. Men det er af de Ting, der kan rettes. Vil De reise Dem — hold

Dem lige — ikke Skuldbrene iveiret — godt! Vil De nu gaae . . . ikke med krumme Knæ . . . og heller ikke, som om De marscherede ved 5te Compagnie i Studentercorpsen — frit! legere! . . . Vil De nu sætte Deres Hat paa — tag den af og lad, som De hilser. Det var ret brav.

Skalholt.

Var det ret brav, Hr. August? Troer De, jeg kan komme efter det?

August.

Ja. Men det falder mig ind, at der gives intet bedre Middel til at skaffe sig en god, fri Holdning, end at lære at fægte. Vent lidt — mine Rapi-rer blev jo bragte herind; jeg skal hente dem.

(Gaaer ind tilbenstre).

Skalholt

(ene).

Ja, det er et skikkelig ungt Menneske, og han kan være mig til stor Nytte. Men det vil vist ikke falde mig saa let at være hans Veileder.

(August kommer tilbage).

August.

See, her er to Rapi-rer. Vil De tage den ene — saadanne skal De holde den . . .

Skalholt.

Saadanne?

August.

Ja — med høieligt Haandled. Stil Dem nu op — gjør som jeg — i en rask, naturlig Stilling, høire Arm lidt hævet — Kapiren lige ud . . . bøj Overtroppen frem — for Fanden, hold ikke Hovedet skjævt! Fald ud! Væreer! Kapiren lige! — Holdt! lad mig vise Dem . . .

Syvende Scene.

De Forrige. — Henriette, Camilla og Emilie
(fra høire Side). Justitsraaden (fra Baggrunden). Siden
Fruen.

Henriette.

Men, August, hvad er det for Spektakler, du gjør?

August.

Vi øve os i at fægte.

Justitsraaden.

Men Herregub, Hr. Skalholt! hvad skal alt dette sige?

Skalholt.

Gunstige Hr. Justitsraad, jeg . . .

August

(igien paataget ydmyg).

Kjære Fa'er! Hr. Skalholt, der er hjemme i

saa mange Ting, har den Gudhed at rette mig i min
ufuldkomne Maade at føre Rapirerne.

Justitsraaden.

Za, men Hr. Skalholt! det har rigtignok ikke
været min Mening . . .

Skalholt.

Nei, Hr. Justitsraad, det veed jeg, men . . .

(Fruen kommer ind).

Fruen.

Naa, Børn, Maden er paa Bordet. Vi maae
spise lidt tidlig idag. Lad os nu gaae ind.

August.

Za, vi er' parate. (Til Emilie). Tør jeg byde
Dem min Arm? Hr. Skalholt er nok saa god at
byde Camilla Armen.

Skalholt.

Jo, det skulde jeg gjerne . . .

August

(sagte til ham).

Nei, De skal ikke lægge Deres Arm under hen-
des, men blot byde hende Armen. Gjør, som jeg
gjorde.

Fruen.

Kom nu, Børn!

August

(affides til Emilie, pegende paa Skalholt og Camilla, der gaae ind).

Det er et skjønt Syn! Det er Lærdommen med
den høiere Dannelselse under Armen.

Emilie

(truer ad ham med Fingeren).

Ikke gjøre Nar!

Justitsraaden

(affides).

Hm! det seer broget ud med den Underviisning.
Han lærer ham at sægte! Hm! hm!

(Alle gaae ind).

Tredie Act.

Samme Decoration, men elegant oplyst med en Lysefrone fra Loftet, Armstager og Lamper paa Borde og Chiffonniærer, og paa disse Blomstervaser og desl.

Første Scene.

Honfrue Sørensen, Johan og en Veietjener see ind tilhøre. Siden Fruen, August, Agerup, Poulsen og Skalholt. Senere Nogle af Selskabet, deriblandt Lieutenant v. Bergen.

Johan.

Jo, fra Bordet er de gaaet. Men nu skalde de jo til at dansje.

Hfr. Sørensen.

Ja vist, men de maae dog vente lidt endnu, inden Dansen kan begynde. Der skal jo først gjøres nogle Indretninger i Salen.

Johan.

Der kommer Fruen.

(Fru Binge kommer ind fra højre Side).

Fruen

(travlt).

Skynder Jer bare nu, Børn! og tager Alting bort, der her staaer iveien. De Fremmede komme strax herind.

Johan.

Saa, det Meste har vi allerede sat ind.

(Han og Væstjeneren gaar bort med adskillige hængende Sager).

Fruen

(til Hfr. Sørensen).

Saa vidt kom vi da. Men De kan troe, jeg er saa træt, at jeg knap kan staa paa mine Been.

Hfr. Sørensen.

Men Fruen skulde ogsaa tage sig lidt mere Ro.

Fruen.

Hvor kan jeg det? Saa staaer Alting stille. — Hør, troer De ikke, at vi strax ved Dandsens Begyndelse skulde have den kolde Punsch og Cardinalen i Beredskab.

Hfr. Sørensen.

Jo, det er det Gentileste; det gjør de altid hos Kammerherrens.

Fruen.

Saa gaar ud og siig det til Bomfruen . . . eller

hi! jeg skal selv — jeg maa dog alligevel tale med hende.

(Gaar; Hr. Sørensen trækker sig tilbage. August, Agerup, Poulsen og Skalholt komme ind fra Høire; strax efter Nogle af de Fremmede, der forblive samtalede i Baggrunden. Disse sidste komme og gaar i det Følgende af denne Scene gennem begge Døre tilhøire).

Agerup

(med noget provincial Dialect).

Nei, min kjære Mossis August, der forplumrer du dig nok. Jeg som Candidat, og der nu har afsolveret alle mine Examina, stulde dog kjende lidt mere til den videnskabelige Terminologie end du, der knap er krobet rigtig ud af Egget — hahaha! Der er nok ikke et sandt Ord i, hvad du siger.

August.

Ikke et sandt Ord? Saa lad os spørge Hr. Skalholt, der har studeret Philosophie ex professo. — Veed De ikke nok, Hr. Skalholt, at man nu for Tiden i Logiken henter billedlige Udtryk fra Militairvidensskaben!

Skalholt.

Fra Militairvidensskaben?

August.

Ja, det er jo egentligt ikke noget Nyt. Allerede længe har man saaledes talt om at erobre Terrain i Forskningens Gebeet. For hundrede Aar siden maatte

dette militaire Udtryk ogsaa forekomme fremmed og underligt. Men nu er man bleven dristigere. Man taler om en Videnskabs Hoveddepot; man siger, at Kampen om en Dvæstion er bleven staaende; man bruger Udtryk, som: at afprøve en Syllogisme, at fyre en Slutning af . . .

Agerup.

Hahaha! Ja, det er en god Snak!

August.

Siig Deres Mening, Hr. Skalholt! Vi høre os gjerne for Deres Autoritet. (Affides til ham). Guff paa, De skal converfere, men let, behageligt . . .

Skalholt.

Beg erindrer rigtignok ikke, at der i mine Collegier forekommer nogen faadan Terminologie. Men den ſkulde nok være mulig. Deſlige Udtryk kunde høre til de billedlige Talemaader, hvorved den ſpéculative Philoſophie giver ſig Anſkueligheſed og overfører Sýmbolet i ſine Speculationer, eller, egentlig talt, ſætter Sýmbolet iſtedenfor Begrebet.

August

(til Agerup).

Der kan du høre?

Poulsen.

Men, August, jeg forbaufes over dig.

August

(affides til ham).

Åh, Hr. Poulsen! hvortil duer Galstaf, naar den ikke bliver brugt?

(Gaaer ind igjen tilhøre).

Poulsen

(til Skalholt).

Ja, De har allerede Ære af ham.

Skalholt.

Der sidder et godt Hoved paa Hr. August. Men han er nu i en Overgangs-Periode. Han befinder sig i Springets Kåtegorie —

Agerup.

Ja, det er jo det, jeg altid siger. Han er springst — hahaha!

Skalholt.

Nei, nei, det mener jeg just ikke —

Poulsen.

Ja, vi forstaae Dem nok.

(Han, Agerup og Skalholt gaae til Baggrunden af Salen).

Hr. Sørensen

(der kommer frem i Forgrunden).

Lieutenanten gav mig et Bink. Han vil vist tale med mig.

(Lieutenant v. Bergen, der er kommet ind lidt forhen, nærmer sig).

Lieutenant v. Bergen

(affides til 3fr. Sørensen).

Charmaante Jomfru Sørensen, har De leveret
Frøken Camilla mit Brev?

3fr. Sørensen.

Jo, i Formiddag.

Ltnt. v. Bergen

(for sig selv).

Saa er det nok bedst, jeg strax taler til hende.
(Til 3fr. Sørensen). Hun gav Dem intet Svar denne-
gang?

3fr. Sørensen.

Nei — men jeg kan ikke beskrive Dem, hvordan
hun blev tilmode. Hun var endnu mere bevæget end
ved det første Brev.

Ltnt. v. Bergen.

Ja, naar jeg selv skal sige det, saa har jeg en
ganske god Færdighed i at skrive saaledes, at det kan
gjøre Indtryk paa et ungt Fruentimmer. Det har
man i det Mindste sagt mig før.

3fr. Sørensen.

Har man? Ja, Hr. Lieutenanten er en stor
Skjelm i det Capitel, det veed vi nok.

Stnt. v. Bergen.

Troer De? Hahaha! — Men hav nu Tak for Brevet. De skal nok høre nærmere fra mig.

(Han gaaer ind tilhøre. Hr. Sprensen træffer sig igjen tilbage. Skalholt kommer frem fra Baggrunden med en fremmed Frue).

Skalholt.

Nei, naar Fruen vil lægge ret Mærke, saa skal De see, det er ikke Andet end den rene Sandhed, at jeg nedstammer fra Snorre Sturleson.

Den fremmede Frue

(gabendt).

Ja, jeg troer Dem gjerne.

Skalholt.

Min Farfa'er Sigurd Sturleson var nemlig en Søn af Sturle Gudmundson, der var gift med Gudrun Haakonsdatter, og hun stammede ned fra Kolbein Sturleson, der var en Søn af Sighvat Sturle Thorbjørnsen, der igjen var en Sønnesøn af Brynjulv Sturleson fra Gyvindarholt, og om ham er det bekendt, at hans Slægt gik lige ned fra Sturlungerne.

Den fremmede Frue

(affbes).

Hvordan slipper jeg løs fra det skræffelige Menneſke!

Skalholt.

Jeg regner altsaa, nøiere bestemt, min Nedstammelse fra Snorre Sturleson giennem min Farfa'er,

min Oldefa'er, min Tip-Oldemoder, min Tip-Tip-Oldefa'er, min Tip-Tip-Tip-

(Fru Binge kommer til).

Fruen.

Det kan jeg lide, Hr. Skalholt, at De opmuntrer mine Gjæster.

Skalholt

(henvendt til Fru Binge).

Ja, jeg skal gjøre mig den yderste Flid.

Den fremmede Frue

(affides).

Det er bedst, jeg seer til at slippe bort.

(Gaaer ind. En ung Frøken nærmer sig).

Frøkenen.

Hvad taler De om?

Fruen.

Na, det er Hr. Skalholt, der fortæller saa mange morsomme Ting. (Til Skalholt). Fortæl det ogsaa til Frøkenen.

(Gaaer).

Frøkenen.

Er det Noget, der kan more mig?

Skalholt

(der bemærker, at den fremmede Frue er gaaet).

Ja, Gud bevares, det kan det vist. Jeg fortæller om min mærkelige Nedstammelse fra Snorre

Sturleson, igjennem Sigurd Sturleson, Sturle Gudmundson, Gudrun Haakonsdatter, Kolbein Sturleson, Sigvæt Sturle Thorbjørnsen og Brynjulv Sturleson fra Gyvindarholt.

Frøkenen.

Det var jo pænt! (Uffbes). Han er nok ikke ret flog.

Skalholt.

Altsaa gjennem min Farfa'er, min Oldefa'er, min Tip-Oldemoder —

Frøkenen.

Ja, jeg troer Dem saamænd gjerne.

Skalholt.

Min Tip-Tip-Oldefa'er —

Frøkenen.

Seg gaaer derind, saa kan De fortælle mig Resten derinde.

(Gaaer ind, forreste Dør tilhøre).

Skalholt.

Min Tip-Tip-Tip-Oldefa'er, min Tip-Tip-Tip-Tip —

(Følger ind efter hende).

Anden Scene.

August og Emilie (fra bagerste Dør tilhøre).

(Bød Slutningen af forrige Scene have de Fremmede forladt Salen).

August.

Hvor er det dog muligt, at De kan troe paa det flaaue Eventyr?

Emilie.

Men alle Mennesker paastaae det —

August.

Men jeg benægter det, og det maa jo være Dem mere end nok.

Emilie.

Men nægter De ogsaa, at det er Deres Faders Dnske?

August.

Nei; han saae det maaskee gjerne.

Emilie.

(forstende).

Og Camillas eget Dnske?

August.

Ingenlunde, det kan jeg forsikre Dem, og det vil De selv indrømme, naar De seer, hvorledes hun og jeg forliges; thi det er omtrent som Hunde og Ratter.

Emilie.

Men hvor kan det være? Hun er jo en smuk Pige, og som jeg hører af Alle, meget talentfuld.

August.

Ja, bevares, hun er meget talentfuld. Om hendes Skjønhed vil jeg ikke stride; det er en Smagssag.

Emilie.

Og hvoraf veed De saa bestemt, at hun ikke ønsker dette Partie? Af smaa Uenigheder kan man dog ikke slutte.

August.

Ja, seer De, i Begyndelsen, da Camilla kom her i Huset, troer jeg næsten, hun lagde an paa at vinde mig, enten det nu skeete af Godhed for min ringe Person, eller af Beregning, eller af Pligtfølelse —

Emilie.

Pligtfølelse?

August.

Ja, man har fortalt mig, at hendes Moder kort før sin Død og i min Faders Nærværelse aftog hende det Løfte, at hun ikke vilde modsætte sig en Forening med mig. Og da hun nu agerer at have den største Pietet for sin Moders Minde — Forholdet imellem dem skal i Birkeligheden ikke have været videre godt — saa lader hun endnu bestandig, som hun selv

ønstede dette Partie, naar bare jeg Staffel svarede bedre til hendes ophøiede Egenskaber. Men desværre, jeg har aldrig kunnet døie Camilla, og heller ikke skjult det; og fra det Dieblis, hun mærkede dette, har hun bæret mig med sit Had. Jeg veed, at hun bagtaler mig hos Fader, og at det er hende, jeg kan takke for, jeg har faaet Hr. Skalholt paa Halsen.

Emilie.

Men hvorfor oplyser De da ikke Deres Fader —?

August.

Det vilde ikke føre til Noget. Han har ingen Tro til mig, men anseer hvert Ord, der kommer fra Camillas søde Mund, for et Evangelium. Jeg gjør imidlertid, hvad jeg kan. Jeg driller hende det Bedste, jeg har lært. Der er en bestandig Guerillakrig imellem os. Jeg kan derfor uden Risico agere for Fader, at jeg vilde ansee en Forbindelse med hende for en Lykke. Hun selv veed bedst, at det er Comediespil, og ikke Andet.

Emilie.

Det er besynderligt! — Jeg kan ikke rigtig forstaae det Forhold, der er imellem Dem og . . . og —

August.

Og min Fader? Der har altid været det bedste Forhold imellem os — lige til Camilla kom. Hun har ikke været nogen god Aand for vort Huus. Hid-

til har jeg taget det paa den lette Skulder; men nu begynder jeg at indsee, at det burde være anderledes.

Emilie.

Ja, min Herre, men jeg kan dog ikke ret faae i mit Hoved, at en Pige som Camilla skulde være Dem saa ligegyldig. Endnu iaften ved Bordet viste De hende megen Opmærksomhed.

August.

Ja, og til den første Dands har jeg engageret hende; det er ganske rigtigt. Men lagde De ogsaa Mærke til mine Ord, naar jeg taler med hende, saa vilde De snart opdage, at der for det Meste er en lille, skjult Spids i dem, som i det mindste hun selv forstaaer meget godt. — Nei, kjære Emilie, troe dog ikke, at jeg kan have Kjærlighed til en saa forkunstlet, pretensionsfuld Pige som Camilla. Eller veed De virkelig ikke, at mine Tanker ere andensheds henne? at jeg sværmer for et sødt, elskeligt Bæsen, der er naturlig i sin Tale som i sin Adfærd . . .

Emilie

(truende ham skjelmst).

Bare, bare det ikke er Comediespil!

August.

Nei, ved Himlen — (seer ud). Naa, der kommer min Fader i dyb Samtale med Camilla. Lad os gaae den Vej ind. Men endnu engang, og De

kan stole paa mine Ord: hvis der nogenfinde skal blive noget Retskaffent af mig, saa er det ikke Camillas kunstige Talenter, men hiin Andens naturlige og uforlignelige Ynde, der alene kan bevirke det.

(De gaar ad den bagerste Dør tilhøire, idet de Følgende komme fra den forreste).

Tredie Scene.

Justitsraaden. Camilla.

Justitsraaden

(ved Indtrædelsen).

Menner du virkelig, min Pige, at det er nødvendigt?

Camilla.

Onkel kan vel begribe, at jeg kun høist ugjerne raader til det. Men jeg er overbeviist om, at det er nødvendigt, og jeg raader til det af Omsorg for August og til hans Bedste. Han har hele Aftenen været overstadig lystig — jeg er bange for, han har druffet vel meget ved Bordet —

Justitsraaden.

Om — ja, det er ikke usandsynligt.

Camilla.

Han kan da vist falde paa mange upassende Daarligheder, som man skulde see til at forebygge.

Justitsraaden.

Og saa mener du, vi skulde bede Skalholt om, at han ikke slipper ham af Syne iaften? Du har Ret; det vil vi gjøre, min Pige! Jeg gaaer nu ind og siger det til Skalholt. (Det han vil gaae). Skjænt — jeg er rigtignok bange for — aa nei! August skal finde sig deri.

(Gaaer ind).

Camilla

(ene).

Det tænker jeg med. Jeg maa see til at slippe fri for August's spidsfindige Bemærkninger iaften. Han har allerede et Par Gange generet mig, da Lieutenanten talte med mig. — (Efter et Ophold). Altsaa nu er det afgjørende Skridt gjort; v. Bergen har endelig indseet, der maatte blive Alvor af Sagen. Det kommer nu an paa, hvordan jeg paa en god Maade kan meddele min Onkel denne Nyhed. Godt var det, om den kloge Hr. August iaften kunde forløbe sig saa grovt, at jeg med Anstændighed kunde sige mig fri for mit taabelige Løfte. Na, jeg tænker, naar August hele Tiden iaften faaer Skalholt i Hælene paa sig, saa vil han snart ikke vide at styre sig.

Fjerde Scene.

Camilla. — Henriette. Siden Emilie og Lieutenant v. Bergen.

Henriette.

Men, Camilla, hvad er der paafærde mellem dig og Lieutenant v. Bergen? I stod jo og snakkede saa længe i den ene Binduesfordybning, at de derinde stak Hovederne sammen og saae paa Jer. Og nu, jeg talte med v. Bergen, lod han nogle Ord falde —

Camilla.

Der er ikke Andet paafærde, end at vi ere blevne forlovede iaften.

Henriette.

Naa, min Pige, det har du rigtignok gaaet stille med.

Camilla.

Som sagt, det er først nu afgjort.

Henriette.

Ja, den Forlovelse vil gjøre Opsigt! Thora Hannemann vil sætte et Ansigt op! og Regine Thundrup! Saadanne som han har været paa Spil hos alle vore unge, smukke Damer! — Men er ikke du, med dine strenge Principer, lidt bange for, at han . . .

Camilla.

Na, man skal ikke troe alt det, der er blevet sagt om ham. Jeg kender ham bedre.

Henriette.

Nei, min Pige, der maa du rigtig undskyld. Det er altfor bekjendt, hvad man veed om ham. Men det er det Samme, det er et godt Partie, og jeg gratulerer dig.

(Emilie kommer ind).

Emilie.

Henriette, hvor bliver du af?

Henriette

(til Camilla).

Der jeg fortælle det til Emilie?

Camilla.

Jeg tvivler paa, at min ringe Person interesserer Emilie saa meget . . .

Henriette.

Jovist. — Hvad giver du mig for den Ryhed, Emilie? Camilla er i dette Dieblis bleven forlovet.

Emilie

(uvrolig).

Saa? Virkelig?

Henriette.

Kan du gætte, med hvem?

Emilie

(tilbageholdende).

Nei, hvor skulde jeg kunne gjætte . . .

Henriette.

Med den elegante, rige Lieutenant v. Bergen.

Emilie

(foruopiet).

Med v. Bergen? Saa gratulerer jeg Dem.
Det er vist et meget passende Partie.

Henriette.

I det Mindste staaer han sig saa godt, at Camilla kommer til at kjøre i sin egen Equipage.

Camilla.

Det maa du ikke troe, Zette, at jeg i et saa alvorligt Anliggende tænker paa en Gjenstand af saa underordnet Betydning.

Henriette.

Ja, en Equipage er alligevel ikke at foragte.

(Lieutenant v. Bergen træder ind).

Ltnt. v. Bergen.

Bedste Camilla, De vrides dog vel ikke over, at jeg, tilskyndet af min Bængsel, søger Dem op?

Camilla.

Nei, kjære Ven, jeg stod just nu i Begreb med at gaae ind til Dem.

Henriette.

Hr. v. Bergen, Emilie og jeg gratulere.

Unt. v. Bergen.

Mine Damer, jeg takker.

Henriette

(til Camilla).

Men hvad skal vi nu gjøre? Skal det holdes hemmeligt?

Unt. v. Bergen.

Na, det er vel ikke værdt.

Camilla.

Jo, kjære Ven — for min Onkels Skyld, og blot et Par Dage. Jeg har mine Grunde, som jeg siden skal meddele Dem.

Henriette.

Maa jeg da fortælle det til Moder og August?

Camilla.

Ja, til Tante; men August . . .

Henriette.

Det er sandt, han var istand til at gjøre sig lystig over Jer.

Unt. v. Bergen.

Det skulde jeg dog frabede mig . . . Men, naar

jeg ikke feiler, saa har han nok engang gjort sig Haab om Camillas Haand.

Henriette

(fort).

Saa, det var der engang Tale om. (Til Camilla). Men hør, nu skal du og v. Bergen ikke gaae sammen ind i Salen; det vækker kun Opsigt.

Camilla.

Nei, han og du kan gaae sammen.

Henriette.

Saa, men . . . (sagte til Camilla). Agerup seer ikke gerne, at jeg taler saa meget med andre Herrer. (Hvst). Nei, det Bedste er, at De, Hr. Lieutenant, gaaer ind med Emilie, og at Camilla og jeg komme den anden Vej. Vil du, Emilie?

Emilie.

Jo, meget gerne.

Henriette.

Naar jeg bare kan dhye mig derinde. (Til Camilla). Altsaa til Moder maa jeg fortælle det? — og til Thora Hannemann —

Camilla.

Men hun fortæller det jo strax til alle de Andre.

Henriette.

Det er sandt . . . Na jo, du maa endelig lade mig fortælle det til Thora; jeg skal nok faae hende til at holde det for sig selv.

(Hun og Camilla gaar den bagerste Dør tilhøire, Stmt. v. Bergen og Emilie den forreste, idet August og Skalholt komme ind ad samme Dør).

Femte Scene.

August. Skalholt. Siden Jomfru Sørensen.

Skalholt

(der følger lige efter August).

Hr. August kan troe, det er, som jeg siger —

August

(affæder, studsende ved at see Emilie og v. Bergen).

Hvad skal det bethde, at Emilie er alene herinde med v. Bergen?

Skalholt.

Hører De, Hr. August —

August.

Nu, hvad vil De?

Skalholt.

Deres Hr. Fader, Justitsraaden, har befalet mig, at jeg iaften ikke skal vige fra Deres Side.

August.

Hvorfor det?

Skalholt.

Han er nok bange for, at Hr. August skal drikke for meget og rage i Klammeri.

August.

Saa? (Affides). Ja, det er Camilla, jeg kan takke for den Behagelighed. Men jeg maa see til at blive ham qvit. (Svit). Fa'er har nok sine Grunde, og dem maa jeg som en god Søn lystre. Tag mig under Armen, saa er De sikkerre paa, at jeg ikke løber fra Dem.

Skalholt

(affides).

Det er dog et godt og søieligt ungt Menneske!

August

(der tager ham under Armen og gaaer op og ned med ham).

Nu, Hr. Skalholt, hvordan morer De Dem saa iaften?

Skalholt.

Alt, Hr. August, her er saa deiligt, at jeg ikke veed, hvor jeg er henne.

August.

Hvordan gaaer det med Conversationen?

Skalholt.

Jeg gjør mig al mulig Flid.

August.

Jeg saae, De stod og fortalte Noget til endeeel unge Damer, der vare i fuld Latter.

Skalholt

(forngiet).

Ja, Gud bebares, Hr. August! men det var ogsaa den morsomme Historie om Grimur fra Vessafstad, som havde en Borte paa Næsen, der voxede. Skal jeg fortælle Dem den, Hr. August?

August.

Det kan De gjøre en anden Gang. Men veed De, at De efter al Sandsynlighed har gjort Indtryk paa en af Husets Damer?

Skalholt.

Har jeg?

August.

Ja, det er min Mening, og det er godt at forklare. Jeg mener Camilla; hun er en meget forstandig og dannet Dame, hun forstaaer at vurdere Dem.

Skalholt.

Men troer Hr. August virkelig, at jeg stakkels Menneske skulde være saa lykkelig . . .

August.

Som sagt. Det var jo paafaldende, saa længe

og opmærksomt hun hørte paa Dem, mens vi sad tilbereds.

Skalholt.

Ja, jeg fortalte om min Nedstammelse fra Snorre Sturleson — og hun kjendte ham saa godt, og havde læst hele hans Heimskringla.

August.

Var jeg i Deres Sted, saa forfulgte jeg min Lykke.

Skalholt.

Men hvordan, Hr. August?

August.

De skal ved alle Veiligheder være galant og opmærksom mod hende, agte paa hvert af hendes Blik. Forsømmer De hende iasten, saa troer hun, at hun er Dem ligegyldig. De maa strax gaae ind og indlede en Conversation. Det forstaaer De jo.

Skalholt.

Men jeg tør jo ikke gaae bort fra Dem, Hr. August.

August.

Jeg skal strax komme efter og blive i Nærheden af Dem. Ja'er har heller ikke meent det saa strengt.

Skalholt.

Nei, det har han maaskee heller ikke. — Men jeg er ganske forvirret og bevæget over alt dette.

August.

Ei hvad! Tag Philosophien tilhjælp.

Skalholt.

Jeg troer ikke, den skulde hjælpe mig stort. Om den Sag staaer der Ingenting, hverken hos Hejel eller Rosenfranz.

(Gaaer ind tilhøire).

August.

Hahaha! Jeg haaber, nu faaer min skuffelige Mentor Andet at tænke paa, end at passe paa mig.

(Sfr. Sørensen kommer ind med en Vægtjener, der paa en Basse bærer endeel fyldte Glas).

Hør, Jomfru Sørensen, hvad har De der?

Sfr. Sørensen.

Det er Cardinal.

August.

Saa tag et Glas deraf og bring det derind til Hr. Skalholt med en Hilsen fra Frøken Camilla. Det er en lille Opmærksomhed, hun vil vise ham. Men sørg for, at hun selv just ikke er i Nærheden.

Sfr. Sørensen.

Det skal Altsammen skee.

August

(affides).

Og nu vil jeg dog see, om Lieutenant v. Ber-

gen skulde vove at komme med sine Flauser til en Pige som Emilie.

(Gaaer ind).

Hr. Sørensen

(der har taget et Glas paa en mindre Vasse).

Den fine Frøken Camilla har nok flere Garn ude — skjøndt, Gud veed, denne Hr. Skalholt misunder jeg hende ikke. Men Lieutenanten — ja, han har saamænd engang gjort sig ganske artig læffer for mig. Men hos mig kom han til den Rette! Saa-danne Historier har jeg altid holdt mig for god til — det skal man.

(August kommer hurtigt ind igjen).

August

(affides).

Men det er jo ubegribeligt! Lieutenant v. Bergen i en fortrolig Samtale med Emilie, og hun lutter Venlighed imod ham!

Hr. Sørensen.

Nu gaaer jeg, Hr. August, med dette Glas.

(Gaaer ind).

August.

Der kommer hun —

Sjette Scene.

August. Emilie. Siden Poulsen og Agerup.

Emilie.

De vilde tale med mig . . .

August.

Tilgiv mig, kjære Emilie! Jeg veed, jeg har ingen Ret til at vaage over Dem, til at give Dem noget som helst Bink angaaende Deres Opførsel —

Emilie

(forundret).

Min Opførsel?

August.

Ja, lad mig advare Dem: vogt Dem for Lieutenant v. Bergen!

Emilie.

Men af hvilken Grund advarer De mig for ham?

August.

Fordi jeg kender ham, fordi jeg veed, det er ikke omsonst, han viser en ung Dame saa megen Opmærksomhed. Mere end een af vore unge Piger er for hans Skyld kommet i Folkemunde. Han er en Nar, af letfindig Character, og ikke af de bedste Sæder —

Emilie

(trænket).

Hvis han var det, da kom det ikke mig ved. Mig kan han ikke bringe i Folkemunde. Men siden De har den ubillige Mistanke baade til ham og til mig, saa kan jeg fortælle Dem, at . . . at — Nei, jeg behøver rigtig ikke at retfærdiggjøre mig.

August

(affides).

Min Gud, skulde det allerede være for sildigt! (Svigt). Emilie! Lieutenant v. Bergen er bekjendt som en Courmager, der ikke mener et Ord i Alvor af, hvad han siger.

Emilie.

Men deri tager De feil. Jeg veed, at han just mener det i Alvor, og det er ikke smukt af Dem at tale saaledes om ham.

August.

Saa slaae da mine Ord hen i Vind og Veir, naar De ikke har mere Tillid til mig! Lad Dem forblinde af de kjøbenhavnske Modejunkere, og stød et Hjerte fra Dem, der i Liv og Død skulde være Dem hengivent! Der vil komme en Tid, da De vil angre, at De ikke har lyttet til min Advarsel.

(Gaaer ind).

Emilie

(ene).

Det er ret en Skam af August, at han taler

saaledes — det har jeg ikke fortjent. Jeg har ikke det Mindste at bebreide mig; og naar jeg blot turde fortalt ham . . .

(Poulsen kommer ind).

Poulsen.

Er du her saa alene, min Pige? Hvor kommer det?

Emilie.

Na, Fa'er, man kan nok trænge til at samle sig lidt. Her er slet ikke rart i Byen. Man bliver saa . . . saa forvirret, saa fortumlet. Jeg havde ventet mig noget ganske Andet af vort Besøg i Kjøbenhavn.

Poulsen.

Saa? (Affides). Hvad er der nu paafærde?

Emilie.

Vi skulde see til, at vi snart kunde tage hjem igjen til Byen.

Poulsen.

Savist, du har Ret, det er igrunden en slem By, Kjøbenhavn; ikke som vort fredelige Hjem. — Ulykken er ellers, at du med Gæt er kommet sammen med saa mange Menneſker, der ere dig fremmede. Men jeg tænkte dog, det maatte være dig en Trøst, at der blandt dem er endeel gamle Bekjendte, som Familien her, og nu især August . . .

Emilie.

Aa, August! Han er ikke bedre end de Andre.

Poulsen

(affides).

Aha! jeg tænkte det nok! (Sitt). Ja, naar du onsker det, kan vi gjerne tage hjem imorgen den Dag. Men nu skulde du gaae ind til de Andre.

Emilie.

Det har jeg ikke rigtig lyst til.

Poulsen.

Sovist. Vi skal nok opmuntre dig.

(Agerup kommer ind).

Agerup.

Naa, er De der, Frøken Poulsen! Den første Dands skulde snart begynde, og alle Damerne ere spredte ad, saa jeg stakkels Bal-Inspecteur kan ikke give Orchestret ret Besked. — Hvem har engageret Dem til første Dands?

Emilie.

Lieutenant v. Bergen — i dette Dieblif.

Agerup.

Ja, det er en siffer Mand. — Tor jeg ledsage Dem ind?

(Han og Emilie gaae ind).

Poulsen

(ene).

Naar Dandsen begynder, forglemmer hun nok sin Betsymring. Forstaae de ikke Andet i Kjøbenhavn, saa forstaae de at dandse. — August har vist forløbet sig. Jeg saa desværre for lidt siden, at han drak et Par Glas efter hinanden. (Seer ind). Men der kommer han jo . . . med Lieutenanten . . . og mig synes, lidt forstørrede begge. Vil jeg vil dog see, hvad det kan være.

(Gaaer til den anden Udgang tilhøre, og bliver staaende der).

Syvende Scene.

Poulsen. — August og Lieutenant v. Bergen (fra forreste Dør tilhøre). Siden Agerup.

Ltnt. v. Bergen.

Jeg maa sige Dem, Deres Opførsel er upassende. Naar jeg taler med Frøken Camilla, har ingen tredie Mand Ret til at trænge sig ind i vor Samtale, og allermindst med spydige Bemærkninger.

August.

Na, jeg troer dog nok, jeg har Ret til at tale med en Dame, der er mig nærbeslægtet og i Huset hos mine Forældre. Hr. v. Bergen pleier selv ikke at være saa delicat mod Damer paa et Bal.

Stnt. v. Bergen.

Hvad vil De sige dermed?

August.

De kan tage det i, hvad Mening De lyst.

Stnt. v. Bergen.

Seg vil bede Dem hufte paa, at jeg er Militair, og at min Hre ikke taaler nogen Fornærmelse — eller De veed, hvad der følger paa.

August.

Det skal være mig fjært, om De vil tænke lidt meer paa Deres Hre.

Stnt. v. Bergen.

Endnu engang, vogt Deres Tunge! De har en Mand for Dem, der har lugtet Krudtet.

August.

Men der neppe har opfundet Krudtet.

Stnt. v. Bergen.

Min Herre, De er uforfhammet!

August.

Hvordan? De vover —

Stnt. v. Bergen.

Hvis De har haft Uheld hos Frøken Camilla,

ſaa maa De høre det, ſom De kan, men ikke derfor
vælte Dem ind paa mig.

August.

Det er nok! Huſt paa, hvad De ſelv har ſagt.
Min Tre taaler heller ingen Fornærmelſe.

Ltnt. v. Bergen.

Meget vel. De ſkal høre fra mig.

(Agerup kommer ind igjen. Ibet han aabner Døren ſoran tilhøre,
høres Muſiken fra Ballalen).

Agerup.

Mine Herrer! Ballet begynder; Deres Damer
vente.

Ltnt. v. Bergen.

Jeg er paa Pletten.

(Gaaer ind).

Agerup.

Maa, August, gjør din Skyldighed!

August.

Jeg kommer ſtrax.

Agerup.

Ja, jeg venter min Sjæl ikke paa dig, det ſiger
jeg dig forud.

(Gaaer ind).

August.

Og denne Karl, denne Lieutenant v. Bergen ſkal

nu dansse med Emilie! Er det ikke til at blive rasende over.

(Gaaer ind. — Poulsen træder frem igjen).

Poulsen.

Det klang jo som en Udfordring. Ja, hvilke Daarligheder man kan falde paa, naar man har den megen Ungdom at rutte med! Og som det lod, for Camillas Skyld! Mon August virkelig skulde have Gudhed for hende? Det er besynderligt!

Ottende Scene.

Poulsen. — Justitsraaden. Fruen. Siden Stalholt
En Tjener.

Justitsraaden.

Naa, min gamle Ven, skal vi nu have os en Svingom?

Poulsen.

Nei, det har jeg dog ikke tænkt paa.

Justitsraaden.

Da var jeg min Tro ikke bange for det. Jaften er jeg i lystig Stemning.

Poulsen

(affides, leende).

Ja, det har jeg allerede mærket.

Justitsraaden.

Og det er jeg gjerne altid, naar jeg har gode Venner hos mig, og naar det er min lille Kone, der alene har Uleiligheden deraf.

Boulsen.

Ja, jeg vil nu see til at faae mig et fornuftigt Partie Whist.

Justitsraaden.

Ja, saa gaae du ind til din Whist. (Boulsen gaaer ind). Hør nu, lille Kone, lad en af Tjenerne sætte en Carafe herind med Cardinal, eller hvad I har, og et Par Glas; og send saa Skalholt ind til mig. Men Døren til Bærelset her skal du lukke af. (Beger paa den forreste Dør tilhøre). Jeg vil nok blive her en Timestid, inden jeg begiver mig til No. Lad saa dem derinde more sig, saa godt de kan.

Fruen.

Det skal Altsammen skee. Og vil du Noget, saa ring bare.

(Gaaer).

Justitsraaden.

Det fører til Ingenting, at Skalholt under Dandsen holder Die med August; det har min Kone Ret i. Det er bedst, han kommer ind til mig. Jeg skal dog vise ham Brevet fra min Fuldmægtig.

(En Tjener kommer ind med Carafe og Glas).

Godt, min Søn. Flyt mig et lille Bord og en Stol herhen. — Naa, der har vi Skalholt.

(Skalholt kommer. Tjeneren gaaer, efter at have sat Bordet hen).

Skalholt.

Hr. Justitsraaden ønskede vist at tale med mig.

Justitsraaden.

Jeg vilde egentlig kun befrie Dem for at blive saa længe oppe, hvad De nok ikke er vant til. Men nu kan De først blive lidt hos mig. Kom og stænt Dem et Glas.

Skalholt.

Naar jeg kun ikke drikker for Meget.

Justitsraaden.

Synes De da, at De kan mærke det paa Dem?

Skalholt.

Jeg veed ikke, Hr. Justitsraad. Jeg er saa forvirret; men det er ikke saa lige vist, at det kommer af Det, jeg har drukket.

Justitsraaden.

Na nei, det gør det ikke. De har vist ikke drukket saa Meget, som jeg. Naar Varerne ere gode, har man ikke Skade af dem. (Sætter sig ved Bordet og stænter for ham og sig selv). Jeg kunde ret have Vist til at gjøre mig det mageligt, inden jeg gaaer over.

Men saa skulde jeg egentlig have mine Støvler af; for befinder jeg mig ikke rigtig vel.

Skalholt.

Saa, bevares, det kan godt skee. Vil Hr. Justitsraaden sætte den ene Fod mod mit Knæ, saa skal jeg —

Justitsraaden.

Er De gal? Vil De trække mine Støvler af?

Skalholt

(seer paa Støvlerne).

Er de Støvler kanstee ikke indrettede til at trækkes af?

Justitsraaden.

Om de er' indrettede —! Troer De, jeg er kommen til Verden med Støvler paa?

Skalholt.

Nei, det er Hr. Justitsraaden vist ikke.

Justitsraaden.

Nu, det kan vente, til jeg kommer over. — Men jeg har her et Brev, hvori der staaer Noget, jeg vil spørge Dem om. Det er enten noget Brøvl, eller det er mig for høit. Vil De høre, hvad der staaer. (Læser af et Brev, han tager frem). „Disse tvende „Theorier, der nu ere forældede, ere vistnok forsvundne af Bevidstheden, og høre ind under det „Ophævedes Kategorie; men dette er kun tilsyn-

„ladende. I Virkeligheden ere de gaaede op i en ny,
„høiere Eenhed.“

Skalholt.

Ja, det kunde jo nok være rigtigt —

Justitsraaden.

Men jeg forstaaer det ikke. Er Noget forældet
og ubrugbart, saa forkastes det; og det Nye har ikke
Noget med det Gamle at gjøre.

Skalholt.

Nei, nei, nei! Det er ikke sagt, Hr. Justits-
raad —

Justitsraaden.

Jovist. Det Samme gjælder jo om de simpleste
Ting. Er et Par Støvler — for at tage det Nær-
meste — forslidte og ubrugbare, saa forkastes de, og
et nyt Par er ingen høiere Eenhed af to gamle.

Skalholt.

Ja, men Hr. Justitsraaden maa betænke, at
Philosophien ved deslige Sætninger ikke figter til
concrete Gjenstande, men til det Abstracte, til Ideer.

Justitsraaden.

Saa? Ja, det er sandtnok.

Skalholt.

Men forresten skulde denne Satz nok ogsaa

funne gjælde om det Concrete. I Reikiavig havde jeg et Par Støvler, der vare saa opslidte, at tilsidst vare kun de to Skafter tilbage — og disse gif virkelig op i en høiere Enhed.

Justitsraaden.

Hvordan det?

Skalholt.

Jeg lod mig gjøre en Raskket af dem.

Justitsraaden.

Saa? Hm! Ja, det lader sig høre — det har jeg ikke tænkt paa — det var fiint!

Skalholt.

Men jeg skal ganske tydelig forklare Justitsraaden . . .

Justitsraaden.

Nei, jeg troer nu, jeg forstaaer det bedre. Jeg seer allerede, at jeg vil have Nytte af at raadsføre mig med Dem. — Men nu skal De gaae ind i Deres Bærelse; og sov kun saa længe, De har Øyst. August kommer ikke saa snart ind til Dem.

Skalholt.

Nei, det veed jeg. — Saa vil jeg sige Hr. Justitsraaden Godnat, og takke Dem for alt det Gode, De har beviist mig idag.

(Vil kysse ham paa Haanden).

Justitsraaden

(afværgende det).

Tak! Tak!

(Skalholt gaaer ind tilvenstre).

Justitsraaden

(ene; som i det Føregaaende af og til drukkende).

Det er en flink Fyr, den Skalholt. Han kan endnu bringe mig vidt. — Det var dog prægtigt, om jeg saadan i Stilhed kunde perfectionere mig i hele det philosophiske Væsen, og jeg saa en smuk Dag med Gæt kunde komme bagpaa min superfløge Fuld-mægtig og dryppe ham i hans eget Fædt. Ja, han skulde ikke slippe saa let fra mig; kunde jeg sætte ham, saa skulde det min Tro stee. Kategorier og immanente Tilværelser skulde flyve ham om Ørene som Sneeboldte — hahaha! (Reiser sig og gaaer op og ned, men med usikker Gang). Og det kan meget gjerne stee. Allerede iformiddag, da han var her, han, der kaldte sig Pythagoras's Discipel, var der ligesom der gik et nyt Lys op for mig. Der er ikke to Meninger om, at man har existeret flere Gange, førend man blev født. Man kan ikke saaledes paa eengang blive til Skabningens Herre, til et saa udmærket Væsen, som Mennesket dog igrunden er, naar han tager sig rigtig op. Men hvad har man været? og hvor har man været henne? Hvor Fanden skal man faae det at vide? Har jeg været en chinejsk Mandarin? eller en Jacobiner? eller Sancho Panzas Æsel — nei, det var han jo. Det er dumt, jeg ikke har talt med

Skalholt om denne Sag. Men maaskee han er oppe endnu. (Raaber ind tilvenstre). Skalholt! Sover De?

Skalholt

(indenfor).

Nei, Hr. Justitsraad.

Justitsraaden.

Saa kom ind et Dieblif. Jeg vil tale med Dem . . .

(Skalholt kommer ind, i Rattøj, med sin Kjole i Haanden).

Skalholt.

Hr. Justitsraaden maa undskyldes — jeg skyndte mig saa meget.

Justitsraaden.

Hør, Skalholt, hvad var De, før De blev fødtovre paa Island?

Skalholt

(forbauset).

Før jeg blev født?

Justitsraaden.

Savist, De maa jo have været Noget. Hvor skulde De ellers komme fra?

Skalholt.

Mener Hr. Justitsraaden virkelig —?

Justitsraaden.

Ja, Gu' mener jeg. Svar mig bare og staae ikke faaledes!

Skalholt

(affides og lykkelig).

Bare Justitsraaden ikke er gaaet fra sine Sandser! (Gøit). Ja, jeg har vist været Noget, men jeg husker ikke saa bestemt —

Justitsraaden.

Ikke? Ja, jeg veed heller ikke, hvad jeg har været. Men tænker jeg paa, at jeg fra mine Barns-
been har været hengiven til Grublerier og en Elsker
af Curiositeter, saa skulde jeg næsten troe, at jeg, før
jeg blev født, har været en stor, tydsk Philosoph.

Skalholt

(affides, elendig).

Ja, han er vist bleven gal lige med Gæt.

Justitsraaden.

Var der ikke En, der hed Leibnitz?

Skalholt.

Jo, det var der rigtignok.

Justitsraaden.

Troer De, jeg har været Leibnitz?

Skalholt

(affides).

Jeg maa snaffe ham efter Munden. (Gst). Ja, Hr. Justitsraaden var kanskee Leibniz.

Justitsraaden.

Hm! det er mærkeligt at tænke sig! Og nu er jeg saadan en Klobrian! — Der var jo ogsaa en Thydsker, der hed Kant. Troer De, jeg kan have været Kant?

Skalholt.

Jo, Hr. Justitsraaden var vist ogsaa Kant. Men nu skulde Justitsraaden lægge sig —

Justitsraaden.

Hm! Leibniz! Kant! — Hvad var han, denne Leibniz?

Skalholt.

Han var berømt over hele Verden og en stor Mand. Han var Geheimeraad og Friherre.

Justitsraaden.

Geheimeraad! Friherre! Er det ikke sjændigt! Alt dette har jeg maaskee været! Og nu, en Pjalt, der ikke forstaaer et Ord af, hvad jeg selv har tænkt ud!

Skalholt

(beroligende ham).

Justitsraaden maa være taalmodig — det kommer nok —

Justitsraaden.

Det kommer Ganden ikke! Naar der stifter en Leibniz i min Pande, hvorfor er jeg da en saadan Klotter? Jeg har Ret til at forstaae mig paa Philosophie — jeg vil ikke lade mig sætte tilbænts af denne Fuldmægtig-Snude og hans alamodiske Subtiliteter.

Skalholt

(som før).

Nei, det skal vi heller ikke . . . det skal nok komme Altsammen —

Tiende Scene.

Justitsraaden. Skalholt. — Agerup, Henriette og Flere af Balselskabet.

(Det den forreste Dør tilhøre slaaes op, høres Musiken igjen og temmelig stærkt fra Balsalen. Agerup og Henriette komme ind i Spidsen for enbeel valsende Herrer og Damer, anførende en Cotillons-Tour. De bevæge sig langsmed Prosceniet, og omringe altsaa Justitsraaden og Skalholt).

Justitsraaden

(med stærk Stemme).

Hvem er det, der bryder ind til mig?

Agerup

(under Valsen).

Hr. Justitsraaden maa undskyldes, det er en Cotillons-Tour.

Justitsraaden.

Leibniz —!

Henriette

(ligeledes under Valsen).

Ja'er, vi vidste ikke, at du var herinde —

Justitsraaden.

Hvem tør forsthyre Geheimeraad Leibniz? Res-
spect, siger jeg!

Skalholt

(som før).

Javist Leibniz — men Justitsraaden maa være
taalsmodig . . .

(Under disse Replikker, der maae gaae Slag i Slag, falder Tæppet).

Fjerde Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Fruen, Henriette, Camilla og Johan (der bærer paa en Kurv med Glas) komme ind fra høire Side. — Senere en Pige og et Par Karle.

Fruen

(med noget Sølvst, hun søger ind i Papir).

Vent lidt, Johan! De lange Glas, skal du sige til Jomfruen, pakkes ned, men de andre sættes hen paa Hylderne. (Johan gaaer). Naa, Børn! — ja, det er jo en stor Nyhed, Camilla! og den glæder mig ret paa dine Begne.

Camilla.

Derom var jeg overbevist, kjære Tante.

Fruen.

Der har jo egentlig været en anden Plan med dig; men den, kunde jeg nok tænke mig, vilde ikke

føre til Noget. — Men hvad er det nu, I vil mig, Børn?

Henriette

Ja, Mo'er, nu maa du see til at tale Fader tilrette. Han vil vist ikke synes godt om Camillas Forlovelse med v. Bergen. For det Første har hun jo lovet sin Moder saa helligt, at hun ikke vilde afslaae August's Haand —

Camilla.

Der er vist Ingen, der vilde forlange af mig, at jeg skulde paanøde mig ham —

Henriette.

Nei, det veed jeg nok —

Camilla.

Og August har ikke handlet saaledes, at jeg med god Samvittighed kunde søge en Forbindelse med ham.

Henriette.

Da har man dog aldrig fortalt om August, hvad man fortæller om v. Bergen.

Camilla

(piqueret).

Hvad fortæller man?

Henriette.

Det veed du ligesaa godt som jeg.

Fruen.

Ja, han har jo rigtignok levet noget lystig . . .

Camilla.

Det kan man ikke regne. Han har altid været sin egen Herre og havt Raad til sine Depenser. Hvis han har Feil, saa er det ikke andre end, hvad en forstandig Kone kan rette hos ham.

Fruen.

Deri siger Camilla sandt. — Ja, Børn, jeg skal gjerne tale med min Mand, naar jeg kan træffe ham i godt Humeur — for i denne Tid er han lidt vanstelig — og naar jeg bare kan finde et roligt Dieblis dertil.

Henriette.

Kan du ikke nu gaae over til Fa'er?

Fruen.

Jo, det har du Ret i, det kan jeg jo godt — (To Karle komme ud fra Høire Side med en stor Kuv). Naa, der er Dækketoiet! — Nei, Børn, saa maa jeg ud til Folkene; det skal Altsammen tælles og lægges hen.

(Hun følger ud efter Karlene).

Camilla.

Hvor er Emilie med Cøt bleven af?

Henriette.

Hun sidder inde hos mig og skriver Breve.

Camilla.

Det var mærkeligt, saa forvirret og distrait hun var imorges ved Theebordet. Hun svarede aldrig paa, hvad man spurgte hende om.

Henriette.

Ja, det troer jeg nok! I hendes Sted vilde jeg ogsaa være tummelumst i Hovedet. Hun var jo ganske afgjort Dronningen for hele Ballet. Om det saa var v. Bergen, saa viste han hende megen Opmærksomhed.

Camilla.

Saa? Synes du det? (Affides). Det skal jeg dog nok vænne ham af med for Fremtiden.

Henriette.

Nu gaaer jeg ind til Emilie. Skulde Agerup komme, saa lad mig det endelig vide. Hvad synes du? Han vil endelig skrive idag til Fader om vor Forlovelse. Jeg er ganske urolig derover.

(Gaaer).

Camilla

(ene; efter et Ophold).

Ja, det raabe de Alle paa: jeg har givet et helligt Løfte. Og det skulde jeg holde, naar August, fra det Dieblis jeg kom her i Huset, har viist sig imod mig, som han har gjort? Jeg var dengang venlig og opmærksom imod ham, jeg søgte at vinde ham. Men han stødte mig fra sig, han tirrede mig, han

spottede mig — — Men alligevel, det havde været godt, om min Forlovelse kunde være holdt hemmelig, blot et Par Dage. Ved Ballet inat opførte August sig desvære passabelt; det var uheldigt og mod min Beregning. Det vil Ufæl naturligviis strax beraabe sig paa —

(En Pige kommer ind).

Pigen

(hemmelighedsfuld).

Froken!

Camilla.

Hvad vil du?

Pigen.

Jomfru Sørensen var i dette Dieblit ved Rjofkendorren og bad mig give Dem dette Brev, uden at Nogen saae derpaa. Hun selv havde ikke Tid at gaae ind.

Camilla.

Tak. Jeg skal nok huske paa dig.

Pigen.

Ja, det veed jeg nok.

(Gaaer).

Camilla.

Det er fra v. Bergen. (Væser). „Elfskærdige Camilla! Som jeg haaber, skal den indbildske Hr. August ikke ret længe staae iveien for vor Forbindelse. Han opførte sig iafteſ saa impertinent mod

mig, at en Udfordring var Følgen deraf. Duellen finder Sted iformiddag; men jeg seer op til Dem forinden, og skal meddele Dem det Nærmere." — Hvad kan der have været paafærde? Deraf veed jeg jo ikke et Ord. Og v. Bergen, er han ikke ret klog? Nei, denne Duel maa der ikke blive Noget af! August skyder ham sønder og sammen. (Standier). Men — ja, forhindres maa den, men for det Første kan den komme mig til Nytte. Jeg kan jo ikke forlange noget bedre Beviis paa, hvilke dumme Streger August kan forfalde til. Jeg vil strax over og tale med Onkel.

(Vil gaae, da hun seer Skalholt træde ind fra venstre Side).

Anden Scene.

Camilla. Skalholt.

Camilla

(affibes).

Der har jeg da uventet erobret en Tilbeder!

Skalholt

(ved Døren tilvenstre og forlegen).

Jeg forstyrrer kanskee Frøkenen —

Camilla.

Nei, aldeles ikke. Behag at træde nærmere.

Skalholt.

Jeg takker Dem overmaade meget. — Ja, Frø-

kenen kan vel forstaae, at det er den største Lykke, der er vederfaret mig, at jeg tør underholde mig med en Dame af Deres Kundskaber og Indsigter. Og nu skulde jeg gjerne give Dem et Tegn paa, hvor meget det er mit Ønske at vise Dem mit oprigtige, lønlige Sindelag.

Camilla.

Hvad mener De, Hr. Skalholt?

Skalholt.

Frokenen yttrede igaar, at det maatte være sjønt, naar man ret var inde i de Gamles Chronologie og Slægtregistre. Og saa tænkte jeg, at jeg vilde laane Dem denne Bog, som just er en Chronologie over de ældste Begivenheder paa Island. Det er Ane Frodes Skedæ eller Islændinga Bok. Det vil vist fornøje Dem at læse den.

Camilla.

Tak. Den vil uden Tvivl interessere mig meget.
(I det hun bladrer i den). Der ligger jo et Brev i den.

Skalholt.

Det er til Frokenen.

Camilla.

Ja, det seer jeg. Men fra hvem er det?

Skalholt.

Det skulde rigtignok være fra mig.

Camilla.

Skal jeg læse det strax?

Skalholt.

Som Frøkenen synes. Men jeg kan ogsaa fortælle Dem Indholdet. Dersom Frøkenen ikke var et saa forstandigt og veloplært Fruentimmer, skulde jeg aldrig været saa dristig at skrive Dem til, og i den Anledning. Jeg har i Brevet anholdt om Frøkenens Haand; — og skjøndt jeg nok veed, at jeg ikke er en saa stor Lykke værdig, har jeg dog anført, hvad der taler til Bedste for mig.

Camilla

(affides).

En Frier!

Skalholt.

Jeg har god Familie paa Island. Som De veed, stammer jeg ned fra Snorre Sturleson —

Camilla.

Ja, men Hr. Skalholt . . .

Skalholt.

Det er tilforladeligt — jeg kan gjerne gjentage det for Dem. Min Farfa'er Sigurd Sturleson . . .

Camilla

(hurtig).

Jeg tvivler ikke derpaa — det er fuldkommen rigtigt Men —

Skalholt.

Ja, ogsaa min nulevende Familie er meget anseet derovre. Min Morbroder er en velhavende Mand, og med Tiden skal jeg og mine otte Sødsfende arve ham. Til den Tid skulde jeg ved mine Studeringer ogsaa nok faae en Ansættelse; saa jeg kan tilbyde Frøkenen ganske gode Vilkaar. De kan troe, der er saa godt derovre paa Island.

Camilla.

Ja, kjære Hr. Skalholt, i en saa alvorlig Sag, indseer De vel, kan man ikke strax bestemme sig. Men i disse Dage skal De modtage mit Svar. Nu maa De undskyld mig. (Affides leende). Nei, saa er v. Bergen dog at foretrække.

(Gaaer).

Skalholt

(ene).

Det har hun Ret i, Frøkenen; hun kan ikke strax bestemme sig. Saa vil jeg give Tid. Hun skal nu først læse mit Brev, og det vil vist gjøre et stort Indtryk paa hende. Jeg skulde nok troe, at det var skrevet saadanne, at hun kan læse det med Fornøielse.

Tredie Scene.

Skalholt. August. — Siden Poulsen.

August

(tager en Billet frem, idet han træder ind).

Ja, han har virkelig udfordret mig; og det var jo at vente. Men hvordan Tanden bærer jeg mig nu ad? (Vender sig om). Er De der, Hr. Skalholt! Det var da godt, jeg traf Dem! Jeg er i en bandsat Forlegenhed, som jeg hverken veed ud eller ind af.

Skalholt.

Saa? (Affides, betymret). Nu har han vist været henne etsteds og sat sine Penge overstyr, som Justitsraaden talte om.

August.

De maa hjælpe mig, ellers feer jeg slet ingen Udvei.

Skalholt

(affides).

Ja, det er, som jeg tænkte. Gud skal vide, paa hvilket Spillehuus han har været.

August

(affides).

Altsaa Camilla er forlovet med v. Bergen, efter hvad Henriette fortæller mig. Ja, havde jeg bare vidst det iafes, saa kunde han for mig seilet sin

egen Sø. Og Emilie — o, hun er velsignet, meget bedre, end jeg fortjener!

Skalholt

(affides).

Det stakkels unge Menneske er ganske fortvivlet. Jeg maa vist hjælpe ham.

August.

Hør nu, kjære Hr. Skalholt —

Skalholt.

Ja, Hr. August, jeg skal hjælpe Dem saa godt jeg kan. Men De kan vel vide, at jeg i min Stilling og som fattig Student ikke er saa velforsynet. (Trækker et stort, gammeldags Sølvuhr op af Lommen). Kan dette for det Første frie Dem ud af Deres Forlegenhed?

August

(forundret).

Hvad er det?

Skalholt.

Det er et Sølvuhr, som har tilhørt baade min Fa'er og min Bedstefa'er, og som jeg ikke gjerne vil miste. Men kan De faae nogle Penge laant derpaa, saa maae De gjerne.

August.

Hahaha! Nei, det meente jeg slet ikke. I denne Tid ere mine Financer i ret god Orden. Men De er en honnet Fyr, og jeg seer, De har god Villie til at

tjene mig. — Hør da nu, hvad der er iveien. Igaar Aftes ragede jeg i en svær Ordstrid med Lieutenant v. Bergen; hvad der gav Anledning dertil, veed jeg ikke, i det mindste ikke bestemt. Fa'er er Poffers generøus med sine Drifkevarer, naar vi har Fremmede; saa jeg har vel sagtens havt Noget i Hovedet. Enden paa vor Trætte blev, at vi udfordrede hinanden.

Skalholt.

Udfordrede —? For at stifte hinanden ihjæl?

August.

Nei, Duellen skal være paa Pistoler.

Skalholt.

Oh, bevare os, Hr. August! Det gaaer jo slet ikke an! Hvad vil Justitsraaden sige! og Deres Fru Moder!

August.

Meget sandt; og deri ligger just Ulykken. Der vil blive en saadan Allarm i Leiren, at jeg gruer alene ved at tænke derpaa. Men det er ikke den eneste Knibe, jeg er stedt i. Duellen skal være Kl. 1. Jeg har Time med Dem fra 1 til 3, og jeg veed bestemt, at Fader kommer ind til os. See, der maa De nu hitte paa en Udflugt. De maa bede Dem undskyldt for idag; det vil Fader ikke have det Ringeste imod.

Skalholt.

Nei, Hr. August, det tillader min Samvittighed

mig ikke. Jeg skal være Deres Mentor og Veileder; kan jeg saa understøtte Dem i et saa ugubeligt Foretagende?

August.

Hør, Hr. Skalholt, jeg har idag ikke den mindste Interesse ved at slaaes med Hr. v. Bergen. Igaar Aftes var jeg gal paa ham; men det er nu gaaet over, og han har endog, som jeg i dette Dieblit erfarer, beviist mig en Tjeneste og skilt mig ved en ikke saa ringe Plage. Men duellere med ham maa jeg; det fordre mine Begreber om Ære.

Skalholt.

Hr. August, mine Begreber om Ære fordre, at jeg ikke kan tillade det, at jeg maa underrette Justitsraaden . . .

August.

Men er De ikke ret klog? Kan min Fader forandre Noget i den Sag? Og er det ikke bedst, at den gaaer saa stille af som muligt?

Skalholt.

Men jeg lader Dem ikke gaae af Stedet. Jeg staaer paa, at De har Deres Timer hos mig —

(Her træder Koulsen ind fra Døren i Baggrunden og bliver staaende der).

August.

Tag nu mod Raison, kjære Hr. Skalholt! Denne Lieutenant v. Bergen, jeg skal slaaes med, har snappet

Camilla fra Dem, i hvis ypperlige Egenstaber De jo er saa indtaget. Kan det ikke bevæge Dem?

Poulsen

(affides).

Altjaa var min Formodning rigtig.

Skalholt.

Hr. August! det er da vel ikke Deres Alvor?

August.

Min Sjæl er det min Alvor. Han er igaar Aftes bleven forlovet med hende.

Skalholt.

Alt ja, jeg kunde nok vide, den Vyffe var for stor for mig.

August.

Aa Passiar! Nu skyder jeg ham ihjæl; saa kan den Vyffe endnu tilfalde Dem.

Skalholt.

Nei, Hr. August! naar Frøken Camilla holder af ham, saa maa De ikke skyde ham ihjæl; og De maa overhovedet slet Ingen skyde ihjæl. Jeg kan ikke tillade det . . .

August.

Ja, naar De endelig vil, at denne Historie skal afstedkomme al den Dvalm i min Familie, saa lad det skee. Men Duellen forhindres ikke derved.

Poulsen

(der træder frem).

Hvis jeg ikke forstyrre de gode Herrer . . .

August.

Hr Poulsen! Hvor kommer De fra?

Poulsen.

Jeg vil svare, som du svarede mig igaar Morges her paa samme Sted: Fra Stuedøren derhenne, hvor jeg har hørt hvert et Ord, I talte. — Altsaa du og Lieutenant v. Bergen skal duellere?

Skalholt.

Ja, gunstige Hr. Poulsen! kom De mig tilhjælp! Er det ikke uchristeligt og ugudeligt!

Poulsen

(med alvorlig Mine i det Følgende).

Det er det vistnok. Men vi Menneſker maae boie os under saa mange Fordomme; og denne her er ikke at spase med. Naar August er udfordret, saa maa han møde.

August

(til Skalholt).

Der kan De høre!

Poulsen.

Alt hvad vi have at gjøre, er at arrangere denne Sag paa den for alle Parter bedste Maade. (Til August). Har du Secundanter?

August.

Nei.

Poulsen.

Ja, jeg kan gjerne være den ene; og — jeg
veed ikke — kan ikke Hr. Skalholt være den anden?

Skalholt
(i ynkelig Tone).

Hr. Poulsen!

Poulsen.

Ja, det maa ganske beroe paa Dem selv.

Skalholt.

Lad heller mig gaae i Hr. August's Sted. Jeg
skulde vist skyde bedre end han; jeg har, mens jeg
gik i Skolen i Bessastad, skudt saa mange Tiurer og
Kyper, og jeg har min Fuglebøsse med mig.

Poulsen.

For den Sags Skyld kan De være rolig. August
skyder upaatlageligt; det har Bildtet paa mine Eien-
domme faaet at føle under hans Ophold hos mig;
og i Pistolskydning har jeg selv været hans Lærer.
(Til August). Naar skal Duellen være?

August.

Omtrent om to Timer.

Poulsen.

Godt. (Til Skalholt). Vil De lyde mit Raad,

saa skal De nu gaae ind og træffe de nødvendige Forberedelser baade for August og for Dem selv — hvis De ellers vil følge med.

Skalholt.

Naar en forstandig Mand som Hr. Poulsen raader dertil, skulde jeg nok turde følge med. Maaskee jeg kan være til Nytte. Men — kan man ikke skaffe sig en Udsættelse?

Poulsen.

Der vindes saa Lidt derved.

Skalholt.

Ja, bare saa længe til Hr. August har absol-
veret sin juridiske Examen med Laud.

August.

Hahaha! Saa blev der nok aldrig Noget af
Duellen.

Poulsen.

Jeg frygter selv. Nei, lad det blive derved:
De gaaer nu ind, August følger strax efter, og saa
ordner De det Fornødne.

Skalholt

(sukkende).

Ja, saa vil jeg det. — Mener Hr. Poulsen ikke,
at jeg skulde tage min Fuglebøsse med?

Boulsen.

Jo, den kan være Dem til stor Nytte.

August

(affides til Boulsen).

Hvad skal han med den —?

Boulsen

(ligeledes affides).

Det veed jeg ikke — men ellers faae vi ham
slet ikke med.

Skalholt.

Skulde jeg ikke ogsaa tage noget Plaster med
og et Stykke gammelt Lærred?

Boulsen.

Det behøves vist ikke. Jeg har betænkt at
have en Chirurg ved Haanden.

Skalholt.

Men det er saa godt med lidt Plaster.

Boulsen.

Saa, saa tag det med.

Skalholt.

Tal. Jeg synes, at hvis Hr. August skulde
komme Noget til, saa maatte vi sørge for, der blev
handlet med ham paa en skikkelig Maade, saa vi kunde
forsvare det for Justitsraaden.

(Gaaer ind i sit Værelse).

August.

Hr. Poulsen, jeg beundrer Dem.

Poulsen.

Ja, jeg beundrer ogsaa dig. — Hør nu, er denne Duel virkelig for Camillas Skyld?

August.

Ganden heller! Hvor kan De troe det?

Poulsen.

Ja, jeg tvivler ikke paa, at Eders Uenighed har havt vægtige Grunde, eller saadanne, der krævede en Afgjørelse paa Liv og Død.

August.

De spotter mig, og desværre medrette. Jeg har baaret mig ubesindigt ad — jeg vil ikke nægte det. Jeg stod i den Tro, at v. Bergen gjorde Cour til Emilie, og at hun . . . at hun var altfor venlig imod ham. Og nu har jeg faaet at vide, at han just igaar Aftes — ja, De veed det maaskee?

Poulsen.

Blev forlovet med Camilla.

August.

Og at alene dette var Grunden til Emilies Venlighed imod ham. Jeg har nu for lidt siden talt med hende, har gjort hende Afbigt, hun har tik-

givet mig, har givet mig godt Haab, og henviist mig til Dem. Dersom De, bedste Hr. Poulsen —

Poulsen.

Stop! derom kan vi altid tale. Nu maa du hystre Hrens Love og duellere. At det gaaer stille af, billigere jeg. Men det var dog vel bedst, du efterlod et Brev til din Fader.

August.

Jeg skal strax gaae ind og skrive det. Og — ja, jeg tør vel ogsaa skrive et Par Ord til Emilie?

Poulsen.

Bevilges.

August.

O, De er en fortræffelig Mand!

Poulsen.

Det veed jeg. — Men nu ind med dig, og see dine Pistoler godt efter. Saa venter jeg dig her.

August

(lyttende).

Der er Nogen i Entreen . . . det er v. Bergens Stemme —

Poulsen.

Saa maa du gaae. Han maa ikke træffe dig her.

August.

De har Ret.

(Gaaer ind tilvenstre).

Poulsen

(ene).

Han har Hjertet paa det rette Sted, og det er allerede en god Ting; Næsten kommer nok ogsaa. — Ja, det var jo ret bekvemt, at Hr. v. Bergen ankom. Uffeligviis kjender jeg det hemmelige Ord, der efter al Rimelighed kan gjøre Ende paa denne store, trojanske Krig.

Fjerde Scene.

Poulsen. Lieutenant v. Bergen (fra Døren i Baggrunden).

Ltnt. v. Bergen.

Ei, Hr. Poulsen! — Det er mig overordentlig kjært at kunne hilse paa Dem.

Poulsen.

Det er ogsaa mig kjært at træffe Dem; jeg ønskede just at tale med Dem. Det er Dem maaskee bekjendt, at jeg er Frøken Camillas Formynder . . .

Ltnt. v. Bergen

(hurtig).

Ja, det veed jeg meget godt; og da jeg kan formode, hvad Hr. Poulsen har i Tanterne, saa beder

jeg Dem være overbevist om, at det just var min Hensigt at henvende mig til Dem i Anledning af den Forbindelse, Frøken Camilla og jeg have indgaaet.

Poulsen.

Jeg for min Deel har Intet at indvende. Jeg finder Partiet meget passende og meget velberegnet. Men efter det Forhold, hvori Camilla nu i længere Tid har staaet til dette Huus, maa jeg ansee det for nødvendigt, at saavel hun som Hr. Lieutenanten indhenter Justitsraad Binges Samtykke.

Etnt. v. Bergen.

Det skulde jeg vist gjerne, og det vil naturligvis stee. Men jeg er rigtignok i Frygt for, at han ikke vil synes om Partiet. Det er mig bekendt, at han altid har ønsket en Forbindelse mellem Camilla og sin ældste Søn; og Hr. August vil sikkert meget nødig opgive hende.

Poulsen.

Hvad Justitsraaden angaaer, har De Ret; dog troer jeg ikke, hans Samtykke vil have saa store Bænkkeligheder. Men med Hensyn til hans Søn er De vist i Vildfarelse. I al Fortrolighed kan jeg meddele Dem, at August er hemmelig forlovet eller saa godt som forlovet med en anden ung Dame.

Etnt. v. Bergen.

Hvad fortæller De!

Poulsen.

Det er paalideligt. Men, som sagt, jeg stoler paa Deres Discretion.

Unt. v. Bergen.

Det kan De ganske. (Affides). Hvad Pokkeren skal da den Duel til!

Poulsen

(affides).

Jeg troer, det virker allerede. (Sist). Siden De nævnede den unge Herre, maa jeg komme frem med, hvad der egentlig er mit Grinde til Dem. Det er nemlig i Egenkab af hans Secundant —

Unt. v. Bergen.

Hans Secundant! De, Hr. Poulsen?

Poulsen.

Det kan ikke forundre Dem. Som De veed, er jeg en gammel Forstmand og endnu en temmelig lidenskabelig Jæger. Deslige Affairer ligge da just ikke saa fjernt fra mig. — Nu hører det undertiden med til Secundanternes Bestilling at undersøge Grundene til Duellen og bedømme, hvorvidt der kan være Tale om en Erkrænkelse. August har ikke formaaet at klare fyldestgjørende for sig. Maaskee Hr. Lieutenanten bedre kan anføre mig Deres Grunde . . .

Unt. v. Bergen.

Ja, jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg antager den

hele Uenighed at grunde sig i en siebliffelig Forstemning, en Opbruusning, man ikke strax gjør sig Rede for.

Poulsen.

Men var det saa værdt at duellere?

Unt. v. Bergen.

Jeg er selv af den Mening, at et Forlig var det Bedste. Hr. August er en ung Mand af de bedste Egenskaber, og som jeg har megen Agtelse for. Hvis han ønsker Forlig —

Poulsen.

Det ønsker han. Men det er Dem, der har sendt ham en Udfordring — har De ikke?

Unt. v. Bergen.

Jo — men uden at have overveiet alle Omstændigheder saa nøie.

Poulsen.

Saa kan De ogsaa bedst være bekendt at tilskrive ham et Par Ord, f. Ex. at De finder Dem skyldstgjort ved den Oplysning, De har modtaget af mig.

Unt. v. Bergen.

Ja, det kan jeg godt; og det er jo ogsaa den bedste Maade, hvorpaa denne ubehagelige Sag kan afgjøres. — Hr. Poulsen! De er en fortræffelig Mand!

Poulsen

(affides).

Ja, det veed jeg.

Stnt. v. Bergen.

De beviser mig i dette Dieblif en dobbelt Tjeneste. Det kan naturligviis ikke være mig hjært at lægge mig ud med den Familie, hos hvem Camilla har nydt saa megen Opmærksomhed. Men desforuden ønsker jeg meget at føre min Forlovede iformiddag ud til min Onkel, Generalen, der boer et Par Mil herfra; og nu er dette mig muligt. — Troer De, at jeg kan faae Camilla i Tale?

Poulsen.

Hun er vist derinde (peger tilhøire), eller man vil strax sende Bud efter hende.

Stnt. v. Bergen.

Saa anbefaler jeg mig. Brevet til Hr. August kan jeg vel skrive hos min Forlovede.

(Gaaer ind tilhøire).

Poulsen

(ene).

Man har Uleilighed nok med at gjøre alt det Taabelige godt, unge Menneſker kan falde paa.

Femte Scene.

Poulsen. Justitsraaden (fra Døren i Baggrunden).

Justitsraaden
(der kommer farende ind).

Nei, Poulsen, vil du høre, hvad Optøier han hitter paa! Har jeg saa ikke Ret i at sætte ham under Opsigt? Jeg har været uenig med mig selv, om jeg handlede rigtigt! men nu maa jeg sande Camillas Ord.

Poulsen.

Hvad er der skeet?

Justitsraaden.

Han vil slaaes, han vil stydes, han har inat hyppet et affskyeligt Klammeri med Lieutenant v. Bergen, der er et fredeligt Menneffe — ja, han er rigtignok en Nar og en Debauché, men han lægger Ingen et Halmstraa iveien — og ham, fortæller Camilla mig, har han fordret ud!

Poulsen.

Saa?

Justitsraaden.

Kan jeg saa fortænke den stakkels Pige, at hun nu aldeles ikke vil vide af Partiet med August, og anseer sig for løst fra det Løfte, hun har givet sin Moder?

Poulsen.

Nei, deri kan man ikke fortænke den stakkels Pige — saa meget mere som hun allerede er forlovet med en Anden.

Justitsraaden.

Har hun omsider forlovet sig med en Anden! Ja, det har jeg længe ventet. Den, hun har valgt, er jeg vis paa, staaer langt over August baade i moralsk og intellectuel Henseende.

Poulsen

(træffende paa det).

Ja, det vil jeg just ikke sige.

Justitsraaden.

Hvem er det da?

Poulsen.

Det er den samme Lieutenant v. Bergen, som du nylig kaldte en Nar og en Debauché.

Justitsraaden.

Det kan ikke være muligt!

Poulsen.

Det er baade muligt og vist. Men forresten har jeg ikke Noget mod dette Partie; v. Bergen trænger just til en Kone som Camilla. Hun vil nok vide at holde ham i Tømme.

Justitsraaden.

Sm! Sm! Altsaa den Plan, jeg har gaaet med
saa længe, gif dog overstyr. Jeg har ventet mig
Meget for August af en Forbindelse med Camilla.

Poulsen.

Der var aldrig blevet et Par af dem; det var
allerede min Mening forrige Gang, jeg var herovre.
Vige saa lidt har jeg ventet mig Noget af hans juri-
diske Studium. Han har Vist til Vandværket, og har
allerede lagt sig efter adskillige Kundskaber, der kunne
komme ham til Nytte i denne Retning.

Justitsraaden.

Na, Vandværket! Det er heller ikke saa nemt
at løbe til.

Poulsen.

Lad ham komme over til mig. Han kan da,
for det Første under min Veiledning, overtage Bestyr-
relsen af Ellemosegaard.

Justitsraaden.

Ellemosegaard? Det er jo din Datter Emilies
Eiendom, som hun fik efter en Tante — er det ikke?

Poulsen.

Meget rigtigt. Og naar han raader godt over
den, saa kan han jo med Tiden raade over Emilie
med. De to unge Mennesker har allerede fra i Som-
mer et godt Die til hinanden.

Justitsraaden.

Ah! — ja, saa kan jeg forstaae alle de Kapriolspring, han har gjort. — Ja, naar man har Børn, har man Sorger. I dette Dieblis fik jeg et Brev fra Agerup, hvori han anholder om Henriettes Haand.

Boulsen.

Nu, det er jo et godt Partie, Agerup er en flink Candidat —

Justitsraaden.

Hør Boulsen, jeg er saa forvirret i Hovedet over alle disse Historier, at jeg Og imens er August istand til at gjøre de største Dumheder. Ham maa jeg allerførst have fat paa.

Sjette Scene.

De Forrige. Henriette. Emilie og Agerup
(fra høire Side).

Henriette

(hastig).

Fa'er!

Justitsraaden.

Hvad er der nu?

Henriette.

Agerup kommer nu og fortæller Noget, der har

sat Emilie og mig i saa stor Skræk, at August og v. Bergen . . .

Justitsraaden.

Naa, nu er det allerede Byen rundt!

Agerup.

Ja, jeg veed ikke Andet end, hvad en af v. Bergens intimeste Venner for lidt siden fortalte mig.

Emilie

(affædes og angstelig til Poulsen).

Kjære Fa'er, gør dog, hvad du kan, at det ikke skeer.

Justitsraaden.

Men hvor Pokkeren er da August?

Poulsen.

Han er derinde (peger tilveensstre), og Hr. Skalholt er hos ham; saa han er jo i de bedste Hænder. Og see — der kommer Delinquenten!

Syvende Scene.

De Forrige. August. Skalholt. Siden Johan.

(August og Skalholt ere paaklædte til at gaae ud. August kommer først, med en Pistolkasse under Armen. Skalholt, der kommer efter ham og træder baglænds ud for at lukke Døren, har Hatten paa og en lang, gammelbogs Fugleboks i Haanden).

August

(affædes).

Min Fader!

Skalholt

(idet han vender sig om; med bedrøvelig Stemme).

Ja, nu ere vi færdige — (Standser forbløffet, da han
staaer ligeoverfor Justitsraaden). Hr. Justitsraad!

Justitsraaden.

Hvad i al Verden skal det smage af? (Til August).
Hvad har du der? Din Kasse med Pistoler! (Til
Boulsen). Ja, det er da din Present! det er dig, vi
kan takke for, at en saadan Karitet er kommet i mit
Huus. — Og De, Skalholt! hvad betyder den Postyr?
Hvad skal det lange Gevær til?

Skalholt.

Det er en Julebøsse, Hr. Justitsraad!

Justitsraaden.

Ja, hvad skal den — hvor kommer De til den?

Skalholt.

Jeg har den fra min Fa'er, der arvede den efter
min Farfa'er, der havde kjøbt den af Sghselmand
Johnson, der . . .

Justitsraaden.

Na, Passiar! det spørger jeg ikke om. (Til August).
Og du vil altsaa duellere?

August.

Ja, Fa'er.

Justitsraaden.

Og Skalholt, hvad skulde han?

August.

Han er min Secundant.

Justitsraaden

(slaaer Hænderne sammen).

Hans Secundant! Ja, der har jeg da truffet det godt! Han er maaskee en værre Hugas end min Søn. Igaar gav han ham Timer i at fægte, idag er han Secundant for ham!

Skalholt

(i grædende Tone).

Hr. Justitsraad

Justitsraaden.

Og De vil være Ungdommens Lærer? Veed De da ikke — for Fanden, tag dog den Hat af, og sæt den Mustebonnet bort — veed De ikke, at Dueller er Satans Bærk?

Skalholt

(der i sin Forstræffelse lader Geværet falde, idet han tager Hatten af).

Jo, Hr. Justitsraad, det veed jeg . . .

Justitsraaden.

At det er syndigt, at det er mod Guds og Statens Love?

Skalholt

(i samme grædende Tone).

Jo, det veed jeg Altsammen. Men Hr. Justitsraaden maa huske paa, at man i Røgiken skjælnes mellem ens per se og ens per accidens —

Justitsraaden.

Na, Røgiken! Det rager ikke mig!

Skalholt.

Og at man ikke kan være Mentor for et voxent Menneske, der allerede har sin egen Billie.

Justitsraaden.

Hvad skal jeg da med Dem?

Skalholt

Ja, det veed jeg ikke.

Justitsraaden

(til August).

Det vil jeg kun sige dig, den Duel skal der min Sandten ikke blive Noget af.

August.

Men, Fa'er —

Justitsraaden.

Nei, om jeg saa selv skal melde det til Øvrigheden.

August.

Saa er jeg jo prostitueret for min Livstid!

Justitsraaden.

Det fortjener du. — Zette, hvor er Camilla henne? Hun skal skaffe mig fat paa v. Bergen. Hvor er hun?

Henriette

(tøvende).

Hun er vist oppe paa sit Værelse.

Justitsraaden.

Saa hent hende.

(Det Zette vil gaae, kommer Johan).

Henriette

(til Johan).

Er Camilla ovenpaa?

Johan.

Hun tog i dette Dieblis bort med Lieutenant v. Bergen, der har hentet hende i sin Vogn. Men jeg har et Brev til Hr. Justitsraaden fra Frøkenen, og et til Hr. August fra Lieutenanten.

Justitsraaden.

Lad mig faae dem begge, og gaae saa kun du.
(Johan gaaer). Ja, det er fra v. Bergen. (Læser). „Ifølge en Meddelelse fra Hr. Proprietair Poulsen har jeg Grund til at antage, at Deres Uttringer iafte ikke vare meente saaledes, at jeg i den Anledning skulde

see mig nødsaget til at kræve Satisfaction. Da mine egne Udtryk heller ikke tilsigtede nogen Fornærmelse, er det vel bedst at betragte denne Sag som forliget."

Henriette

(affides til Emilie).

Naa, Gudskeelov!

Emilie.

Ja, det var herligt!

Justitsraaden

(til Poulsen, i Forgrunden).

Det er Mere, end jeg havde ventet mig af dig. Igrunden tænkte jeg, du havde en Finger med i Spillet.

Poulsen.

Ja, man mistjendes i denne Verden. Det er gaaet den stakkels Skalholt ligedan. Han har virkelig, skjøndt til ingen Nytte, modsat sig Quellen af al Magt. — Men hvad er nu din Hensigt? Vil du lade ham blive hos August?

Justitsraaden.

Nei, han maa bort — skjøndt jeg kunde nok have Nytte af ham.

Poulsen.

Saa antag ham til din yngre Søn, der jo ikke ret vil trives i Skolen.

Justitsraaden.

Hm! Mener du, jeg skulde — Ja, nu vil jeg min Tro allerførst læse Camillas Brev og høre, hvad hun siger.

(Sætter sig hen og læser Brevet. De Yngre nærme sig strax hinanden. Poulsen gaaer hen til Skalholt).

August.

Emilie! jeg haaber, at Alt nu skal blive godt.

Emilie.

O, jeg har været i saa stor Angst for Deres Styld.

Henriette

(der har talt ibrig med Agerup).

Gaaer det vel an, August? Agerup vil nu strax tale til Fa'er om det Brev, han har skrevet. I dag er Fa'er jo saa vanskelig.

August.

Men det er jo noget Brøvl med Deres Vanskelighed. (Til Agerup). Tael du kun til Fa'er.

Agerup.

Det vil jeg; og gaaer det ikke strax — jeg taber ikke saa let Contenancen, min Pige!

Justitsraaden

(reiser sig).

Det er jo et fortræffeligt Brev. Som hun forklarer sig, maa jeg billige, at hun har givet v. Bergen sit Ja.

Agerup

(affides til Henriette).

Saa skal han min Sandten ogsaa billige, at du har givet mig dit Ja. (Gæit). Hr. Justitsraad! Jeg har taget mig den ærbødige Frihed at sende Dem en Skrivelse . . .

Justitsraaden.

So. Holder Bette af Dem?

Henriette.

Kjære Fa'er, det kan du nok vide.

Justitsraaden.

Saa tag hende! De er en flink, ung Mand, som der nok kan blive Noget af med Tiden.

Henriette.

Tak, Fa'er!

Agerup.

Hr. Justitsraaden maa være overbevist om . . .

Justitsraaden

(til August).

Og hvad dig angaaer, saa troer jeg ikke, at der bliver Noget af dig, i det mindste ikke saa snart. Men, naar Poulsen vil have dig over til sig, og du har Lyst til Landvæsenet —

August.

So, Fa'er, det er just Det, jeg har Lyst til.

Justitsraaden.

Og naar du fremdeles kan faae Emilie til at tage sig af dig —

August.

Jo, det vil hun.

Emilie

(fortørnet).

Det trænger August ikke til.

Justitsraaden.

Nu ja, Børn, saa giver Poulsen og jeg vor Belsignelse; og August kan da til Foraaret tage over til Fyen.

August.

Kan du see, Emilie!

Emilie

(affides til ham).

Men din Fa'er er ubillig mod dig.

Henriette

(der tilligemed Agerup nærme sig dem lykønskende).

Nei, Emilie! det drømte jeg rigtignok ikke om igaar Aftes, at du og August . . .

Ottende Scene.

De Forrige. Fruen.

Justitsraaden.

Naa, lille Kone, er du der! Det var jo godt, du kom.

Fruen.

Ja, jeg skyndte mig ude hos Folkene, det bedste jeg kunde; for jeg formodede nok, I ventede paa mig. (Tager Henriette, Agerup, Emilie og August tilside). Hør, Børn, nu har jeg langt om længe et roligt Dieblis, og mig synes, Zeres Fa'er er i godt Humeur. Skal jeg nu tale til ham om alle Zeres Forlovelser?

Henriette.

Nei, søde Mo'er, nu behøves det ikke. — Fa'er, Moder veed slet ikke . . .

Justitsraaden

(der har talt med Poulsen).

Nei, det er sandt — ja, nu kan du gratulere dine to Børn.

Fruen.

Oh nei! det var jo deiligt! — og August med —!

Justitsraaden.

Ja, lille Skalholt, med August's Studeringer er det nu forbi, som De hørte. Men har De lyst

til at være Lærer for min yngste Dreng, Henning?
— De har jo seet ham her.

Skalholt.

Jo, Gud bevares, Hr. Justitsraad; det vil jeg
overdreven gjerne.

Justitsraaden.

Saa bliver De hos os og gaaer mig imellem
tilhaande, efter vor forrige Aftale.

Fruen.

Og naar vi har Fremmede, saa hjælper De os
med at opmuntre vore Gæster og fortælle Historier.
Det gjorde De saa godt iafstes.

Skalholt.

Jo, det skulde jeg nok tiltrøe mig.

Justitsraaden.

Kom over med, saa kan De tale med Drengen;
jeg afgjer det helst strax. Følg du med, Kone.

Skalholt

(idet han vil følge med).

Tør jeg tage min Fuglebøsse med, Hr. Justits-
raad?

Justitsraaden.

Hvad vil De med den? Vi skal jo ikke skyde
Krager eller Bildænder.

Skalholt.

Kanskæe jeg saa turde først gaae ind og sætte den hen . . .

Justitsraaden

(fortredelig).

Na, vist ikke — saa tag den med. Kom bare!

(Han, Skalholt og Fruen gaae gjennem Entréedøren).

Henriette

(affides til Agerup).

Beg har saa Meget at tale med dig om. Lad os To gaae ind til Mit.

(Hun og Agerup gaae ind tilhøre).

Poulsen

(til Emilie).

Naa, min Pige, er du nu færdig? Beg har gjort Alt istand til vor Hjemreise.

August

(forundret).

Deres Hjemreise? Emilie bliver jo her en Maa-nedstid.

Emilie.

Sa, Fa'er, hvad ligner det? Skal vi nu tage hjem?

Poulsen.

Men du fandt jo ikke Behag i at være her.

Emilie.

Gjorde jeg? Der husker du vist feil.

Poulsen.

Det synes mig dog ikke. Dine Ord var nok omtrent, at du havde ventet dig noget ganske Andet af vort Besøg i Kjøbenhavn.

Emilie.

Har jeg virkelig sagt det? Jeg synes, her er saa rart. — Lad os blive her lidt endnu.

Poulsen.

Nu, som du vil. Kjøbenhavn er virkelig en By, der ikke er at foragte; jeg har altid haft Meget tilovers for den. Men det kommer jo an paa, med hvad Die og Hjerte man seer paa den.

Emilie

(der rækker August Haanden).

Ja, kjære, lille Fa'er! der traf du det!

August

(til Poulsen).

De er en fortræffelig Mand!

Poulsen

(smilende).

Ja, det veed jeg. — Nu, Børn, saa blive vi her endnu i nogen Tid — (vendt halvt til Publikum) i det Haab, at vort Besøg i Kjøbenhavn vil dømmes med et mildt Die og Hjerte.

The first thing I noticed when I stepped out of the car was the cold. It was a sharp contrast to the warm blanket of the car. I shivered slightly, but then I remembered that I was in the city, and the cold was just another part of the experience.

I walked towards the entrance of the building, my feet crunching on the snow. The air was crisp and clean, a welcome change from the stuffy atmosphere of the car. I took a deep breath, savoring the moment.

The door opened, and I stepped inside. The interior was dimly lit, with a warm glow from the fireplace. I walked towards the hearth, where a fire was crackling. The sound of the fire was comforting, a reminder of home.

I stood by the fireplace, watching the flames dance. The room was quiet, with only the sound of the fire and the occasional creak of the floorboards. I felt a sense of peace and tranquility.

I turned my head to look at the fireplace. The fire was still burning brightly, and the room was still so quiet. I felt a sense of wonder and awe, as if I had discovered a hidden gem.

I walked towards the fireplace, my feet crunching on the snow. The air was crisp and clean, a welcome change from the stuffy atmosphere of the car. I took a deep breath, savoring the moment.

The door opened, and I stepped inside. The interior was dimly lit, with a warm glow from the fireplace. I walked towards the hearth, where a fire was crackling. The sound of the fire was comforting, a reminder of home.

En Cunnemethode.

Lyttspil i tre Acter.

Skrevet 1861.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 27de
November 1861.

Dram. B. 15de Bind. 1865.

En Cuurmethode. Bystjil i 3 Acter f. A.

Personerne.

Sir Oliver Rushdale.

Fru Thompson.

Doctor Jonstrup.

Julius Holm.

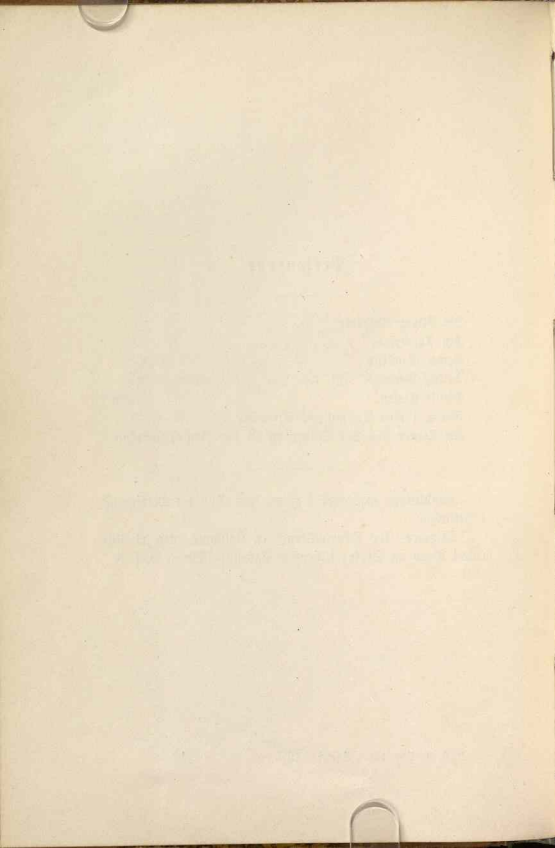
Emilie Elafen.

Mary, i Fru Thompsons Tjeneste.

En Tjener hos Sir Oliver og en hos Fru Thompson.

Handlingen foregaaer i Haven ved Søbadet Marienlyst i Helsingør.

Tilhøire (for Skuespillerne) et Lysthuus med et lille rundt Bord og Stole; tilvenstre Havestole, Bænke o. s. v.

Første Act.

Første Scene.

Fru Thompson. Emilie. — Siden Mary.

Emilie

(der først træder ind).

Kom kun, Pauline, her er ikke et Menneſke. (Til den indtrædende Fru Thompson). Jeg tænkte det nok; ſaa tidlig paa Dagen pleier der ſjelden at være Nogen.

Fru Thompson.

Det var herligt! ſaa kan vi nyde en Morgentime ſammen i det Frue. Og hvor Veiret er mildt og klart! I dag er det en af diſſe danſke Sommerdage, jeg i Sydamerika ſaa ofte længtes efter. Det var ogsaa ſmukt af dig, Emilie, at du kom over til mig ſaa tidlig.

Emilie.

O, vi boe jo lige herved; det er jeg ſaa glad over. Ikke ſandt, du bliver her i det Mindſte en Uge?

Fru Thompson.

Det tænker jeg, og maaskee lidt længere. Jeg begynder først nu at komme mig. Igaar og iforgaars var jeg fortunlet af Soreisen og af saa Meget, jeg maatte varetage. Dersom ikke Julius havde været mig behjælpelig — men han er mageløs! Hvad han allerede har udrettet for mig, og hvor utrættelig han er! Jeg er næsten bange for, at jeg altfor meget har benyttet mit gamle Talent til at sætte Folk i Activitet, naar jeg vilde have Tjenester af dem.

Emilie.

O, du kan troe, disse Smaatjenester har han viist dig med allerstørste Fornøielse. Han hænger ved dig med Liv og Sjæl.

Fru Thompson.

Det troer jeg! Som Børn var vi uadskillelige. Vi havde Timer sammen i Engelsk og Fransk hos hans Fader, og mangen god Gang hjalp han mig med mine Lectier. Til andre Tider hjalp han mig med de Spilopper, vi faldt paa. Jeg var den Opfinderiske, men naar det kom til Udførelsen, maatte han med. Dengang var du en ganske lille Pige, meget mindre end jeg, og mindst drømte jeg om, at Julius og du engang skulde blive forlovede. — Men tag dig iagt! Der er En, der nok kunde falde paa at snappe ham fra dig. Hun taler bestandig om ham og er uundtømmelig i at rose ham.

Emilie.

Hvem er det?

Fru Thompson.

Der kommer hun.

(Mary*) kommer ind med en Sykurv)

Mary.

Der er Fruens Kurv.

Fru Thompson.

Sæt den hen paa Bordet der i Kykthuset. — Vi talte i dette Dieblis om dig, Mary. Emilie frygter for, at du med det Første render bort med hendes Kjæreste.

Mary.

Ah, det mener den lille Frøken ikke. Hr. Julius er venlig mod alle Mennesker. Man kan see sig glad paa ham; alle Mennesker ere venlige mod ham. Mary er fort og styg, Ingen bryder sig om Mary. Hr. Julius meget for god og smuk til mig. Han skal rende bort med en rød og hvid Rose som den lille Frøken.

*) Mulatinde, men i nogen fjernere Nedstammelse, dog af mørk Ansigtssfarve. Til hendes Dragt hører et broget Silketørklæde, bundet rundt om Hovedet i en Spids.

Fru Thompson

(til Emilie).

Naa, Gudskelov, efter den Forklaring har du jo Ingenting at frygte for.

Emilie.

Du er den gamle Spøgefugl! (Til Mary). Mary har vist selv en Kjæreste derovre i Venézuela.

Mary

(flagenbe).

Nei, kjære, lille Frøken! har ikke længer. Det er forbi, den store Thomas er død, slaaet reent død af de flette Menneſker.

Emilie.

Hvorledes gif det til?

Mary.

Tom blev som Dreng kjøbt af en rig, fornem Mand, den fornemste Mand derovre, at ſige den-gang, for ſiden kom der Pak og Carnaille, og de blev fornemme. Og den Mand gav Tom fri, men beholdt ham hos ſig og var ſaa god, ſaa god imod ham! Og nu kom Oprøret — det var den Dag, Fruen og vi Andre maatte bort fra Byen — og Toms Herre ſkjulte ſig, og de ſik fat paa Tom og forlangte, han ſkulde ſige, hvor hans Herre var, men han vilde ikke. Og ſaa bandt de ham til et Træ og ſigtede paa ham med deres Geværer, men han

tab som en Muur. Og saa, pau! pau! saa skjød
de ham.

(Tørre sine Øine).

Fru Thompson

(affæds til Emilie).

Der har du rørt ved en søm Byld.

Emilie.

Saa, det gjør mig ret ondt.

Mary.

Skal jeg saa gaae igjen, Frue?

Fru Thompson.

Saa, min gode Mary, men ophold dig noget i
Nærheden. (Mary gaaer). Fortæl mig nu, Emilie, hvor-
ledes det egentlig gaaer Julius.

Emilie.

Desværre, ikke godt. Den Post, han havde
ved Toldkammeret, har han naturligtviis mistet, og
flere Forsøg, han har gjort for at komme i en Bei,
have ikke ført til Noget. Fader har hidtil aldrig
havt Noget mod vor Forbindelse, men nu, kan jeg
mærke, er han fortreidelig. I forrige Uge lod han
nogle Ord falde, som jeg har grædt saa meget over.

Fru Thompson.

Hvad var det?

Emilie.

Det angik en Doctor Jonstrup, der for et Par Aar siden har sat sig ned her i Byen og ansees for at være meget duelig. Jeg er flere Gange truffet sammen med ham i Selskaber, og har nok kunnet mærke, at han havde et godt Øie til mig. Men da det er almindelig bekjendt, at Julius og jeg have Godhed for hinanden, skjøndt vi ikke ere offentlig forelovede, saa gjorde jeg mig ingen Betænkninger derover. Men nu, som sagt, har Fa'er betroet mig, at Doctoren havde talt til ham om mig og tydelig ladet sig forstaae med, at han havde alvorlige Hensigter.

Fru Thompson.

Ja, det har han Lov til, men det behøver du ikke at bryde dig om.

Emilie.

Ja, men Fader meente, at . . . at — (græder).
Na, det er ogsaa dumt, at jeg ikke kan lade være at græde.

Fru Thompson.

Nu, hvad meente din Fader!

Emilie.

At Doctorens Frieri var langt at foretrække, at han allerede havde god Praxis, at han kunde forsørge en Kone — og jeg veed ikke Alt, hvad Fader anførte.

Fru Thompson.

Na, det er ikke værdt at tabe Modet. Om det ogsaa seer mørkt ud nu, kan det blive bedre med Tiden. I er' jo begge unge; Julius har vist gode Rundskaber.

Emilie.

Ja, det har han; det tilstaaer Fader.

Fru Thompson.

Saa baner han sig nok en Vej. Naar jeg kommer lidt mere til Ro, skal vi alle Tre i Fællesskab tænke videre over den Sag, og det skulde da gaa underligt til, om vi ikke fandt en Udvei.

Emilie.

O, du er velsignet! Da jeg iforgaars saa dig igjen efter saa lang Tids Forløb, var det, ligesom jeg fik nyt Haab. Du har altid været saa munter og af et saa frit Mod.

Fru Thompson.

Jeg har af Naturen et godt Humeur; det har hjulpet mig over mangen en Vanskelighed. Thompson var en alvorlig Mand; i Venézuela havde han meget at kæmpe med under de bestandige Rivninger af de politiske Partier, han tilsidst blev et Offer for. Han har tidt sagt, at det var mit muntre Sind, der

holdt ham oppe. — Der kommer Nogen — lad os sætte os herind, indtil de ere gaaede forbi.

(De sætte sig ind i Væsthuset, hvor de forblive under den følgende Scene, af og til sysselsatte med et eller andet Haandarbeid).

Anden Scene.

Fru Thompson og Emilie (i Væsthuset). Sir Oliver og Doctor Jonstrup komme ind fra Baggrunden. Førstnævnte, der har en Cigar i Haanden uden at ryge af den, kaster sig ved Indtrædelsen paa en af Havestolene.

Dr. Jonstrup

(affides).

Det er en god Praxis, jeg har faaet. Mange vil misunde mig den. Men det er en Patient, der er meget vanskelig at behandle. (Gst). Sir Oliver! (Da Sir Oliver, fordybt i sine Tanker, ikke svarer, træder han nærmere). Sir Oliver!

Sir Oliver

(farer op).

Ah, De talte til mig, Hr. Doctor! Undskyld —

Dr. Jonstrup.

De maa ikke saaledes fordybe Dem i Deres melancholske Tanker. De maa opmande Dem.

Sir Oliver.

Jeg vil kalde paa min Tjener William — jeg vil ud i en Baad og tage mine Fiskeredskeer med —

Dr. Jonstrup.

Nei, det tør jeg ikke raade Dem til. De skal heller gjøre Dem en Ribetour. Her er jo saa mange smukke Steder at tage til.

Sir Oliver.

Jeg kjender dem alle, og giver nu ikke længer see paa dem.

Dr. Jonstrup.

Men at sidde stille hele Timer i en Baad og mede og angle, det duer ikke for Dem. Det gaaer, som det gik sidst, da jeg havde den Ære at gjøre Dem Selskab; De faldt i Tanke og lod Fiskene skjotte sig selv.

Sir Oliver.

Ja, det hænder mig undertiden. Naar jeg seer ned i det dybe, klare Vand, seer Beboerne saa ubekymrede, saa muntre skyde forbi hverandre, saa kan jeg misunde dem deres Lod.

Dr. Jonstrup.

Nei, Tak! Af Alt i Verden er der Intet, jeg mere nødig vilde være end en Fisk. Jeg kan ikke faae Andet ud, end at Fiskenes Bestemmelse er at sluges, den Gne af den Anden. Skjærer man en stor Lax eller Torst op, saa finder man i dens Bug en nylig slugt, anseelig Fisk; skjærer man den op,

faa ligger der inden i den en heel og holden mindre Fist, og saaledes fremdeles, ganske som i de chine-
siske Øster. Silben yngler i det Utrolige, men
neppe er al denne Yngel kommen til Stjels Aar og
Alder, før den millionviis farer i Gabet paa en
Hvalfist eller en Hollænder.

Sir Oliver.

Men er dette ikke den almindelige Lov i Na-
turen? Den Ene lever paa den Andens Bekostning.
For skjellen er kun, at Dyrene vide det og vogte sig.
Menneskerne søge Hjælp hos hverandre, stole paa
hverandre; men i samme Dieblif sluger den Ene den
Anden, ikke med Hud og Haar, men man gjør Noget,
der er værre, man tilintetgjør sin Næstes Rygte,
man søger at skubbe ham afveien, for at stige paa
hans Skuldre. Man smigrer dem, man vil bedrage;
man bedrager dem, man skylder Taknemmelighed.
O, hvilken Verden, fuld af Sammerlighed, fuld af
Bedrag, og hvad der er det Værste af Alt, fuld af
Rjedsommelighed!

Fru Thompson

(sagte til Emilie).

Den Stemme er mig saa bekendt.

Dr. Jonstrup

(affødes).

Naa, er han nu kommen ind i det Kapitel!

Emilie

(sagte til Fru Thompson).

Den Ene af dem er just den Doctor Jonstrup, jeg talte om. Bare han ikke seer mig!

Dr. Jonstrup.

Deres Cigar er gaaen ud. Vil De tænde hos mig?

Sir Oliver.

Nei, Tak. (Kaster sin Cigar). Det er ogsaa en af de indbildte Nydelsler, hvorved man søger at dysse sig selv i Slummer, søger at glemme, at man har andre, ganske andre Fornødenheder.

Dr. Jonstrup.

Sandt nok; men en god Cigar er dog ikke at foragte. Den er et Narkoticum, og det trænger man undertiden til. — Nu, Sir Oliver, hvad kan jeg idag gjøre for Dem?

Sir Oliver.

Det veed jeg ikke.

Fru Thompson.

(som før).

Sir Oliver! Savist er det ham! Men det er jo et lykkeligt Tilfælde!

Emilie.

Kjender du ham?

Fru Thompson.

Ja, men ths! Lad os høre!

Dr. Jonstrup

(tager en Hævestol og sætter sig hen hos Sir Oliver).

Bedste Sir, De har efter en af Deres herværende Benneres Raad consuleret mig. Medicin har De frabedet Dem, og heller ikke jeg troer, at den vilde hjælpe dem. Men jeg bør dog kjende Grunden til Deres Melancholie. Har man misbrugt Deres Godhed, skuffet Deres Tillid?

Sir Oliver.

Meer end eengang. Men det har intet Indtryk gjort paa mig. Jeg ventede mig ikke Andet.

Dr. Jonstrup.

Er De da bleven bedragen i Kjærlighed?

Sir Oliver.

Aldeles ikke. Jeg har ikke søgt, hvad jeg forud vidste, man skal have ondt ved at finde. I de senere Aar har jeg endog skyet al Omgang med Fruentimmer.

Dr. Jonstrup.

Men Herregud, hvad klager De da over?

Sir Oliver.

Jeg klager over ingen Anden end over mig selv. Jeg er uduelig til at udfylde en Plads i Samfundet.

Jeg kan ikke være Noget for Andre, og jeg kjender Ingen, der kunde være Noget for mig. Jeg er, med eet Ord, kjed af min Tilværelse.

Fru Thompson

(som før).

Hvilke Ord! Det er jo bedrøveligt!

Dr. Jonstrup.

Ei, min kjære Sir, en Mand som De, med Deres Evner, Deres Talenter! Skulde De ikke kunne være Noget for Deres Medmennesker? De maa ikke fortvivle. Der gives Raad for Alt, undtagen for den bittere Død — og den befinder sig endnu langt fra Dem.

Sir Oliver.

Det skal De ikke sige.

Dr. Jonstrup.

Jo, det kan jeg som Læge sige med temmelig Visshed — med mindre De har isinde at søge den frivillig.

Sir Oliver.

Det var maaskee det Klogeste, jeg kunde gjøre.

Dr. Jonstrup.

Vist ikke — saaledes maa en fornuftig Mand ikke tale. De maa sandfærdig see til at . . . at — De maa søge Udspreddelse, De skal tage Deel i lyfste Selskaber med muntre Venner.

Sir Oliver.

Tael ikke til mig om disse saakaldte lystige Selskaber. Ingen, der tager Deel i dem, morer sig af Hjertet. Man sidder sammen og spiser og drikker, for den næste Dag at kunne fortælle, at man har været i Selskab med Den og Den og spist og drukket Dette eller Hiint. Det er Forstillelse, der staaer bag Gæsternes Stole under al deres Stoien og Snakken. Først naar de blive drukne, ere de noget Birkeligt. Men hvad de saa ere, skaffer mig Modbydelighed.

Dr. Jonstrup.

Om — ja, der kan være noget Sandt i. Men der gives jo andre, ædlere Afspredelser. Hvad om De foretog Dem en stor, interessant Reise? Jeg skal gjerne ledsage Dem et Stykke paa Veien.

Sir Oliver.

Jeg har i de sidste tre Aar gjennemreist Frankrig, Schweits, Italien og Tydskland. Jeg har været i Amerika og Australien. Overalt traf jeg den samme Gensformighed. Man bilder sig ind at kunne støde paa andre Mennesker, med andre Sæder, Skikke og Anstuelser. Men man træffer overalt det Samme, lige indtil Klædebragten, enten engelsk eller fransk Pedanteri. Vil man opsoge en ny, en eiendommelig Menneskenatur, saa maa man gaae til de vilde Indianere, til Nyseeland, til Menneskeøerne. Det

har jeg gjort, men jeg fandt intet Bindeled mellem dem og mig. Jeg søgte Mennesker og fandt Dyr.

Emilie

(sagte til Fru Thompson).

Vi tør vist ikke blive længere.

Fru Thompson.

Du har Ret — lad os gaae.

(Bliver ved at lytte, mens de berebe sig til at gaae).

Dr. Jonstrup.

Ja, jeg seer nok, at de sædvanlige Midler ville ikke frugte hos Dem. Der er imidlertid eet Middel, jeg oftere er kommen tilbage til, og endnu vil foreslaae Dem. Det er en radical Cuur, og dertil trænger De.

Sir Oliver.

Lad høre!

Fru Thompson

(da Emilie vil gaae).

Vent lidt. Jeg gad nok vidst, hvad han vil raade ham.

Dr. Jonstrup.

Jeg har min egen Cuurmethode. Jeg ynder ikke mange Recepter, famler og eksperimenterer ikke gerne. Jeg eftersporer en Sygdoms første Marsager. Kan jeg fjerne dem, saa er det godt; hvis ikke, søger jeg at neutralisere dem, at tilintetgjøre deres Virkninger, at opstille Noget, der kan modar-

beide dem. Nu er det en bekjendt Sag, at vi Læger har vor store Nød med to Slags Sygdomme, dem, der have deres Grund i Fattigdom, og dem, hvis Aarsag maa søges i Rigdom. Ved hine kommer det an paa at afhjælpe Mangelen, at skaffe sund Føde, luftige Boliger og Frihed for Næringsforerger; men det staaer desværre kun sjelden i vor Magt. Rigdommens Under komme af Overslødighed, og — saa underligt det ogsaa klinger — dem kunne vi heller ikke afhjælpe. Efter alle Symptomer at slutte har Deres Tungtsindigheds forskjellige Plager een og den samme Oprindelse, og denne kan jeg ikke søge andensteds end hos Deres afdøde Onkel i Bengalen.

Sir Oliver

(forundret).

Hos min Onkel?

Dr. Jonstrup.

Eller hos hans eneste Søn, der ved sin Død gjorde Dem til Arving af Deres Onkels store Formue.

Sir Oliver.

Jeg forstaaer Dem. Behag at blive ved.

Dr. Jonstrup.

Deres Uheld er, at De er bleven sat ind i en Livsstilling, der er altfor betrygget. De har ingen Betyrninger, ingen Ergrelser uden dem — lad mig kun sige det ligesom — uden dem, De skaber Dem

selv. De har Intet at speculere paa, Intet, der vækker Dem til Modstand. En Mand, der som De kan skaffe sig Alt, hvad han peger paa, fordi han kan betale det dobbelt, for ham tabe Tingene deres Værdie, og derved taber hele Livet sin Værdie. Nu er det min Mening, at De skal søge at komme ind i en Livsstilling, der paa eengang har sine meget behagelige Sider og tillige skaffer Dem den Modstand, De behøver, det Stof til daglige smaa og store Urgrelser, De nu savner, og saaledes let og hurtigt lærer Dem at skjønne paa Tingenes sande Værdie.

Sir Oliver.

Ja, hvad Stilling skulde det være?

Dr. Jonstrup.

De skal gifte Dem.

Sir Oliver.

Gifte mig? Det er da vel ikke Deres Alvor.

Dr. Jonstrup.

Mit fulde Alvor, og det Eneste, jeg endnu veed at raade Dem.

Sir Oliver.

Gifte mig! Ja, i en yngre Alder har jeg undertiden tænkt derpaa. Jeg saa unge og smukke Piger, der syntes mig at besidde en opvakt Aand, en blid og from Character. Men kunde jeg vide,

hvad Svaghed eller Regemsfeil de skjulte med deres Ungdom og Skjønhed? eller hvilke Uregelmæssigheder i Characteren den fromme Mine, de kloge Dine for-
dulgte! ja endog, hvad Slethed man kunde komme til at trolove sig med og optage i sit Huus?

Dr. Jonstrup.

Nei, alt Dette veed man ikke, og just derfor skal De gifte Dem.

Sir Oliver.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Dr. Jonstrup.

Jeg skal forklare mig nøiere. Man siger saa ofte, at Livet faaer først Betydning for os, naar vi blive gifte. Der ligger en stor Sandhed deri, men just ikke, som man i Almindelighed forstaaer det. Det er ved Egtefælskabet, man først lærer, hvad dette Liv giver, hvorledes det maa fristes og bæres, hvorledes man maa opbyde al sin Kraft for at sætte det simpleste Dunst igjennem, hvorledes man maa kæmpe med meningsløse Griller og Luner —

Sir Oliver.

Men jeg forundres over Dem! Vil De da raade mig til at ægte et Fruentimmer af slet Character, af simpel Opdragelse?

Dr. Jonstrup.

Gud bevares! Nei, nei! hvor kan det falde Dem ind? De skal ægte en Dame, der er dannet, skøn, udmærket opdraget, i Gæt og Alt en Engel. Naar De har været gift et halvt Aar — hvad siger jeg! Naar De har været gift een eller to Maaneder, vil hun give Dem saa Meget at tænke paa, at De glemmer at tjede Dem — og De vil lære at skønne paa Livet.

Fru Thompson

(affides).

Den Doctor er jo et Uhyre!

Emilie

(ligesledes).

Saa, hvor han taler!

Sir Oliver.

Beg skulde altsaa gifte mig for at blive en plaget Mand?

Dr. Jonstrup.

De skal gifte Dem for at høre op at være en plaget Mand.

Sir Oliver.

Men Deres hele Tale gaaer jo ud paa —

Dr. Jonstrup.

Meget sandt, men med den store Forstjæl, at De nu er plaget af Dem selv, og imod sig selv formaaer man ikke altid at sætte Noget. Gifter De

Dem, saa bliver De plaget af Deres Kone, af et Bæsen, De maaskee tilbeder og er bunden til ved en Mængde Baand, der ikke saa let kunne brydes. Den Energie og Udholdenhed, et saadant Liv tvinger Dem til, vil paa min Vre blive Dem meget gavnlig. Den vil befrie Dem for alle de Plager, De nu maa trækkes med.

Fru Thompson

(som før).

O, hvad fortjente han ikke for sine skammelige Ord!

Sir Oliver.

Er De selv gift!

Dr. Jonstrup.

Nei, men jeg tænker i denne Tid stærkt paa at gifte mig.

Sir Oliver.

Er det af de samme Grunde, De har anført?

Dr. Jonstrup.

Nei, jeg lider ikke af Tungsindeghed og trænger ikke til Midler derimod. Mit daglige Livs Plager giver mig den Svingkraft, jeg behøver.

Sir Oliver.

Men efter Deres egen Theorie vil Deres Kone sandsynligviis blive Dem en ny Plage.

Dr. Jonstrup.

Det er ikke umuligt, skjøndt den unge Pige, jeg har kastet mine Øjne paa, er af sagtnodigt Bæsen og gjør kun faa Forbringere. Vigesom jeg er vis paa ikke at erholde et Nei, saaledes haaber jeg ogsaa, at det vil blive hende, der skal afhænge af min Willie. Jeg kommer neppe til at høre til de sentimentale Egtemænd. Jeg vil gifte mig, fordi jeg som Læge trænger til en ordnet Huusholdning, og det er jeg ved dette Valg sikker paa.

Fru Thompson

(som før).

Doctoren er just ikke meget forelsket i dig.

Emilie

(som før).

Saa, hvad hjælper det mig! Du skal see, han frier alligevel.

Sir Oliver.

Jeg indseer nok, hvor De vil hen, og hvad De venter Dem af Deres besynderlige Cuur. Jeg har, som sagt, aldrig tænkt paa at gifte mig, jeg har maaskee aldrig været forelsket — jo, eengang, men det er længesiden, og Den, jeg havde Tanke til, var allerede gift. Men der er Noget i Deres Raisonnement, der tilsnaler mig. Det vil blive et Hazardspil, det er sandt; men det kan interessere ved sine Chancer, der er Noget at vinde og at tabe.

Jeg skal noie overtænke denne Sag, og taffer Dem i alle Tilfælde for Deres Raad.

Dr. Jonstrup.

Men De maa ikke op sætte Deres Beslutning for længe.

Sir Oliver.

Den kræver alligevel Tid. Vil jeg forene mig med en Hustru, der kan gjøre mig lykkelig —

Dr. Jonstrup.

Na nei, nei! forstaae mig dog rigtig: hun skal ikke gjøre Dem lykkelig; tværtimod —

Sir Oliver.

Det er sandt, det var jo derfra, vi gik ud. Nu, jeg skal gjøre mig al Umag for at gaae ind paa Deres Ideer. Men selv som De forstaaer det, vil det ikke være let at finde et Bæsen, der paa eengang kan fængsle mig og tillige besidder de Egenskaber, De anseer for nødvendige.

Dr. Jonstrup.

Jeg forsikrer Dem, det er den letteste Sag af Verden. Ønsker De det, skal jeg foreslaae Dem meer end een ung Dame.

Sir Oliver

(som hele Tiden meget alvorlig).

Hvis De kan, skal jeg være Dem meget forbunden. — Gaaer De ind med i Billardstuen?

Dr. Jonstrup.

Meget gjerne.

(De gaae).

Tredie Scene.

Fru Thompson og Emilie, der kommer frem fra Væstehuset. — Siden Mary.

Fru Thompson

(med Latter).

Naa, Emilie, der fik vi giste Roner læst og paaafrevet!

Emilie.

Ja, jeg kan ikke kjende Doctoren igjen. Han er ellers en saa forstandig Mand.

Fru Thompson.

Paa hans Forstand kan der Intet siges; han er maaskee altfor klog. Men du har Ret, at du ikke vil gifte dig med ham. En saa klog Mand er man ikke tjent med.

Emilie.

Kjendte du virkelig denne Sir Oliver?

Fru Thompson.

Ja, og det har været mit høieste Ønske at træffe sammen med ham. Jeg ventede mig hans Assistance i en Sag, som jeg vist vil have ondt med at sætte igjennem, men hvori netop han kunde

være mig til stor Nytte. Nu træffer jeg ham uventet her. Men hvilken Forandring er der foregaaet med ham! Han var dengang livlig og bevægelig, agtet som et lyst Hoved med ualmindelige Kundskaber. Han besad aaben Sands for det meget Gode og Skønne, Livet tilbyder Enhver, der ikke forsættelig støder det fra sig; han var fuld af Birkelyst — og nu er alt dette død ud! Hvad Haab tør jeg gjøre mig, saa mørk og menneskefjendssk han er bleven! Hvis jeg uden Videre meldte mig hos ham, kunde det nok stikke ham at lade sig nægte hjemme.

Emilie.

Det synes mig ikke rimeligt.

Fru Thompson.

Jo, naar en Englænder først er kommen i det Hjørne, er han meget svær at handtere.

Emilie.

Men naar han kjender dig fra en ældre Tid —

Fru Thompson.

Denne Omstændighed kan maastee nu skade mig — jeg veed det ikke bestemt, men jeg maa være forberedt derpaa. Hos en Melancholiker antage ældre Erindringer ofte en mørk Farve. Nei, jeg maa hitte paa Noget, der sikkrer mig imod at afvises, for Exempel — nei, det duer ikke . . . Men jeg kunde jo meget godt — hahaha! det er jo det allernærmeste —

ja, det vil jeg! Saa har jeg med det Samme Leilighed til at gjøre mig en Smule lystig over din Doctor og hans smukke Theorier, hvilket han ærlig fortjener. (Gaaer hurtig til Udgangen og kalder:) Mary!

(Mary træder ind).

Stynd dig og gaae ned i Billardstuen — en af Opvarterne siger dig nok, hvor det er — og spørg efter Doctor Jonstrup.

Mary.

Doctor Jungstrut?

Fru Thompson.

Nei, Doctor Jonstrup. Kald ham ud og beed ham være saa god at begive sig herhen. Der er en fremmed Dame, der ønsker at consulere ham.

Mary.

Consulere? (Forundret). Fruen ikke rask? Ah, Fruen aldrig feiler Noget.

Fru Thompson.

Sig kun, som jeg har sagt dig. Og naar han spørger dig om mig, saa fortæl kun Løst og Fast. Du maa gjerne prale.

Mary.

Ah, det skal jeg bestemt — ikke prale, men sige Sandhed, puur Sandhed.

(Gaaer).

Emilie.

Hvad har du betænkt, Pauline?

Fru Thompson.

Jeg vil prøve paa, om jeg ikke gjennem din Doctor kan skaffe mig en fornyet Anbefaling hos Sir Oliver.

Emilie.

Men Doctoren kjender dig vist slet ikke.

Fru Thompson.

Nei, men nu skal han gjøre mit Bekjendskab.

Emilie.

O, nu forstaaer jeg dig! Du stoler paa, naar Sir Oliver først seer dig, saa afviser han dig ikke; og det har du justement Ret i.

Fru Thompson.

Kjære Emilie, vi stakkels Menneſker ere ofte nødt til at stole paa Noget, der er meget tvivlsomt. Men undertiden lader der sig opføre en ganske fast Bygning paa den løse Grund.

Emilie.

Men du har endnu ikke fortalt mig, hvor du lærte Sir Oliver at kjende.

Fru Thompson.

Paa et Landsted i Nærheden af Kjøbenhavn hos

en engelsk Familie; det kan nu være en sex, syv Aar siden. Jeg var kort iforveien bleven gift, men ved en Misforstaaelse enten af Den, der presenterede mig, eller af Sir Oliver selv, antog han mig ikke at være Mistress, men Miss Thompson, altsaa ugift. Han viste mig hele Aftenen megen Opmærksomhed, ja saa megen, at jeg gjerne kunde blive forfængelig derover. Først nogle Dage derefter fik han at vide, at jeg var gift, og vi fortsatte nu Bekendtskabet, deels hos os selv, deels hos den omtalte Familie.

Emilie.

Saa meente han vist nhlig dig med den Dame, han engang var forelsket i, men der var gift.

Fru Thompson.

Ja, det veed jeg ikke. — Men jeg seer Doc-toren og Mary komme derhenne i største Hast. Naar der er en ny Patient i Perspectiv, kan de Herrer skynde sig. — Nu maa du gaae, Emilie. Jeg kommer siden over til dig, baade for at fortælle dig Udsaldet og sige god Morgen til din Fader.

(Emilie gaaer).

Vil Sir Oliver strax kjende mig igjen, naar han seer mig? I Sydamerikas Clima forandrer man sig hurtig. Og mon han endnu har bevaret sine ældre, velvillige Følelser for mig? Dengang . . . ja, dengang! — Nu, det maa vise sig. For Diebliffet

tør jeg kun tænke paa min Doctor. Allersørst gjør jeg bedst i at sørge for en passende Stilling — her er en Ghugestol, den er som bestilt til mig.

Fjerde Scene.

Fru Thompson. Dr. Jonstrup. Mary. — Siden en Tjener.

Dr. Jonstrup.

Raadige Frue har ladet mig falde. Jeg er til Deres Tjeneste.

Fru Thompson

(der har indtaget en henkastet Stilling i Stolen, lugter til en Flacon og først nu tager Notice af ham; med mat Stemme).

Er det Dem, Hr. Doctor! Bliv ikke vred, at jeg har sendt Bud efter Dem. Jeg trænger til en Røges Trøst.

Dr. Jonstrup.

Der behøves ingen Undskyldninger. Det er min Pligt at være tilrebe for mine lidende Medmenne-sker. — De befinder Dem ikke ganske vel, som jeg seer. Maaskee et almindeligt Aldebefindende? eller er der noget Særdeles, De klager over?

Fru Thompson.

Min Tilstand er forunderlig. Der er ingen Røge, der har kunnet blive rigtig klog paa, hvad der feiler mig.

Dr. Jonstrup

(affides).

Det aner mig, at jeg bliver heller ikke klog derpaa.

Fru Thompson.

Jeg er undertiden saa mat, at jeg om Morgen
 nen ikke gider reist mig, men bliver liggende til op
 paa Formiddagen; ja sommetider gider jeg knap staae
 op af en Stol.

Dr. Jonstrup.

Saa? Hm!

Mary

(affides).

Fruen ikke tale sandt. Fruen oppe med alle
 os Andre.

Fru Thompson.

Mine Nerver ere saa skrækkelig sensible. Den
 mindste Vyd generer mig. Naar En taler høit, naar
 man gaaer for haardt i Stuen, hvor jeg er, det
 bringer mig til Fortvivlelse.

Dr. Jonstrup.

De nervøse Under ere desværre meget alminde-
 lige blandt Damer af de høiere Stænder. Dog
 troer jeg, at man ved en omhyggelig Behandling,
 ved en fortsat, consequent gennemført Cur kan
 raade Bod derpaa.

Fru Thompson.

Ja, mine Nerver maae være meget følsomme.
Jeg kan saaledes slet ikke taale Modsigelse.

Dr. Jonstrup

(affides).

Det behøvede hun ikke at fortælle mig.

Mary

(trækker Fruen i Shawlet).

Men Frue —!

Fru Thompson

(lader opfarende).

Hvad vil du nu?

Mary

(sagte til hende).

Fruen ikke taale Modsigelse? Aldrig har jeg
vidst det.

Fru Thompson.

Tie stille! Du veed, jeg lider ikke, man afbry-
der mig. Gaae lidt længere bort!

Mary

(idet hun brummende trækker sig tilbage).

Naar pleier Fruen tale saadan til Mary!

Fru Thompson

(affides).

Den skikkelige Sjæl er istand til at fordærve
Alting for mig. (Svigt). Jeg veed, denne Svagthed
tages mig ilde op af Mange. Man holder mig for

uforligelig — o, jeg er saa uhyffelig derover! Men jeg kan ikke forandre min Natur.

Dr. Jonstrup.

Nu, Modsigelse er heller ikke altid let at finde sig i. Naar man har et livligt Naturel —

Fru Thompson.

Er det ikke sandt? Blodet stiger mig strax til Hovedet, jeg kan ikke styre mig, og jeg er i den Sindsstemning istand til at sige og gjøre Ting, man ikke skulde tiltroe mig.

Dr. Jonstrup

(affides).

Men hun er jo som skabt for min Englænder! (Hvit). Tillader naadige Frue, at jeg føler Deres Puls? (Føler Pulsen; affides). Jeg tænkte det nok! Hun feiler ikke det Allerringeste.

Fru Thompson.

Hvad mener De om Pulsen? De seer saa betænkelig ud.

Dr. Jonstrup.

Den er i det Hele ret god — lidt springende, lidt urolig, men jeg troer ikke, det betyder Noget. Jeg skal skrive Noget op for Dem, men forløbigen kan De tage lidt Cremor tartari.

Fru Thompson.

Nei, sy! det holder jeg ikke af.

Dr. Jonstrup.

Pleier De maaskee at bruge Bruuspulvere?

Fru Thompson.

Ja, men lad mig slippe for Bruuspulvere.

Dr. Jonstrup.

Nu, Limonade gjør den samme Nytte.

Fru Thompson.

Godt, Limonade. Af Hindbær?

Dr. Jonstrup.

Ja, det anbefaler jeg helst.

Fru Thompson.

Men jeg holder mere af Citron-Limonade.

Dr. Jonstrup.

Saa drik De Citron-Limonade.

Fru Thompson.

Og nu skal jeg sige Dem, hvordan vi tillavede Limonaden i Sydamerika: vi kom altid en lille Smule stærk, gammel Rom i den.

Dr. Jonstrup.

Nei, det tilintetgjør ganske Virkningen; saa hører den op at være kjølede.

Fru Thompson.

Men paa den Maade drak vi den altid; det

blev holdt for saa sundt, og jeg besandt mig altid
saa vel derefter.

Dr. Jonstrup.

Det er en anden Sag — naar De er vant
dertil. Men kun lidt.

Fru Thompson.

Saa, kun lidt — et lille Desertglas.

Dr. Jonstrup.

Nei, det er meget for meget.

Fru Thompson

(fortredelig).

Na, hvorfor er det for meget! Naar jeg er
vant dertil —

Dr. Jonstrup.

Det er sandt! Saa gjør det vel Intet.

Fru Thompson.

Troer De, jeg behøver at holde Diæt?

Dr. Jonstrup.

Om! ja, nogen Forsigtighed i Deres Maal-
tider vil jeg dog tilraade. Har De i Almindelighed
god Appetit?

Fru Thompson.

Nei, langtfra. Jeg spiser saa lidt, og der er
i Grunden Ingenting, jeg har rigtig lyst til.

Dr. Jonstrup.

Seg vil anbefale Dem letfordøielig Føde, for
Exempel Bildt —

Fru Thompson.

Sa, Bildt holder jeg af, især Fuglevildt, naar
det er godt tilberedet; men ellers er det mig en Pest.

Dr. Jonstrup.

Ogsaa Østers —

Fru Thompson

(med Interesse).

Har man dem gode her?

Dr. Jonstrup.

Udmærkede.

Fru Thompson.

Det var godt, De sagde mig det. Østers spiser
jeg gjerne.

Dr. Jonstrup.

Derimod skal De stye svære Spiser, som Hum-
mer —

Fru Thompson.

Na, Hummer! min Livret! Seg har just glæ-
det mig til, at man her skal faae dem saa gode.

Dr. Jonstrup.

Saa spis De i Guds Navn Hummer, men til
Maade.

Fru Thompson.

Ja, jeg spiser aldrig mere end een ad Gangen.
(Mary nærmer sig med en sort Tjener, der bærer en Hatte-Økse).

Mary.

Der er Fruens Tjener David med den nye Hat fra Kjøbenhavn.

Fru Thompson

(Springer op).

Er min Hat kommen? Det var prægtigt! Jeg vil strax op og prøve den. — Ikke sandt, Hr. Doctor, jeg tør jo nok gjøre mig en Spadseretour?

Dr. Jonstrup.

Det vil endog være meget gavnligt for Dem.
(Udfødes). Ja, nu vil hun ud og lade sig see med den nye Hat; saa er' alle hendes Plager glemte.

Fru Thompson.

Hr. Doctor, De er bestemt en Læge efter mit Hoved. Det forekommer mig, at jeg, nu jeg har talt med Dem, befinder mig meget bedre. Vi maae sees ret ofte.

Dr. Jonstrup.

Raadige Frue kan aldeles disponere over min Tid, saavidt min øvrige Praxis tillader det.

Fru Thompson.

Har De for Diebliffet andre Patienter her paa Stedet?

Dr. Bonstrup.

Ja, et Par —

Fru Thompson.

For Exempel —

Dr. Bonstrup.

For Exempel, ja blandt Andre en ung fornem
Engländer.

Fru Thompson.

Hvad feiler ham?

Dr. Bonstrup.

Han lider af Tungfindighed.

Fru Thompson.

Na, saa mangler han nok kun Adspredelse.

Dr. Bonstrup.

Det er meget sandt. Han mangler muntert,
oplivende Selskab. Dersom han var saa lykkelig at
kunne omgaaes Dem, naadige Frue —

Fru Thompson.

Men De virkelig?

Dr. Bonstrup.

Upaatvivlelig. Naar De tillader det, og hvis
det kan lykkes mig — thi han er noget egen — skal
jeg have den Ære at forestille ham for Dem.

Fru Thompson.

Det har jeg ikke det Mindste imod. Det vil uidentvivl interessere mig meget at gøre hans Bekjendtskab. (Affides, leende). Den Doctor er jo virkelig ganske efter mit Hoved. (Til Doctoren). Til vi sees igjen!

(Gaaer med Mary og Tjeneren).

Dr. Jonstrup

(ene).

Men det er jo en Himlens Tilskikkelse! Kan Sir Oliver ønske sig en bedre Egtesælle? Hun er classisk. Hun er forvænt, rig, opdragen i Overskødighed og vant til at commandere. I hendes Selskab vil han min Sandten glemme at kjede sig. Men der har vi ham jo!

Femte Scene.

Doctor Jonstrup. Sir Oliver, ledsaget af en Tjener, der bærer adskillige Fiskeredstaber.

Dr. Jonstrup.

Sir Oliver, jeg har en meget behagelig Tidende at bringe. Jeg er i dette Dieblis bleven consuleret for nogle ubetydelige Svagheder af en Dame, der boer her paa Stedet. Det er en ung Enke, af indtagende Væsen, af det bedste Selskab. Efter hvad jeg har erfaret, var hendes Mand en rig og anseet Mand paa en af Colonierne, en høi Militair eller

noget Saadant. Han mistede for en to, tre Aarsiden Livet under en politisk Revolte og har efterladt hende en meget stor Formue. Vil De følge mit Raad og gifte Dem, kan jeg ikke foreslaae Dem nogen mere elstværdig Plageaand end bemeldte Dame.

Sir Oliver.

Ja, jeg takker Dem meget for den Deeltagelse, De viser mig. Jeg har tænkt over Deres Raad. Det har sine gode Sider, det indrømmer jeg — om just ikke paa den Maade som De tager det. Man vinder en bestemt Gjenstand for sine Interesser; man anspores til Meget, der er smukt og godt. Men tænker jeg saa paa de mange Uleiligheder, der flyde af den gifte Stand, at min Frihed bindes, mine Bæver krydses, saa gjør jeg nok klogest i at blive derfra. Skulde jeg gifte mig, da maatte det være paa den Betingelse, at der ikke skeete nogen som helst Forandring i min vante Levevis.

Dr. Jonstrup.

Men vil De ikke see hende?

Sir Oliver.

Det er til ingen Nytte; jeg er heller ikke oplagt til at converfere Damer. Der horer Noget til, jeg nu ikke længer besidder, nogen . . . nogen Vetsindighed. Man skal lade sine Følelser afficere; ellers mangler man den rette Impuls til Samtalen. Men i næste Dieblis skal man alligevel undertrykke de Fø-

læser, man har været bevæget af. I mine yngre Aar gjorde Fruentimmer et for stort Indtryk paa mig, nu gør de et for lille. Jeg veed iforveien, at denne Dame ligesom alle Andre meget snart vil blive mig ligegyldig.

Dr. Jonstrup.

Men her er jo blot Tale om at veksle et Par Ord med hende. Da hun opholder sig her paa Stedet, kan De ganske som tilfældigviis træffe sammen med hende.

Sir Oliver.

De mener det godt, og jeg skjønner meget derpaa. Men jeg har i dette Dieblif leiet en Baad. Vi vil roe over til den svenske Kyst og blive der et Par Dage; jeg har mine Fiskeredskaber med mig.

Dr. Jonstrup.

Sir Oliver, De maa see hende! Det er en Gressag for mig. Det er min Cuurmethode, der staaer paa Spil.

Sir Oliver.

Maaskee ved min Hjemkomst —

(vil gaae).

Dr. Jonstrup

(træder ivæien for ham).

Bed Asklepios! Der kommer hun! Tillad, at jeg forestiller Dem . . .

(Gaaer den indtrædende Fru Thompson ind og fører hende frem).

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Thompson (paaklædt til at spadserere). —
Siden en Tjener.

Sir Oliver

(med et Udbrud).

Mistress Thompson!

Fru Thompson.

Sir Oliver! Hvad skal jeg takke for den Blykke
at træffe Dem her?

Dr. Bonstrup

(affides).

Ah, et gammelt Bekjendtskab! Det er godt!

Sir Oliver

(noget forvirret).

Jeg . . . jeg reiser meget . . . jeg har opholdt
mig her en Tid. Men De, Mistress, jeg antog, at
De var langt herfra.

Fru Thompson.

De veed da ikke, at jeg har været nødt til at
flygte fra mit nye Hjem.

Sir Oliver.

De maatte flygte! — Ja, i dette Dieblif lod
min Ven, Doctoren, nogle Ord falde . . .

Fru Thompson.

Jeg søgte først en Tilflugt i det Indre af Landet, kom vel tilbage, men indsaae snart, at jeg ikke turde forblive i en By, hvor enhver ny politisk Omvæltning kunde bringe mig Livsfare.

Sir Oliver.

Det var jo meget beklageligt!

Dr. Jonstrup

(affides).

Jeg er overflødig. Nu vil Sagen gaae af sig selv, og uden min Hjælp. (Gst). Raadige Frue, mine Forretninger kalde mig bort.

Fru Thompson.

Men jeg seer Dem jo igjen.

Dr. Jonstrup.

Naar De befaler.

(Gaaer).

Fru Thompson.

Jeg kan ueppe forestille mig, at der er gaaet sex, ja næsten syv Aar hen, siden jeg havde den Fornøielse at see Dem hos Wilsons paa Strandveien og i vort eget Huus. Det var en munter, fredelig Tid.

Sir Oliver.

Jeg har ofte tænkt paa den med Henrykkelse. Jeg har mine bedste Erindringer fra hiin Sommer.

Den har efterladt Indtryk hos mig, som hverken Tid eller Frastand kunde svække.

Fru Thompson.

Og efter hvad jeg seer, har Deres gamle Kjærlighed til vort Land, som De dengang saa ofte udtalte, endnu ikke forladt Dem. Eller er De her blot for at bruge Badene?

Sir Oliver.

Just ikke blot derfor. Dette Sted er virkelig et af de skønneste Punkter i Europa, ja har maaskee ikke sin Lige. De Udsigter, man har fra Kysten, give Diet en bestandig Variation. Men har Mistrers Thompson isinde at tage Ophold her?

Fru Thompson.

Nei, jeg bliver her kun en 8te, høist 14 Dage; saa maa jeg til Kjøbenhavn og raadsføre mig med nogle Lovkyndige eller henvende mig til Regjeringen.

Sir Oliver

(smilende).

De har dog vel ikke isinde at føre Proces?

Fru Thompson.

Jeg kan ikke nægte, at jeg har stor Lyst dertil, og jeg har endog indtil for kort Tid siden stolet meget paa Deres Raad og Bistand. Da jeg nylig var i London og ingen Bei kunde komme med de Autoriteter, man henviste mig til, spurgte jeg alle

Mennesker om Sir Oliver. Jeg antog, at De efter Deres ældre Bestemmelse var Advokat, og vilde nu allerhelst betrore min Sag til Dem.

Sir Oliver.

Advokatstanden har jeg opgivet, men jeg kunde dog maaſkee være Dem til Nytte. Hvorom dreier Spørgsmaalet ſig?

Fru Thompson.

Sagen er meget ſimpel og ligefrem. Dengang jeg blev nød't til at ſlygte fra Venézuéla, var vort Baaningshuus meget udsat for at overfaldes af det oprørſke Partie og maaſkee demolerés. Mine Venner og nogle troe Huusfolk ſkaffede derfor alle rørlige Sager tilſide og ſik dem transporterede ud paa et portugisifk Skib, der laae i Havnen; Dagen derpaa gik det under Seil. Uheldigviis havde dette Fartoi en halvandet hundrede Negerſlaver ombord. Det blev nogen Tid efter optaget af engelfke Krydsere og condemneret; og ved den Feilighed blev min Ejendom ſat til Auction og ſolgt. Det er nu dette, jeg fordrer mig godtgjort. Thompson var engelfk Underſaat og danſk Conſul derovre. Jeg tør altsaa vel haabe Underſtøttelſe for min Sag baade i England og her.

Sir Oliver.

Saavidt jeg ſeer, har De ogſaa al Grund til at vente det. Var diſſe Sager af betydelig Værdie?

Fru Thompson.

En 4000 £ Sterling. Skjøndt det er betydeligt nok, vil jeg dog tilstaae, at det er et Tab, jeg kan taale. Den største Deel af vor Formue var anlagt i England. Men det er min Natur imod at finde mig i Uret.

Sir Oliver

(levende).

De skal paa ingen Maade finde Dem deri, De skal staae paa Deres Ret. Jeg skulde tage meget feil, om ikke en lignende Sag engang har været for i Parlamentet og blev afgjort i Deres Faveur. Jeg skal tænke noiere derover, jeg skal skrive til en af mine Benner i London, jeg skal . . . Men det var godt, om jeg kjendte noget nærmere til Sagens Detail.

Fru Thompson.

O, der er allerede skrevet Meget i denne Sag! Jeg har en heel Pakke Betænkninger, Indlæg og Udskrifter af Vidneforhør.

Sir Oliver.

Det var fortræffeligt! Lad De mig kun faae det Altsammen. Jeg skal meget hurtigt sætte mig ind i det.

Fru Thompson.

Ja, jeg tog ikke feil af Dem. Jeg vidste, at jeg vilde finde Deeltagelse hos Dem, ikke en almindelig Sagførers, men en Vens.

Sir Oliver.

Mistress Thompson kan være overbevist om, at mit Benskab for Dem, at enhver af mine Følelser fra en ældre Tid lever usvækket hos mig. --- Men der er en Tjener; han vil vist tale med Dem.

(Fru Thompsons Tjener, der er traadt ind, forbliver i Baggrunden).

Fru Thompson.

Jeg veed, hvad han vil; han skulde følge ud med mig i Byen. Jeg har et lille Indkjøb at besørge, en Present, jeg vilde gjøre en ung Herre, der allerede har haft megen Uleilighed for min Skyld. Men sandt at sige er jeg i Forlegenhed med hvad jeg skal vælge.

Sir Oliver.

Ønsker De, at jeg skal følge med Dem og, saa godt jeg kan, staae Dem bi med et Raad —

Fru Thompson.

Men hvor tør jeg forlange, at De . . .

Sir Oliver.

O, det gjør jeg med største Fornøielse. Jeg har hos en Kjøbmand her i Byen seet forffjellige smukke Sager.

Fru Thompson.

Ja, vilde De, var jeg Dem meget forbunden.

Syvende Scene.

De Forrige. Doctor Jonstrup.

Dr. Jonstrup

(mens Fruen toser med Tjeneren).

Sir Oliver, jeg erfoer nu i Forbigaaende af Deres William, at han har bragt alle Fiskeredstøberne ned i Baaden. Hvis De altsaa vil tage over til den svenske Kyst —

Sir Oliver

(hastig).

Nei idag ikke. De har virkelig Ret, det er ikke gavnligt for mig at sidde saa længe stille og uvidksom i en Baad.

Fru Thompson

(nærmer sig igjen).

Jeg er til Deres Tjeneste —

Sir Oliver.

Ah, paa Diebliffet! (Affides til Doctoren). Jeg skal sende et Bud ned til William —

Dr. Jonstrup.

Overlad det til mig; jeg skal just den Vei. —
Onsker De Baaden til imorgen?

Sir Oliver

(lidt forlegen).

Nei, som sagt —

(taler affides med ham).

Fru Thompson

(affides).

Den gode Sir Oliver er virkelig bleven meget mere elskværdig, end han var før, da vi belurede ham. Vidt Fortjeneste deraf tør jeg vel tiltroe mig.

Sir Oliver

(byder Fruen Armen).

Tillader De —

(Han og Fruen tilligemed Tjeneren gaar).

Dr. Jonstrup.

Min Cuur flaaer an. Jeg vidste det forud, jeg var sikker i min Sag. Han er allerede som om-
skabt. Kan der blive et Par af ham og denne
Dame, saa skriver jeg ham ud paa Bryllupsdagen.

(Gaar).

Anden Act.

Første Scene.

Emilie og Julius Holm komme ind.

Emilie.

Hun kommer jo snart hjem, efter hvad der blev os sagt. Saa lad os vente lidt her. Jeg kunde ikke holde det ud deroppe i Bærelserne; mit Sind er saa beklemt.

Julius.

Ja, du kan troe, mit ikke mindre. Men vi maae absolut raadsføre os med Pauline. Hun har altid havt et saa klart Hoved, altid vidst at hjælpe sig, naar vi Andre var' i smaa Forlegenheder. Du skulde høre, med hvilken Odsigt og Klogskab hun taler om den Sag, der skal føres med den engelske Regjering, hvorledes hun forud beregner alle Omstændigheder og tænker paa Raad og Udveie. Hun

vil nok speculere Noget ud, der kan komme os tilhjulps i vor Knibe.

Emilie.

Ja, hun har saa stor Godhed for os begge.

Julius.

Om hun har! Af dig holder hun som en Søster; og naar jeg sidder hos hende og vi komme til at huske paa forrige Tider, paa saa mange lystige Historier fra dengang — det er slet ikke, som hun var bleven den rige og fornemme Dame, saa munter og overgiven kan hun være.

Anden Scene.

De Forrige. Fru Thompson.

Fru Thompson.

Er I der, kjære Børn! Mary fortalte mig, at I havde været oppe og spurgt efter mig.

Julius.

Ja, jeg vilde allerførst underrette dig om, at jeg har udrettet din Commission. Den Sømand, jeg skulde opspørge, Knud Andersen, som du troer kunde gavne dig ved sit Vidnesbyrd —

Fru Thompson.

Ja, han var med som Passageer paa det portugisiske Skib.

Julius.

Han er godt bekendt her paa Stedet. Man veed, han har faret paa Sydamerika.

Fru Thompson.

Men han er ikke her i Byen for Diebliffet?

Julius.

Nei, men han ventes hertil om en 2, 3 Uger.

Fru Thompson.

Saa maae vi give Tid saa længe. Tusind Tak for din Ueilighed. — Men, Emilie, er der Noget ivoien? Du seer mig saa forsnøttet ud.

Emilie.

Julius og jeg ere bange for, at vi nu ere værre farne end før. Doctor Jonstrup har endelig gjort Alvor af det og talt med Fader.

Fru Thompson.

Og friet til dig? Seer man! — Og hvad svarede din Fader?

Emilie.

Han svarede, at han selv Intet havde med det Partie, men tilstod ligesvem, at jeg maaskee havde fæstet mine Tanker til en Anden.

Julius.

Det var han jo nødt til at sige, da det slet ingen Hemmelighed er.

Emilie.

Men saa bad Doctoren, om han ikke maatte faae en Sammenkomst med mig. Han tænkte, det skulde lykkes ham at tale saaledes til mig, at jeg gav efter for hans Ønsker.

Julius.

Er det ikke stygt? Det er jo reent ud at ville forloffe hende fra hendes Øste og Tilfagn.

Fru Thompson.

Og det gif din Fader ind paa?

Emilie.

Han meente, at det kunde han ikke nægte ham. Men det Værste er, at Fader bad mig saa alvorligt huske paa, at et saadant Tilbud kom ikke saa snart igjen, at det var min hele Fremtid, der stod paa Spil. Julius kunde jeg ikke tænke paa, saa længe han ikke var i en Bei.

Fru Thompson.

Nei, det gaaer ikke an. Doctoren er ingen Mand for dig. Julius og du passe bedst sammen.

Julius.

Ja, det gjør vi rigtignok. Jeg har heller ikke

ifinde at lade mig saa let kjøre afveien af Doctoren. Emilies Fader, veed jeg bestemt, var aldrig falden paa de Tanker, naar det ikke var gaaet galt med min sidste Ansøgning om at blive befordret.

Fru Thompson

(til Emilie).

Hvad Tid skulde den Sammenkomst finde Sted?

Emilie.

I Eftermiddag Kl. sex.

Fru Thompson.

Saa? Ja, det gaaer jo godt an — jeg mener . . . Ja, I veed nok ikke, om Doctoren for Diebliffet er her paa Badestedet?

Julius.

Jo, jeg saa ham gaae herind, da vi kom.

Fru Thompson.

Godt — saa maa han jo komme her forbi, naar han gaaer. Jeg skal tale med ham om den Ting, men har just ikke lyst til at sende Bud efter ham. Maaskee han ikke mener det saa alvorligt, som I troe. — Men saa tør I nok ikke blive her.

Julius.

Nei, han maa ikke mærke, at der er nogen Aftale mellem os; det er meget rigtigt. Lad os

gaae, Emilie — (Til Fru Thompson). og Tak for din store Godhed.

Emilie.

Jeg smutter herover efter Bordet for at høre, hvad han har sagt.

(Hun og Julius gaae).

Fru Thompson

(ene).

Jeg har bildt mig ind, at man kunde bringe den gamle Glasen paa bedre Tanker. Nu, da der har meldt sig en anden, god og solid Frier, vil det nok holde haardt. Men det vil nok hjælpe endnu mindre at tale til Doctoren. Emilie er en vacker Pige, hendes Fader staaer sig godt, og har store Familie-Forbindelser; det er en vigtig Post for en praktiserende Læge. Forelsket i hende er han ikke. Det syntes mig endog, at han før omtalte hende for Sir Oliver med lidt Ringeagt. Det var ikke smukt. Forstaaer han ikke at skjønne bedre paa en saa god og elskelig Pige som Emilie, saa fortjener han hende ikke. Den Plan maa han opgive, og jeg tænker min Tro, at jeg skal faae ham derfra. Han har jo sin egen, originale Cuurmethode; den vil jeg anvende. Jeg vil efterspore — var det ikke saaledes, han sagde? Jo — jeg vil efterspore de første Aarsager til hans Frieri. Kan jeg faae dem afveien, saa er det godt. Hvis ikke, maa jeg neutralisere dem, d. v. s. jeg maa opstille Noget, der kan mod-

arbejde hans fortvivlede Beslutning at frie til en ung, forlovet Pige. (Seer sig om). Der er han!

Tredie Scene.

Fru Thompson. Doctor Jonstrup. — Siden Mary.

Dr. Jonstrup.

Forekom det mig ikke nok, at jeg saa et lille Glimt af Dem, naadige Frue! Det er vist Deres Yndlingsplads.

Fru Thompson.

Na ja, her er ret smukt. Her er kjøligt, og jeg er meget echaufferet af at gaae.

Dr. Jonstrup.

De har været ude med Sir Oliver? Synes Dem ikke, at det er en meget behagelig Mand, meget aandrig og dannet?

Fru Thompson.

Saameend, han kan gaae med. Han er noget stiv og pedantisk, sær i sine Meninger —

Dr. Jonstrup.

Viste han sig sær imod Dem, naadige Frue?

Fru Thompson.

Det vil jeg just ikke sige. Men han er dog saa aparte, undertiden kold, naar jeg var fuld af

Henrykkelse, og saa igjen exalteret, naar jeg ikke var i det Hjørne.

Dr. Jonstrup

(affides).

Det er Altsammen i sin Orden — men det seer mørkt ud for Sir Oliver.

Fru Thompson.

For at tale om noget Andet, De kan troe, Hr. Doctor, at jeg just i dette Dieblis har længtes meget efter Dem. Jeg har det slet ikke godt.

Dr. Jonstrup.

Ikke? Det var jo slemt. Saa maae vi see til, at vi kan gjøre Noget for Dem.

Fru Thompson.

Ja, Gud velsigne Dem, om De kunde. Det er dog galt, at man skal være saaledes plaget. Der er saa Mange, der har sagt til mig, at med mig havde det ingen Rød. Med 'en Formue af 10,000 Rdl. aarlig . . .

Dr. Jonstrup

(affides).

Titusind! Hvem der havde blot det Halve?

Fru Thompson.

Men hvad hjælper det, naar man ikke har en rigtig tilfreds Time! Sundheden er dog det største Klenodie.

Dr. Jonstrup.

Det er fuldkommen sandt. Men jeg tør love Dem, at De, naar De vil følge mine Anordninger, snart skal gjenvinde Deres Sundhed.

Fru Thompson.

Menner De? Ja, jeg har stor Tillid til Dem. Her, veed De, hvad jeg saa tidt har tænkt paa. For mig, med min delicate Sundheds-Bestaaenhed, maatte det være en Lykke, om jeg var gift med en Læge.

Dr. Jonstrup

(affrædes, studsende).

Hvad nu?

Fru Thompson.

Han vilde da med en Bens Deeltagelse og en Læges Indsigt følge med min Tilstand, og ved alle mine smaa og store Svagheder være ved Haanden. Ja, det vilde være en uskatteerlig Lykke. (Affrædes).
Hvad vil han nu sige?

Dr. Jonstrup.

Raadige Frue, en Dame med Deres Elstværighed og . . . og med Deres øvrige hyperlige Egenskaber, kan med Lethed opnaae denne Lykke.

Fru Thompson.

Med Lethed? Det skal De ikke sige.

Dr. Jonstrup

(med stigende Barme).

Det kan jeg med største Sandhed erklære. At see Dem og føle sig indtagen af Deres Person er Gæt og det Samme. Jeg kan forsikre Dem, naadige Frue, at jeg for min Deel —

Frue Thompson.

O, nu kommer min nervøse Hovedpine igjen! (Affides, leende). Jeg er bange for, han gaaer for vidt.

Dr. Jonstrup

(springer op*).

Deres Hovedpine — det er jo beklageligt! Har De ikke et Middel ved Haanden, De pleier at bruge, et flygtigt Salt — eller Deres Flacon —

Frue Thompson.

Nei, men naar jeg kunde faae fat paa en af mine Følf . . .

Dr. Jonstrup.

Jeg skal strax — naar De vil behage at give mig Anviisning . . .

Frue Thompson.

O, skulde De uleilige Dem — (talder). Mary!

Mary

(bag Scenen).

Nu kommer jeg.

*) Derjom de Spillende have valgt en siddende Stilling.

Fru Thompson.

Jeg vil gaae op og see at komme til No. Hr.
Doctor, De maa ikke forlade mig.

Dr. Jonstrup.

Jeg skal naturligtvis følge op med.

Fru Thompson.

Tusind Tak, men der er Mary. (Mary kommer).
Nu trænger jeg kun til Hvile; jeg kender min Na-
tur. Men De maa see til mig igjen i Eftermiddag.

Dr. Jonstrup.

Det skal jeg ganske vist.

Fru Thompson.

Maaskee vi, dersom jeg har det bedre, kunde
føre ud sammen og besee nogle af de interessanteste
Punkter af Omegnen; den skal jo være berømt.

Dr. Jonstrup.

Den er udmærket, og De kan, sandt at sige,
ikke ønske Dem nogen bedre Cicerone; jeg er bekendt
med alle Localiteterne.

Fru Thompson.

Kan De komme Kl. 6?

Dr. Jonstrup.

Det kan jeg meget godt.

Fru Thompson.

Bestemt?

Dr. Jonstrup.

Paa Pletten.

Fru Thompson

(affides, mens Mary kaster et Shawl om hende, eller paa anden Maade
syñler om hende).

Naar han kjører ud med mig Kl. 6, skal han
i det Mindste ikke paa den Tid frie til Emilie. (Til
Doctoren). Ja, De ryfter nok paa Hovedet over Deres
stakkels, plagede Patient.

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue maa være forsikket om, at jeg
har kun een Tanke, den oprigtigste Medfølelse for
Deres Onde.

Mary

(sagte til Fruen).

Men er Fruen syg?

Fru Thompson.

Yes! (Til Doctoren). De har virkelig Intet at for-
sømme, naar De kjører ud med mig i Eftermiddag?

Dr. Jonstrup.

Ikke det Allerringeste, paa min Ære!

Fru Thompson

(affides).

So, Een forsømmer han, vor kjære Emilie; og

derfor skal han miste hende. (Høit). Saa stoler jeg paa, at De kommer.

(Gaaer med Mary).

Dr. Jonstrup

(ene).

Det var jo en mærkelig Samtale! Skulde hun virkelig være stude i min ringe Person? Ja, man har seet saa Galt før. — En Forbindelse med hende — det var jo glimrende! Det er sandt, hun vil være vanskelig at behandle, vil nu og da plage sin Mand — det gjør de Alle. Men hendes Plagerier har jeg som Væge jo de bedste Midler at sætte imod. Her skulde Pokkeren staae sig selv i Ryset. (Betrakter sig selv). Det er en Feil, jeg gaaer i mine daglige Klæder. Man burde altid være soigneret i sin Paaflædning, naar man har Damepraxis. Jeg vil strax hjem og klædes om. (Det han vil gaae). Naa, der har vi Sir Oliver! Hm — det lod rigtignok ikke til, at hun havde Meget tilovers for ham. Men alligevel — helst var jeg dog fri for ham.

Fjerde Scene.

Doctor Jonstrup. Sir Oliver.

Sir Oliver

(med nogle Papirer i Haanden)

Ah, er De der, Hr. Doctor! Jeg skylder Dem ret megen Tak for den Iver, hvormed De før be-

vægede mig til at blive og lade mig forestille for Fru Thompson. Det er et gammelt, kjært Bekjendtskab, som jeg med stor Glæde har fornyet.

Dr. Jonstrup.

Saa? Hm — virkelig?

Sir Oliver.

Men i eet Punkt tager De feil. Om hende kan man ikke antage, at hun skulde være en Plage-aand for sin Egtesælle.

Dr. Jonstrup.

Nei — det er sandt — heri tog jeg feil. Det er en Dame af de sjeldneste Egenstaber.

Sir Oliver.

Det er hun uden Spørgsmaal — saa tænksom, saa forstandig, saa fuld af Mildhed og Velwillie som hun er imod Alle, hun kommer i Berøring med! Jeg har noie overveiet det Raad, De gav mig, at gifte mig . . .

Dr. Jonstrup.

Saa? Gav jeg? — ja, nu husker jeg, det vil sige under visse Betingelser . . .

Sir Oliver.

Det er nu langtfra, at jeg tør gjøre mig noget Haab om hendes særdeles Velwillie. Men hvis jeg

vilde forandre min Stilling, kunde jeg ikke træffe noget bedre Valg.

Dr. Jonstrup

(hurtig).

Ikke efter min Mening — paa ingen Maade! De trænger til en Kone — det var just den Theorie, jeg gik ud fra — De trænger til en Kone, der kan betvinge Deres Melancholie ved sine sæere Indfald, sine Luner, ved de Banfeligheder, hun lægger iveien for Dem, og det mener De jo selv gjælder ikke om hende.

Sir Oliver.

Ja, Deres Theorie, saa skarpsindig den er, turde maaskee ikke ret passe for mig. Jeg skulde dog mene, at jeg var bedst tjent med en Kone som Fru Thompson.

Dr. Jonstrup.

Ingenlunde. Der vilde opstaae mange Tvivl hos Dem, naar det kom til Stykket. De har selv gjort den rigtige Bemærkning, at man aldrig kunde vide, hvad Svaghed man trolover sig med, hvor mange Characterfeil en from eller klog Mine fordølger.

Sir Oliver.

Men Fru Thompson, som jeg har kjendt i længere Tid —

Dr. Jonstrup.

Det vil ikke forslaae. De er af mistænkelig Natur, De vil altid see de styggefulde Sider. De kan desforuden ikke taale — det var Deres egne Ord — at Deres Frihed bindes, Deres gamle Bæner krydses.

Sir Oliver.

Jeg tør ikke ganske give Dem Uret. Men naar jeg lagde min Frihed ned i en saa udmærket Dames Hænder som Fru Thompson, var Faren vel ikke saa stor.

Dr. Jonstrup

(affrides).

Han er seig. (Høit). Ja, det forstaaer sig — men til Syvende og Sidst er Spørgsmaalet, om hun vil indlade sig paa at administrere Deres Frihed.

Sir Oliver.

Hvad mener De?

Dr. Jonstrup.

Hvis hun nu selv allerede var bunden —

Sir Oliver.

Har De nogen Formodning —?

Dr. Jonstrup.

Ja, efter Alt hvad jeg kan slutte. Jeg havde nylig en lang Samtale med hende, en meget inter-

essant. Hun udtalte sig med stor Alenhed for mig, mere som for en Ven end som for en Læge; og jeg maa nu antage, at hendes Hjerte ikke længer er frit, at det pludselig er blevet betvunget af et af hine gaadefulde Indtryk, som man ikke altid kan begribe, men som endog vi Læger maae respectere.

Sir Oliver.

De veed ikke, hvem der er Gjenstanden for hendes Tilbøielighed?

Dr. Jonstrup.

Jeg tør i al Fald ikke udtale mig derom. Kun saa Meget kan jeg sige, at det er en meget distingeret Person. Kan han just ikke maale sig med Sir Oliver, saa ligger der dog i hans Stilling og vel ogsaa i hans Personlighed adskillige Egenskaber, Fru Thompson sætter megen Priis paa.

Sir Oliver.

Saa?

Dr. Jonstrup.

Vil De lyde mit Raad, saa skal De gaanske opgive den Plan og trække Dem tilbage. Overhovedet, og for at samle min Mening i saa Ord — thi min Praxis kalder mig bort — jeg er nu kommen til den faste Overbeviisning, at De slet ikke skal gifte Dem. De er ikke tjent dermed.

(Gaaer).

Sir Oliver

(ene).

Det var altsaa en Drøm, en fort, en bebragerist. Det er anden Gang, hun gjør dette uforklarlige Indtryk paa mig, og anden Gang kun for at lade mig føle Savnet af det Uopnaaelige. Her skal jeg efter den lange Tids Forløb træffe hende igjen; hun er skøn og indtagende som dengang, hendes Forstand mere udviklet og modnet, hendes Haand er fri, Alting synes mig gunstigt, og Alting er forgjæves. Det er et stygt Spil, der drives med de Følelser, vi bevare med den største Trofskab. Det er Letsindighed, Verden forlanger, det er med den, man er bedst faren.

Femte Scene.

Sir Oliver. Fru Thompson.

Fru Thompson.

Sir Oliver, hvor er De henne? Saa fordybet!

Sir Oliver.

Ah, Mistress Thompson! Undskyld —

Fru Thompson.

Jeg kunde fra mine Vinduer see, at De gik herved med Doctor Jonstrup, men vilde ikke forstyrre Dem. Hvad godt Nyt bringer De mig?

Sir Oliver.

Jeg? Ja, det er sandt, De mener angaaende de Papirer, De har betroet mig —

Fru Thompson.

Nei, dem tænkte jeg virkelig ikke paa. Igrunden gjør jeg mig Bebreidelser over, at jeg vil plage Dem med et saa trættende Arbeid, og det i denne smukke Sommertid.

Sir Oliver.

Jeg kan heller ikke love at være Dem til stor Nytte i denne Sag. Mit Ophold er af ubestemt Varighed — sandsynligviis reiser jeg snart videre — og jeg har vel heller ikke mere min gamle Interesse for deslige Forretninger.

Fru Thompson

(affides).

Han er ikke som før — der maa være Noget iveien.

Sir Oliver.

Imidlertid er jeg ved at blade i disse Papirer stødt paa tre Aftstykker, der forekomme mig at være af meest Betydning for Dem, naar Sagen bringes for en engelsk Domstol. Dem har jeg taget ud for at vise Dem — for at De kunde gjøre Deres Sag fører opmærksom derpaa.

(Giver hende Papirerne).

Fru Thompson.

Allerede derfor takker jeg Dem ret meget. Men tillad mig et Spørgsmaal, som min Deeltagelse i Det, der angaaer Dem, maa undskyldes. De vil maaskee reise videre. Da vi før vare ude sammen, tilstod De, at Deres Rejser hidtil havde været uden Plan, uden Maal, og ikke havde bragt Dem Udbytte, Næring, ikke engang Nydelse. Nu troer jeg vel ikke, at Enhver, der tager til fremmede Lande, behøver at reise paa noget Bestemt, saaledes som Naturforskeren, Kunstneren, Architekten og Eignende. Men det maa vist ansees for meget gavnligt, at der er noget Bestemt, man er gaaet ud fra og tænker at vende tilbage til, et Centrum for Ens Liv, hvorom man kan bevæge sig i større eller mindre Kredse, men uden at man taber det af Sigte. Og nu gaaer mit Spørgsmaal ud paa, om ikke De, kjære Ven, i de senere Aar har maattet savne et saadant Midtpunkt for Deres Tilværelse.

Sir Oliver.

Jeg tør ikke nægte det. Men hvor skulde jeg søge det? For nogle Aar siden vilde mine Venner overtale mig til at attraae en Plads i Parlamentet. Hvilken retskaffen Mand kan bekvemme sig dertil? Er det ikke falske, blændende Midler, man anvender for at tjene, ikke et Princip, en Sag, men et Partie, og som oftest kun for at tjene sig selv, komme i veiret og faae Navn af en uforfærdet Opponent, en

uafhængig Patriot? Vil man sætte sine Meninger igjennem, da er man nødt til at indgaae Kammeratskab med den uvidende Mængde, der lader sig lede, naar man smigrer dens Tilbøieligheder. Jeg søgte mig for god til at stige ved at logre for Andre, enten at være deres Redskab eller bruge dem som Redskaber; thi een af Delene maa man. Og saaledes gif det mig med flere Virksomheder, jeg tænkte paa. Vilde jeg etsteds tage fast Fodfæste, var det mig, som om Grunden vaklede under mig.

Fru Thompson.

Men, naar man som De, Sir Oliver, kan tage Fodfæste i sig selv, i sin egen Character-Fasthed, saa betyder det ikke meget, om Grunden synes at vakle under En. De vilde ikke søge en Plads i Parlamentet? Men har ikke Deres Landsmænd, naagtet alle de Uleiligheder, man kan anføre, til Liv og Død holdt fast ved Landets Forsatning, dets frie Parlament?

Sir Oliver.

Jo, det forstaaer sig.

Fru Thompson.

Nu, deri ligger ogsaa den bedste Grund for den rettskafne Mand til ikke at holde sig tilbage. Sandheden maa kæmpe sig igjennem ved mange Midler; den vil seire, naar det blot er den tilladt

at komme til Orde. Var jeg i Deres Sted, saa vilde jeg sætte min Stolthed i at være et af Sandhedens Organer midt i Usandheden. Tro mig, Sir Oliver, Enhver, der mener Dem det vel, bedrøves over, at Evner som Deres skulde være ubenyttede; og der er vist Ingen, der mere end jeg vilde glædes ved at see Dem indtage den Stilling i Deres Fædreland, der tilkommer Dem.

Sir Oliver.

Jeg formaaer ikke at indvende Noget mod saa skjønne og indtrængende Ord. De har paany vaft mange ældre, næsten udslukkede Lanter og Forestillinger hos mig, og jeg beder Dem være forvisset om, at Deres Ord ikke ere faldne i en ganske ufrugtbart Jord. At en saa stor, saa ufortjent Deeltagelse vises mig af Dem, Mrs. Thompson, kan ikke være uden Betydning for mine fremtidige Beslutninger.

Sjette Scene.

De Forrige. Julius Holm.

Julius.

Pauline! hvordan skal jeg takke dig for din Godhed! Hvilken smuk Overraskelse! Jeg er virkelig skamfuld ved at modtage —

Fru Thompson.

Tael ikke derom, kjære Julius! Du har i disse Dage offret mig al din Tid.

Julius.

O, det har jeg gjort med største Glæde — og jeg har heller ikke forsonet Synderligt derved. Men en saa smagfuld og kostbar Foræring! Den er meget for smuk til mig.

Fru Thompson.

Vist ikke, Julius! Skal du gjøre saa mange Omstændigheder med mig? Naar du blot synes om den Bagatel, og den kan være dig til Nytte . . .

Julius.

Ja, det maa du troe, saa nydelig og hensigtsmæssig den er indrettet. Jeg har saa ofte ønsket mig noget Eignende.

Fru Thompson.

Nu, det er mig kjært. Men hør — Sir Oliver, jeg maa endelig bede Dem undskyld mig, kun et Dieblif.

(Gaaer noget tilside med Julius).

Sir Oliver

(affides).

Hvem er den unge Mand, hun er saa fortrolig med? Skulde det være Den, Doctoren talte om?

Fru Thompson

(til Julius).

Nei, forstaae mig, jeg vil blot vide, om du seer Emilie, naar du gaaer herfra. I saa Fald kan du troeste hende med, at Doctor Jonstrup efter al Rimelighed ikke indfinder sig hos hendes Fader i Eftermiddag.

Julius.

Troer du? Men hvoraf slutter du det?

Fru Thompson.

Jeg har saa mine aparte Marsager. Men, som sagt, vis derpaa er jeg ikke.

Julius.

O, naar du siger det, har du vist gode Grunde derfor. Jeg vil gaae lige derhen og see til at faae hende i Tale. Tak, Pauline! Det var en herlig Efterretning!

(Gaaer).

Fru Thompson

(til Sir Oliver).

Bliv ikke vred, at jeg afbrød vor Samtale . . .

Sir Oliver.

Det har jeg ingen Ret til. Det skulde gjøre mig ondt, hvis jeg har hindret Dem i at fortsætte en behagelig Underholdning, mere behagelig end den, De kunde finde hos mig.

Fru Thompson

(forundret).

Sir Oliver —!

Sir Oliver.

Tilgiv — men det er min oprigtige Mening. Jeg føler for vel, at mit triste Liv, min melancholiske Tale ikke kan vente længe at fængsle en Dame af Deres muntre, lykkelige Temperament. Jeg træffer mig gjerne tilbage. Der er Ingen, der vil lide derved uden jeg selv; og desværre, jeg er vant til at lide. Men at jeg endnu engang har været saa lykkelig at træffe sammen med Dem, endnu engang er bleven opmuntret af Deres milde, velvillige Aand, det skal i mangen eensom Time bringe mig Trøst og Husvælelse.

(Gaaer).

Fru Thompson

(ene).

Var det Jalousie? Skulde dette stolte Hjerte virkelig være fanget?

(Gaaer).

Tredie Act.

Første Scene.

Sir Oliver

(der kommer langsomt ind).

Hvad er det for en elendig Tilværelse! Man drives fra den ene Beslutning til den modsatte. Man hænger sig ved et Haab, hvis Intethed man ret vel indseer og dog ikke kan slippe. — Et Haab? Ja, min Ven, Doctoren, kan tage feil. Det er ikke engang sandsynligt, at hun har udtalt sig med den Nabenhed for en Mand, der er hende fremmed, og mindst ligner det hende. Men han er Læge, og i denne Egenskab vinder man let en Dames Fortrolighed; særdeles Grunde komme maaſkee til. Det skulde altsaa være sandt. Hvorfor viser hun da mig en saa stor Deeltagelse, er ofte bevæget, næsten øm i sine Udtalelser? Var det saa ganske umuligt, at det var mig, hun i hiin Samtale med Doctoren sig-

tede til, men uden at erklære sig tydeligt? Ulykkeligtvis er det just dette, jeg ikke tør troe paa uden at synes en Daare i mine egne Dine. Og nu det unge Menneſte fra i Formiddag — hvorledes vil jeg bortraifonnere, hvad jeg ſelv var Vidne til? Alting taler for, at der maa være et intimt Forhold mellem ham og hende. Og beſuagtet tør jeg endnu nære et Haab! Man kan ofte friſtes til at ringeagte ſig ſelv, ſom man ringeagter Andre.

Anden Scene.

Sir Oliver. Dr. Fonſtrup
(i pyntelig Omløbning).

Dr. Fonſtrup.

Sir Oliver, De har havt Bud efter mig.

Sir Oliver.

Ja, ſkjøndt jeg ikke rigtigt veed, hvad jeg vil Dem. Men der er kommen en Uſikkerhed, en Ubeſtemthed i mit Sind, der er mig piinlig. (Med Beſværlighed). De talte før om — lad mig ſee — ja, De berørte en fortrolig Meddelelſe, Fru Thompson havde gjort Dem. Jeg har nylig ſelv talt med hende, og af Et og Andet at ſlutte troer jeg næſten, De havde Ret i Deres Formodning, at hendes Hjerte allerede er bundet.

Dr. Jonstrup

(affides).

Har hun virkelig ladet sig mærke dermed for ham? Saa kan jeg jo være ganske vis i min Sag.

Sir Oliver.

Men jeg veed ikke, om man, saaledes som De meente, kan kalde Gjenstanden for hendes Tilboelighed en distingueret Person.

Dr. Jonstrup.

Det skulde jeg dog antage — efter hans agtede Stilling i Samfundet, hans Kundskaber, den Tillid, man almindelig viser ham . . .

Sir Oliver.

Ja, jeg kjender hverken det Ene eller det Andet. Det er en smuk, velvoxen ung Mand, af behageligt, livligt Væsen.

Dr. Jonstrup

(retter paa sig).

Aa jo, det kan man nok sige; det har De Ret i — skjøndt saa meget ung er han just ikke. — Omtalte forresten Fru Thompson ham paa den Maade?

Sir Oliver.

Hun har slet ikke berørt den Sag. Men han kom til, mens jeg talte med hende.

Dr. Jonstrup

(forbavset).

Han kom til? Men, Sir, hvem mener De?

Sir Oliver.

Som sagt, en ung Mand, der indfandt sig under vor Samtale. Han og hun lod til at staae i et meget fortroligt Forhold. De sagde Du til hinanden.

Dr. Jonstrup.

En ung Mand? og de sagde Du til hinanden? Har De ikke hørt feil?

Sir Oliver.

Det skulde jeg ikke mene.

Dr. Jonstrup.

Og De har slet ingen Formodning om, hvem det kunde være?

Sir Oliver.

Alt hvad jeg veed er, at hun kaldte ham Julius.

Dr. Jonstrup.

Julius? Ah, det er uden Tvivl Julius Holm. Ja, jeg har til min Forundring hørt tale om, at han kommer til hende, at han har meget at gjøre med hendes Affairer, og han er ganske rigtigt et kjont Menneske. — Men det er jo utilladeligt! det er oprørende! Er han noget for en saa charmant Dame?

Sir Oliver.

Det var altsaa ikke ham, De sigtede til?

Dr. Jonstrup.

Nei, aldeles ikke.

Sir Oliver.

Saa har De vel ingen bestemt Formodning om, hvem der er den rette Paagjældende.

Dr. Jonstrup.

Bestemt ikke — men jeg antog dog at kunne gjætte mig dertil — og jeg maa endnu være af den Mening, at jeg har seet rigtigt.

Sir Oliver.

Hvad er denne Julius Holm?

Dr. Jonstrup.

Han er Ingenting, en Person sans consequence, aldeles ubetydelig. Men desværre, deraf kan man ikke slutte. Paa Baller og ved deslige Leiligheder pleier han at gjøre Lykke hos Damerne; det er Alt, hvad man kan anføre om ham.

Sir Oliver.

Men De sagde jo, at han havde Møget at gjøre med Fru Thompsons Affairer. Jeg troer nok, hun forstaaer at vælge sine Følk.

Dr. Jonstrup.

Maaskee — naar ikke Videnskaben eller et løst Indfald kommer i Spillet med, efter Fruentimmernes Maade. Hvad han egentlig har haft at besørge for hende, veed jeg ikke. Her i Byen har han beklædt en underordnet Post, som han har mistet, og søger nu en anden, hvor han kan komme til.

Sir Oliver.

Jeg kunde have lyst til at lære ham noiere at kjende.

Dr. Jonstrup.

Det kan De uden Bausfelighed, især naar De — (affides). Ja, det Indfald var ikke saa galt; saa fik man den unge Herre fra Byen, og det var dog det Bedste.

Sir Oliver.

Deres Mening er?

Dr. Jonstrup.

Der faldt mig Noget ind, hvorved De allerlettest kunde gjøre Bekjendtskab med denne Julius Holm. Seer De, han har som sagt mistet sit Embed, uden egen Brøde og blot ved de indtraadte nye Forhold. Det vilde i Grunden være en god Gjerning at tage sig af ham, og jeg kom nu til at tænke paa Noget, De berørte igaar. Det angik, saavidt jeg husker, en Bestilling, Noget, De skulde anbefale til. Var det ikke saaledes?

Sir Oliver.

Jo, det er vor Minister i Kjøbenhavn, der har ønsket, jeg skulde forhøre mig i Byen her. Man søger en duelig Mand, der kunde varetage visse af vore Handels-Interesser her i Landet og correspondere derom med nogle Sagkyndige i England. Min Anbefaling vilde temmelig vist komme i Betragtning. Men er han skiftet til denne Post?

Dr. Jonstrup.

Hvor skulde han tage Ophold?

Sir Oliver.

Foreløbig i en af de nørrejdste Byer.

Dr. Jonstrup

(iøvrig).

Til den Post er Julius Holm udmærket skiftet. Naar jeg før yttrede, at han var en Person sans consequence, saa var det med Hensyn til Fru Thompson, i Sammenligning med hende. Men praktisk Indsigt og Duelighed besidder han; det maae selv hans Uvenner indrømme. Han er sflink i fremmede Sprog, især i Engelsk. Han har i to Aar været paa et Handels-Comptoir i Hamborg og til-egnet sig særdeles gode merkantile Rundskaber; det er almindelig bekjendt. Han har fortrinlige Attester fra flere agtede Mænd her i Byen. Ham skal De fore-
slaae, paa mit Ord. De kan ikke faae nogen Bedre. Jeg skal sende ham op til Dem endnu i Eftermiddag

— saa har De jo med det Samme den bedste Leilighed til at lære ham nøiere at kende.

Sir Oliver.

Det er sandt nok . . . Nu, lad ham komme — uagtet, maaskee det var bedst, jeg slog mig den hele Sag ud af Hovedet og reiste herfra endnu idag. Men — lad ham i alle Tilfælde komme.

(Gaar).

Dr. Bonstrup

(ene).

Julius Holm? Det er anden Gang, han er mig iveien; det maa forpurre. Forrige Gang behandlede jeg det en bagatelle. En ung, uersfaren Pige som Emilie Elsen kan man let faae til at stifte Tanke. Men en Dame som Fru Thompson, man kan ikke vide, hvad hun kan falde paa, naar hun faaer Lov til at sige et Indfald. Er han ikke længere her i Byen, saa har hun glemt ham Dagen derpaa. Han maa bort, det er det allerrigtigste. (Det han vil gaar). Der kommer min Sandten min forrige Inclination. Hvis der er Noget om den Historie, kan man nok mærke det paa hende. Det skal jeg dog prøve.

Tredie Scene.

Doctor Jonstrup. Emilie.

Dr. Jonstrup.

Frøken Elsen! Skal jeg træffe Dem her!

Emilie

(affides).

Doctoren! (Høit). Ja . . . Jeg kommer her undertiden — jeg har adskillige Bekjendte her paa Stedet.

Dr. Jonstrup.

Ah, jeg kan tænke — kjøbenhavnske Venner. — Det er mig ellers hjært, at jeg træffer Dem. For lidt siden, da jeg var oppe hos en Fru Thompson, der har antaget mig til sin Læge, saae jeg der en fælleds Bekjendt af os, Julius Holm.

Emilie.

Hos Fru Thompson? og for lidt siden? Det har han ikke talt om. (Affides). Der forløb jeg mig.

Dr. Jonstrup

(affides).

Aha! Han staaer sig endnu godt med Frøkenen; saa har det vel ingen Fare. (Høit). Jeg saae ham egentlig ikke, men hun omtalte, at han kom der. Som det lod, har hun særdeles megen Godhed for ham.

Emilie.

Det har hun vist. Hun og Holm ere Ungdomsvenner.

Dr. Jonstrup.

Ungdomsvenner? Virkelige Ungdomsvenner?

Emilie.

Endnu fra den Tid, da de begge levede i Kjøbenhavn, og længe før hun blev gift.

Dr. Jonstrup

(affides).

Au! det holder jeg ikke af! Hvad kan det ikke føre til! Han maa bort, og det snart. (Høst). Ja, Holm er almindelig yndet og fortjener at være det. Jeg selv har altid interesseret mig meget for ham og ret ønsket, jeg kunde være ham til Gavn i Et og Andet.

Emilie

(affides).

Det mener han vist ikke.

Dr. Jonstrup.

Til mig har han flere Gange talt om, at han søgte en for ham passende Virkefreds; og det har nu idag bragt mig paa at foreslaae ham til en meget god og ærefuld Post.

Emilie.

Saa? Det var jo meget smukt.

Dr. Jonstrup.

Seer Frøkenen ham idag?

Emilie.

- Jeg veed rigtig ikke — men det var jo muligt.

Dr. Jonstrup

(affides).

Aa, hun seer ham nok. (Hvit). Jeg skal sige Dem, jeg har i længere Tid praktiseret hos en herværende Englænder, en Sir Oliver, en meget rig Mand og af megen Indflydelse. Han har en betydelig Post at disponere over. Det er et Embed som Handels-Agent for den engelske Regjering. Det vil betale sig brillant og kan føre videre. See, det var Noget for Holm!

Emilie.

Ja, det vilde han vist blive meget glad over.

Dr. Jonstrup.

Saa snart jeg hørte det, anbefalede jeg ham strax meget varmt og gav ham det bedste Skudsmaal. Og da jeg nu virkelig, uden at rose mig selv, gjælder noget hos Sir Oliver, saa gav han mig et bestemt Løfte.

Emilie.

Virkelig? (Affides). Men der ikke stifter Noget under?

Dr. Jonstrup.

Dersom De kunde faae Holm at see idag og

kunde underrette ham derom — Troer De, at De kan?

Emilie.

Det kunde jeg maaskee nok . . . da Sagen maa være ham saa vigtig.

Dr. Jonstrup.

Jeg selv faaer ikke Tid at opsoge ham! og det kommer just an paa, at han gaaer op til Sir Oliver endnu i Eftermiddag, og helst saasnart som muligt. — Altsaa kan jeg stole paa, at Broderen —

Emilie.

Jo, det kan De ganske vist. (Affides). Der maa være noget Sandt deri. Hvor kunde han ellers falde paa . . .

Dr. Jonstrup.

Og siig til Holm: naar han faaer en anbefalings-Skrivelse til den engelske Minister i Kjøbenhavn — det veed jeg, han faaer — saa skal han rejse strax iaften; det er meget vigtigt. Ellers . . . ellers risquerer han, at Posten bliver bortgivet.

Emilie.

Det skal jeg ikke glemme. (Affides). Saa maa jeg gaa nu og opsætte mit Besøg hos Pauline. (Gøit). Jeg takker Dem ret af mit Hjerte . . . jeg mener, at jeg takker Dem paa Holms Vegne.

Dr. Jonstrup

(idet han følger hende til Udgangen).

Der er Intet at takke for. Jeg har taget mig af denne Sag med sand Glæde, og som om det var min egen. (Emilie gaar). Det er igrunden en nydelig Pige, og nem at komme tilrette med. Men mod Fru Thompson — nei, der falder hun aldeles igjennem. Kan det lykkes mig hos Fruen — og jeg seer ikke, hvorfor det ikke skulde; hun har selv gjort det første Skridt, og et meget opmuntrende — saa vil det gjøre en mageløs Opsigt, og jeg kan realisere mange af mine ældre Planer. — Kloffen er nu halv sex; det er for tidligt, en praktiserende Læge maa have knap Tid. Men jeg skal dog forhøre mig, om Bognen er spændt for. Hun har bragt en elegant, engelsk Carosse med. Sidder jeg først ved hendes Side i den magelige Bogn, under en om tête-à-tête, og samler jeg alle Levningerne af min forrige Elstværldighed, saa skulde det for Pokkeren lykkes mig.

(Gaar).

Fjerde Scene.

Fru Thompson og Mary komme ind.

Fru Thompson.

Mary, jeg har ingen rigtig No paa mig. Vi vil gaae Emilie imøde.

Mary.

Som Fruen vil. Smukt Veir, tørt at gaae.

Fru Thompson.

Har der virkelig ikke været noget Bud hos mig?

Mary.

Ingen har jeg seet. Men fra hvem skulde det Bud være?

Fru Thompson.

Ja, hvad veed jeg — f. Ex. fra Sir Oliver.

Mary.

Fruens Procurator?

Fru Thompson.

Vist ikke. Han er ikke Procurator.

Mary.

Men skal føre Fruens store Proces.

Fru Thompson.

Javist — men det har slet ingen Hast. Derimod skulde han komme her.

Mary.

Sir Oliver en siin Mand. Har han lovet at komme, han ganske vist kommer.

Fru Thompson.

Men det Uheldige er just, at han ikke har lovet det.

Mary.

Ah, saa kan Fruen heller ikke vente ham.

Fru Thompson.

O, Mary, du er som altid Blisdommen selv. Men hvad hjælper det, naar man er utaalmodig?

Mary.

Fruen aldrig før været utaalmodig. Fruen altid from og sagtnodig. Lusten her vist ikke god, gjør Folk hastige. Fruen skulde tage bort.

Fru Thompson.

Du er en god Doctor. Naar du ikke veed anden Hjælp, saa raader du mig til en Lustforandring. Jeg skulde troe, jeg har Grund til at tabe Taalmodigheden. Hvorfor er der ikke Gen, der kommer til mig? Emilie bliver borte, Julius bliver borte, og . . . og —

Mary.

Og Sir Oliver bliver borte. Fruen tænker meget paa Sir Oliver.

Fru Thompson.

Fortæl mig, at han tænker paa mig eller tænker paa at besøge mig; det var smukkere af dig.

Mary.

Mary vil gjerne fortælle Fruen noget Smukt. Men idag er Fruen vanskelig. Ingenting er smukt for Fruen.

Fru Thompson.

Mary, min gamle, trofaste Ven, bær over med mig! Det er sandt, jeg er utaalmodig — jeg kjen-der mig ikke selv. Jeg troer, det er Himlens Straf, fordi jeg nylig vilde forestille den Lunefulde, den Forvænte. Men det skal nok blive anderledes — jeg skal ret gjøre mig Umag, og du skal nok blive fornøiet med mig igjen.

Mary

(Kysjer hendes Haand).

Kjære, bedste Frue! Mary er altid fornøiet med Dem, gav gjerne sit Liv, om det kunde hjælpe. Men en Stakkell som jeg, hvad kan jeg gjøre?

Fru Thompson.

Der er Intet at gjøre uden at vente, og det har jeg saa ondt ved.

Mary.

Der kommer Doctor Jungstrut. Spørg ham, en Doctor veed Raad.

Fru Thompson.

Nei, hans Raad støtter jeg ikke om. — Ja, det er virkelig ham. Han er den eneste, der ikke

forlader mig, det er altid kjønt af ham. Og han kommer i en straalende Omklædning; det er jo ogsaa meget opmærksomt.

Femte Scene.

De Forrige. Doctor Jonstrup.

Dr. Jonstrup

(tilførbig).

Raadige Frue er her! Jeg var lige paa Veien til at gaar op til Dem.

Fru Thompson.

Jeg gif ned for at tage en Motion. Det skal være saa sundt for mig.

Dr. Jonstrup.

Det er det uden Spørgsmaal. Men en behagelig Kjøretour i saa smukt Veir vil ogsaa være meget gavnlig og oplivende for Dem.

Fru Thompson

(affides).

Jo, nu er jeg vist oplagt til at gjøre Kjøretoure! (Gæit). Hvor kommer De fra nu?

Dr. Jonstrup.

Jeg har seet til et Par af mine Patienter. Det er en meget travl Tid for mig.

Fru Thompson.

Det er sandt, De er jo Bæge hos . . . hos denne Englænder. Hvorledes har han det?

Dr. Jonstrup.

Na jo, ret godt — som sædvanligt.

Fru Thompson.

Hvor er han for Diebliffet?

Dr. Jonstrup.

Formodentlig paa sine Bærelser, hvis han ikke er reist.

Fru Thompson.

Reist? Hvorledes falder De paa det? Har han sagt, han vil reise?

Dr. Jonstrup.

Han lod nogle Ord falde derom; og det er Noget, han gjør uden stor Betænkning, naar det just stikker ham.

Fru Thompson.

Men idag kan han ikke reise — det maatte jeg i det Mindste vide. Det er vist heller ikke saa i sig selv.

Dr. Jonstrup.

Hans Tjener forsikrede dog i dette Dieblif, at der blev gjort Anstalter dertil

Fru Thompson

(affides).

Skulde det virkelig være sandt? Det gaar jo slet ikke an. (Sitt). Mary! — nei, der er Ingen, der bedre end De, Hr. Doctor, kan gjøre mig denne lille Tjeneste. Det er mig meget magtpaaliggende, at han opsætter denne Reise blot til imorgen. Han . . . han har nogle vigtige Papirer fra mig.

Dr. Jonstrup.

Ja, det har han fortalt mig. Men hvad ønsker naadige Frue, jeg skal gjøre? Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Fru Thompson.

De maa endelig hindre ham i at tage bort, indtil . . . indtil jeg kan faa Leilighed til at tale med ham.

Dr. Jonstrup.

Det skulde jeg med Fornoielse. Men har han bestemt Tiden til Afreisen, saa veed jeg forud, han er saa stædig, at man neppe faaer ham derfra.

Fru Thompson

(utaalmodig).

Na jo, naar De vilde, kunde De nok faae ham derfra. Men der er heller Ingen, af hvem man kan vente en Smule Deeltagelse.

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue, af mig kan De vente Deelta-

gelse, sand, oprigtig Deeltagelse, og jeg skal give Dem Prover derpaa. Jeg gaar lige op til Sir Oliver. Han skal ikke reise, De kan stole derpaa, om jeg saa skal lægge Beslag paa hans Pas.

(Gaaer).

Mary.

Den Doctor er en skiffelig Mand, meget tjenst-
agtig.

Fru Thompson

(fortredelig).

Hvad er det nu, du siger?

Mary.

Jeg siger, den Doctor er en skiffelig Mand.

Fru Thompson.

Lad mig slippe for hans Skiffelighed — vilde han blot nu holde Ord. — At et Fruentimmer skal være saa bundet og hindret ved hvert Skridt, hun vil gjøre! En Misforstaaelse, der kan hæves ved to Ord — og jeg tør ikke gaae op til ham, ikke give ham den simple Forklaring! — En Misforstaaelse? Og om jeg nu bedrog mig? Hvis det ikke var Jalousie, der drev ham bort? Hvis jeg var Intet for ham, Intet, uden en kjær Erindring om en ældre Tid? — Nei, jeg har ikke bedraget mig, jeg har vidst det, lige fra hiin Aften hos Wilsons, da hans Ord bragte mig til at undsflye, undsflye mig selv. Og nu skulde han tage herfra uden

engang at hilse paa mig, som om jeg var ham en Fremmed, en Ligegyldig? Jeg kan ikke troe det. Men hvor faaer jeg Bished, blot om hans Afreise er bestemt? — Mary, jeg stoler ikke paa Doctoren. Kunde ikke David forhøre sig?

Mary.

David ikke meget fleg, forstaaer Alting forkeert, snatter ikke Danst.

Fru Thompson.

Kan du da ikke?

Mary.

Mary er heller ikke meget fleg. Men vil Fruen sige, hvad jeg skal udrette.

Fru Thompson.

Hvad du skal udrette? — Naa, der er Emilie . . . desværre kan hun heller ikke gjøre Noget for mig.

Sjette Scene.

Fru Thompson. Mary. Emilie.

Emilie

(iller ind).

Pauline! O, jeg har saa Meget at fortælle dig! Du vil vist blive glad, naar du hører det.

Fru Thompson.

Lad mig høre. Jeg vil altid være glad, naar der hænder dig noget Behageligt.

Emilie.

Beed du, hvad Doctor Jonstrup har gjort? Han har sendt Fader et Brev, hvori der staaer, at han frygter for, jeg har allerede fæstet mine Tanker til en Anden, og at han derfor, saa ondt det gjør ham, ganske vil opgive enhver Fordring paa min Haand. Fa'er blev meget fortreddelig, jeg, kan du nok vide, blev himmelglad.

Fru Thompson.

Nu, saa er der jo Ingenting iveien for dig og Julius.

Emilie.

Ja, det var dog ikke gjort dermed. Saalænge Julius ikke havde Haab om at befordres, var' vi lige nær; dertil kjender jeg Fader altfor godt. Men det er just det Bedste af det Hele, at Julius nu ganske uventet har faaet saa gode Udsigter.

Fru Thompson.

Det var jo herligt. Men fortæl mig, hvad det er, og hvorledes han har opnaaet det.

Emilie.

Ja, hvorledes troer du? Gjennem Doctor Jonstrup.

Fru Thompson.

Gjennem Doctoren?

Emilie.

Han har meget ivrig anbefalet ham til den Englænder, du kjender.

Fru Thompson.

Anbefalet? Hvortil?

Emilie.

Til en Bestilling, Sir Oliver har at bortgive — jeg veed ikke rigtig, hvad det er, men den kan blive til stor Lykke for Julius.

Fru Thompson.

Men hvordan ere han og Doctoren faldne derpaa?

Emilie.

Ja, det veed jeg ikke. Men Sagen hastede, og Julius er nu i dette Dieblis oppe hos Englænderen. Ja'er, som jeg fortalte det til, erklærede strax, at han i saa Tilfælde Intet havde imod vor Forlovelse.

Fru Thompson

(affræs).

Kan det gaae rigtig til?

Emilie.

O, der kommer Julius! Og see, hvor fornøiet han seer ud!

(Rer ham imøde).

Syvende Scene.

De Forrige. Julius Holm. — Siden en Tjener.

Julius.

Emilie, glæd dig! Jeg kan gjøre ganske sikker Regning paa at blive ansat. Jeg har faaet Brev med til Ministeren. Imorgen tager jeg til Kjøbenhavn.

Fru Thompson.

Men, Julius, hvad vil alt dette sige? Hvorledes kommer du til —

Julius.

Du her, Pauline! Veed du, at jeg kommer fra Sir Oliver? O, det er en herlig Mand! Og vi har talt saa meget om dig!

Fru Thompson.

Om mig? Hvorledes kom jeg paa Tale?

Julius.

Han vidste jo, at jeg kjendte dig. Før saae han os jo sammen.

Fru Thompson.

Det er sandt — (Affides). Naar blot ikke Julius har været en Ulykkesfugl for mig!

Julius.

Og saa spurgte han, hvorfra det Bekjendtskab kom. Det fortalte jeg ham nu: at vi som Ti-Tolv-aars Børn havde havt Timer i Fælledskab hos min Fader, havde daglig været sammen som Sødskende, og næsten ikke kunde undvære hinanden. Og heri, sagde jeg, laae den første Grund til den store Hengivenhed, jeg altid havde næret for dig, og der ikke skulde ophøre før ved min Død. Alt dette blev han meget rørt over, ja, jeg kunde ret see, hvor bevæget han var. Han sagde, at det glædede ham nu dobbelt, at han havde Leilighed til at gjøre Noget for mig. Han lytønskede mig til, at jeg havde staaet i et saa smukt Forhold til en saa fortræffelig Dame og vundet hendes Godhed. Og det har han Ret i; det er min største Lykke i dette Liv, næst efter — tilgiv — næst efter den, Emilie bereder mig.

Fru Thompson

(der har hørt til i Bevægelse).

Og ellers sagde han Intet?

Julius.

Intet, jeg erindrer. Han havde meget knap Tid, som det lod. Der var Folk, der ventede paa ham, og han selv stod rejsesærdig.

Fru Thompson

(affides, i Angst).

Reisefærdig! Og jeg kan ikke hindre det!

(En Tjener kommer og forbliver i Baggrunden).

Mary.

Der er en Tjener fra Sir Oliver.

Fru Thompson

(vender sig hurtig).

Hvad vil han?

Mary.

Han har en Pakte med Papirer til Fruen.

Fru Thompson.

Tag imod det og bær det op. Men siig til Tjeneren, at jeg vilde gjerne vide — jeg mener, spørg ham . . .

Mary

(der har taget mod Papirerne).

Han har ogsaa et Brev til Fruen.

Fru Thompson.

Et Brev? Giv mig det. (Læser det affides i Forgrunden).

„I dette Dieblif bereder jeg mig til at forlade Danmark. De veed, Mistress, at jeg engang, uden at vide Dem bunden, nærrede den sømmeſte Kjærlighed til Dem. Nu da jeg anden Gang møder Dem, og igjen antager Dem for fri, finder jeg mig paanyſtuffet. Jeg beklager mig ikke. Den unge Mand,

„De har stjælnet Deres Hjerte, er saa brav og ufor-
 „dærvet, at . . .“ — Hvilken Forblindelse! Men jeg
 kan ikke lade ham tage bort — Julius, du er den
 Eneste, der kan hjælpe mig. Du maa gaae op igjen
 til Sir Oliver, hilse ham fra mig, at jeg udbejder
 mig kun to Ord —

Emilie.

Pauline, det er vist ham, der kommer der.

Ottende Scene.

De Forrige. Sir Oliver og Doctor Jonstrup, der
 begge komme fra Baggrunden, den Første i en let Reise-
 kappe og ledsaget af Tjenere, der bære Adskilligt.

Dr. Jonstrup

(endnu i Baggrunden).

Men, Sir, tag dog mod Raison! Her er kun
 Tale om et Diebligs Ophold.

Fru Thompson

(gaaer dem imøde).

Sir Oliver! —

Sir Oliver

(træder forvirret nærmere).

Fru Thompson.

De vil reise fra os? Saa tag mig med Dem.
 Jeg vil føle mig lykkelig ved ikke at forlade Dem.

Sir Oliver.

De vil ledsage mig, Mistress! Hvorledes skal jeg forstaae det? (Bliver Julius og Emilie vaer). Men tilgiv, jeg . . . jeg forstyrer.

Fru Thompson.

Aldeles ikke. Tillad, jeg forestiller Dem min Veninde, Emilie Elsen, og hendes Forlovede, min Barndomsven, Julius Holm.

Sir Oliver.

Hendes Forlovede? — Og det var Alvor, hvad De sagde? De vil ikke forlade mig? (Griber hendes Haand). Jeg tør gjøre mig Haab om den Lykke, jeg allerede troede at have mistet?

Fru Thompson.

Var jeg saasandt den Lykke værdig, en saa ædel Mand tilbyder mig.

Dr. Sonstrup.

Hvad hører jeg!

Sir Oliver

(vender sig til ham).

Ja, Hr. Doctor, jeg skulder Dem min Tak. Uden Dem havde jeg maastee i min sygelige Modløshed forstjertset denne Lykke.

Dr. Jonstrup.

Nei, Sir, oprigtig talt, mig har De Intet at
tasse for.

Julius.

Men jeg, Hr. Doctor! hvor megen Erkjend-
lighed skylder jeg Dem ikke!

Emilie.

Sa, ogsaa jeg, Hr. Doctor!

Mary

(til Doctoren).

Taffer ogsaa paa Fruens Begne. Mary har
altid sagt, at Doctoren var saa tjenstagtig.

Fru Thompson.

Vi maae Alle være Dem takskyldige. (Til Sir
Oliver). Jeg priser det Raad, han som Læge gav
Dem, jeg beundrer hans Guurmethode. Ogsaa jeg
haaber, at Deres slemme Tungfindighed vil, naar
De vælger Dem en Hustru —.

Dr. Jonstrup.

Hvorledes, Frue! De veed —?

Fru Thompson

(til Doctoren, pegende).

Dette Væsthuus har i Formiddags fortalt mig det.

Dr. Jonstrup.

Ah, nu er Alting mig klart!

Fru Thompson

(til Sir Oliver).

Ja, det er mit virkelige Haab, at en Hustru bedst vil formaae at sprede de Skyer, der har formørket Deres Pande, men ikke ved sine Luner, som vor kjære Doctor meente, ikke ved at forstyrre Deres vante Leveviis, men ved trofast Kjærlighed og ved at hjælpe Dem med at overvinde dette Livs Melancholie.

Sir Oliver.

Beg føler det, De vil formaae det, min Veninde!

Advokaten og hans Myndling,

romantisk Bystespil i fire Acter.

Skrevet 1863—64.

Opført første Gang paa det kgl. Theater d. 3. Febr.
1865.

Dram. Værker 15de Bind. Kbhvn. 1865.

Adv. og h. M. rom. Lyftspil i 4 Acter. Kbhvn. j. A.

Personerne.

Mesfir Andruccio, Advokat.
Etimene, hans Myndling.
Carlo, hans fjernere Slægtning.
Laura, Carlos Forlovede.
Ottavio, en ung Adelsmand.
Giberto, Lauras Onkel.
Bastiano, Advokatens Skriver.
Mateo, Tjener hos Advokaten.

Handlingen foregaaer i Bologna, i den første Act paa en offentlig Plads, siden i Advokatens Huus.

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

1871

Første Act.

En offentlig Plads i Bologna.

Første Scene.

Ottavio og Carlo komme ind fra Baggrunden.

Carlo.

Nu, har du talt med hende?

Ottavio.

Nei.

Carlo.

Hvad? Nei?

Der var jo Leilighed dertil i Kirken.

Jeg havde valgt vor Plads med Flid. Vi sad

Affsides i en dunkel Krog. Betænk,

Hun sees kun sjelden udenfor sit Hjem,

Og sjelden ubevogtet som idag.

Det er den store Kirkefest, der feires,

Som har os skaffet denne Gunst. Og du
Har ikke talt til hende? intet Ord?

Ottavio.

Af nei, hvor kunde jeg! Jeg var fordybet
I dette Syn. Hvad skulde jeg da sagt?
Hvor fandt jeg Ord, der ikke maatte synes
Glendige og uden al Betydning,
Naar de til hende skulde rettes?

Carlo.

Daarskab!

Paa den Viis kommer du min Sandten aldrig
Til Maalet.

Ottavio.

Nei, desværre! og jeg veed det.
Jeg er en Daare, kjender ei min Fordeel,
Er saa betaget af den Dval, jeg lider,
Af denne Dvals Ulyksalighed, at jeg
Er blind for, hvad endnu mig kunde frelse.
Vær over med mig, og — er det dig muligt,
Skaf mig igjen en Veilighed.

Carlo.

Belan —

Der kommer hun. Saa prøv da nu din Lykke.

Anden Scene.

De Forrige. Climene og Laura, efterfulgte af to
Tjenere, komme fra samme Side af Baggrunden.

Carlo.

Tillad, Climene, at jeg forestiller
Min Ven Ottavio for dig.

(Climene gjør taus en Bøining, idet Carlo affides siger til Ottavio)

Tael nu!

(Da Ottavio tier, stirrende paa Climene).

Staae ikke der, som om du var af Steen!

Tael Menneske!

Ottavio.

Signora! — Jeg . . .

Climene.

Signor?

Ottavio.

Jeg ønsker . . . glæder mig —

Carlo.

Min Ven har haabet —

Climene

(afspændende).

Undskyld! (Til Ottavio). Glem ikke, hvad I vilde sige.

Nu, da jeg uformodet har den Ære

At see Jer, saa forund mig et Par Ord.

Mit Kammervindue vender ud til Torvet.

Hver Lyd derfra, hver Rumlen af en Vogn,
 Ja, selv en sagte Hviſten naaer op til mig —
 Naturligviis endmere den Muſik,
 En Serenade bringer. Men med denne
 Har I — thi man har ſagt mig, det er Eder —
 Mig hædret i min Ringhed flere Nætter.
 Jeg ſkønner meget paa ſaa ſtor en Godhed.
 Men da min Nattero dog er mig kjær,
 Og Huſets Folk juſt heller ei paa den Tid
 Er Jndere deraf, ſaa — men tilgiv mig! —
 Saae jeg dog helſt, I opgav Serenaden.

(Heier og gaaer med Laura og Tjenerne).

Carlo

(affides).

Der har vi det! — Men det var jo at vente.

Ottavio.

O, hun har talt til mig! Og hendes Dine
 Har hvilet paa mig! Dette natblaae Dyd,
 Det uudgrundelige, ſtjerneklare,
 Det har i al den Tid jeg ſtirret ind i!
 Og Stemmen, hvilken liſlig, ſød Muſik!
 Hvert Ord af rig Betydning blot ved Klengen,
 Og den igjen betydningfuld ved Ordet!
 Hiin Stemmes Beſtyd har i al den Tid
 Jeg turdet lytte til — o, hvilken Lykke!

Carlo.

Men raſer du? Om Lykke kan du tale?

Er det en Syffe, at vor unge Dame
Drev Spot med dig og, som mig syntes, viste
Dig Vinterveien?

Ottavio.

Drev hun Spot med mig?
Det veed jeg Intet af. Hun var jo mild,
Hun talte næsten kjærligt —

Carlo.

Kjærligt? Mand!
Forstod du ikke, at hun fort og spydigt
Sig frabad dine smukke Serenader?

Ottavio.

Hun frabad sig —?

Carlo.

Javist. Men du — o Himmel!
Du har det næsten som forskælte Hunde,
Der naar de jages bort, staae i den Tro,
At man vil lege med dem.

Ottavio.

Frabad sig?
De tvende Serenader?

Carlo.

Ja, og tro mig,
Bed slige Midler kommer du med hende
Aldeles ingen Bei. Vær kjæk og dristig,

Vær, som du ellers altid er, bestemt
 Og mandig, og maaskee du naaer til Maalet.
 Maaskee; thi jeg tør ikke skjule for dig,
 At det er overhovedet et Spørgsmaal,
 Om hun er ret istand til, ret formaaer
 At føle Kjærlighed, at rives hen,
 At lade denne Følelse bestemme
 De Skridt, der bli'er nødvendige, isald hun
 Vil skjænke dig sin Gunst. Hun fatter ikke
 Din sværmeriske Følelse, forstaaer ei
 Hvad den vil sige, allermindst hos Mænd —

Ottavio.

O, du forsynder dig! Hvor tør du paaatae —

Carlo.

Ja, jeg maa eengang tale aabent med dig.
 Jeg ængstes for din Eidskab; jeg frygter,
 At du har tænkt dig i Climene Noget,
 Hun ikke svarer til, et Ideal
 Af lutter Dyder og Fuldkommenheder.
 Men saadant findes kun i vore Drømme.
 Hun er en ædel, skøn Natur, er værdig
 Din fulde Kjærlighed, det vil jeg tilstaae.
 Men hendes Ophold hos Andruccio,
 Den iverstige, gamle Advokat,
 Og Frygten for, at hun engang med Tiden
 Maa ægte ham, har ikke virket godt.
 Den Tvang, hun lever under, men af Stoltthed

Ei selv vil være ret bekjendt, har affødt
 Et Bæsen, der er ikke frit for Luner.
 Hun har en god Forstand, fast Character.
 Det kan jo være Grunden til, at stundom
 Hun overseer sin Næste og kan være
 Lidt vel paastaelig, maaſkee lidt mere,
 End Don Ottavio vil synes om.

Ottavio.

Tael ikke meer! Selv om du havde Ret,
 Troer du, at jeg har tænkt mig, hun er feilfri,
 Et Ideal, hvis Lige for ei fandtes?
 Ja, hendes Lige findes ikke! Men
 Just saadan som hun er, med Feil, med Fortrin,
 Men straalende ved hine som ved disse,
 Med hendes Luner og med hendes Stoltthed,
 Just saadan er hun bleven til en Gjenstand
 For min Tilbedelse.

Carlo

(ryster paa Hovedet).

Det troer jeg ikke.

Ottavio.

Hvad er det da, vi elske? Er det Dyden?
 Er det Fuldkommenheden? og kun disse?
 Kan Dyden og Fuldkommenheden bringe
 Mig til at rase? tænde Oprørs Luer
 I mine Sandser? med et Ord, et Haandtryk,
 Et Smil forvirre al min Hu og Tanke?

Saa spørg Antonius, hvad der ham henrev
 Hos hiin Cleopatra, for hvem han sværmed!
 Hvi han hos hende glemte Rom, sin Fremtid,
 Ergjerrighedens Planer, og blev fængslet
 I Maaneder og Aar til hendes Fodder.
 Troer du, det var Fuldkommenheden, Dyden?
 Han var beruset — om du vil, bedaaet
 Af denne Qvindes underfulde Skjønhed.
 Han var forblindet, om du vil — ja, kald mig
 Forblindet, thi jeg føler selv, Elimene
 Har gjort mig blind for Det, der er mig nærmest,
 Dmtaaget mine Sandser, lagt i Lænker
 Min Villie. Ja, jeg veed, at jeg har stirret
 Mig blind paa hendes straalerige Dine.
 Men denne Blindhed er mit Syn. Ifald
 Mit Die opladt blev for Det, du seer,
 Da var jeg blind, da var min Sjæl i Mørke.

Carlo.

Ja, jeg har talt. Jeg vasker mine Hænder.

Ottavio.

Af, kjære Ven, jeg veed, du er mig tro,
 Er mig hengiven og vil kun mit Bedste.
 Men, er mig Lykken gunstig, skal du see,
 At det er ikke tomme Ord, jeg talte.
 Nægt mig blot ikke nu din Bistand; søg
 At skaffe mig et Møde med Elimene.

Du Uffelige boer jo der i Huset,
Andruccio er din Onkel — ikke?

Carlo.

Nei.

Jeg giver ham det Navn af gammel Bane.
Vi er' beslægtede, men langt nok ude.
Igjenneem ham kan Intet rettes ud.

Ottavio.

Men ellers, mener du —?

Carlo.

Ja, Gud skal vide,
Hvad jeg kan gjøre for dig. Advokaten,
I Alting ellers gjerrig som en Hund,
Han sparer Intet for at holde Folk,
Der vogte hendes Skridt; og i vort Huus
Der er du Contrabande, og du selv
Kan takke dig derfor.

Ottavio.

Hvorledes, jeg?

Carlo.

Bed dine Serenader. Portner, Huusfolk,
Hver Rat har Ordre til at passe paa dig.

Ottavio.

Ja, hvad er saa at gjøre!

Carlo.

Nu, maaskee

Kan Laura give mig et Raad.

Ottavio.

Saa prøv det

Og tael med Laura.

Carlo.

Ja, naar blot —

Naar blot?

Carlo

(truende med Fingeren).

Det ikke gaaer dig, som det gif idag!

(Gaaer).

Ottavio

(ene).

Andruccio er gjerrig? Ja, det veed jeg.

Hvis nu hans Gjerrighed blev til min Fordeel?

Jeg kan forsøge det. Han har jo Vist til —

Vist har han! det var heldigt! Men hvor er han

At træffe nu? Na, han er vist i Netten;

Maaskee jeg møder ham, naar han gaaer hjem.

— O, gode Stjebne! und mig blot en Time —

O Himmel, kun en halv, kun et Kvarteer

I Centrum med Climene! und mig kun

En Gang, en eneste, at tolke hende,

Og af mit fulde Hjerte, hvad jeg føler,

Him smertefulde Vængsel, denne Higen,

Der giver Sjælen Drømme, men ei Hvile —
 Kun een Gang! og ifald hun da med Kulde
 Kan støde dette varme Hjerte fra sig,
 Lad mig da døe! opløs mig i Atomer,
 Som Den, hvis Liv er uden Maal og Retning.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Advokat Andruccio og Bastiano, hans Skriver, træde
 ind, begge med Nets-Acter under Armen.

Advokaten.

Hør, Bastiano, saae du ham, der gik?

Bastiano.

Jo — Don Ottavio.

Advokaten.

Jeg tænkte nok.

Men troer du, han bemærked', at jeg kom?

Bastiano.

Det troer jeg ikke; ellers var han bleven.

Advokaten.

Ja, det er derpaa just, det kommer an.

Ifald han var en rigtig Cavalleer,

Af dem i gamle Dage, var han bleven,

Og havde hilst paa mig og buffet for mig,

Og havde sagt: Messir Andruccio,
De Kjøreheste, vi har handlet om,
De staae til Eders Tjeneste.

Bastiano.

J mener

Dog ikke det fortræffelige Spænd,
Som hele Byen taler om, de Heste,
Hvis Rige man har aldrig seet?

Advokaten.

Just dem.

Bastiano.

Vil I da kjøbe dem?

Advokaten.

Jeg trænger til dem —

Vil sige, jeg behøver et Par Heste,
Og maa desværre kjøbe dem etsteds.

Bastiano.

Men Don Ottavios er uidentvivel
De dyreste, der er at faae.

Advokaten.

Det veed jeg.

Bastiano

(betænkelig).

Men vil da Herren virkelig betale
Saa høi en Priis? Det pleier vi just ikke.

Advokaten.

Na, troer du, jeg er gal! Fordi en Junker
 Af pumr Forsængelighed holder Heste,
 Som Ingen ellers eier, skulde jeg . . .
 Nei, tvertimod, jeg tænkte just at faae dem
 For Spotpriis. Jeg har raisonneert som saa:
 Den Nar er jo forgabet i min Myndling,
 Forfølger hende overalt — forstaaer sig,
 I en ærbødig Frastand; og tilsidst
 Er han nu falden paa at hædre hende
 Med Natmusik, som de Forelskte pleie.
 For mig, begriber du, er det en Plage. —

Bastiano.

Ja, det begriber jeg! I har nok selv,
 Som Rygtet gaaer, betænkt at ægte hende.

Advokaten.

Men det er ikke Det, jeg mener. Nei,
 Forstyrrelsen, Musiken er en Plage.
 Det veed Ottavio naturligviis.
 See, derfor antog jeg, at til Erstatning,
 Og for at sætte sig hos mig i Gunst,
 Han skulde vise sig galant. Jo, pyt!
 Veed du, hvad han forlangte for de Bæster?
 Tohundreb' Scudi!

Bastiano.

Ja, man paaftaaer jo,
 At de er' værdt det Dobbelte.

Advokaten.

Kan være.

Jeg bød ham tredsindstyve Scudi. Troer du,
At han slog til?

Bastiano.

Det gjorde han vist ikke.

En Trebiedeel, og knap!

Advokaten.

Naar han faaer Lov

At quinkelere for os midt om Matten,
Saa maa en Fyr, der er saa rig som han,
Og saa forelsket, vise sig splendid.
Men han! Nei, vor Tids unge Cavallerer
Har ikke ret Forstand paa, hvad man skulder
Formynderen til Den, man er forliebt i.
— Men, hvad jeg vilde sagt, der var en Sag,
Du før begyndte paa —

Bastiano.

Ja, hvis I tillod,

Jeg har en Bøn . . .

Advokaten.

Hvad er det?

Bastiano.

Om I gunstigt

Vil give mig den Bøn, jeg har tilgode.
Jeg er i flem Forlegenhed for Tiden.

Advokaten

(lader forundret).

Har du tilgode. —?

Bastiano.

For det sidste Halvaar.

Advokaten.

Hvad siger du! Men ta'er du ikke feil?

Bastiano.

Nei, Eders Bøger vise det.

Advokaten.

Ja, nu,

Juust nu er jeg lidt knap for Penge. Carlos

Og Lauras Vielse, de mange Gjæster,

Seg til min Sorg var nødt at invitere,

Alt dette gjør mig fattig. Men forsøg

At skaffe dig et Laan.

Bastiano

(trækker paa Skuldrene).

Mod høie Renter —

Advokaten.

Ei, naar man er i Knibe, seer man ikke

Paa Renterne. Seg skal nok huske paa dig,

Giv mig kun Tid. — Men hvem er det, der kommer?

Bastiano.

Der? Don Ottavio.

Advokaten.

Hvad, han? Savist!

(Hurtig).

Saa lad dig ikke mærke med, hvad jeg
Har nylig sagt.

Fjerde Scene.

De Forrige. Ottavio.

Ottavio.

Messir Andruccio,

Det gjør mig endt, at I, saavidt mig syntes,
Gif bort fra mig igaar lidt utilfreds.

Advokaten.

Saa? Gjorde jeg? Hvorfor, om jeg maa spørge?

Ottavio.

Vi stod i Handel, husker I —

Advokaten.

I Handel?

Ottavio.

Om mine Hjøreheste —

Advokaten.

Ah, jeg husker!

Ja, det er sandt, men det var kun et Indfald,
Og jeg har siden ikke tænkt derpaa.

Ottavio.

Det lod dog til, I vilde gjerne kjøbt dem.

Advokaten.

Aa jo — jeg kunde bruge dem — saamænd!
 De er ret kjønne — ikke meget stærke,
 Og lidt vel unge. Dog, jeg havde kjøbt dem —
 Men Prisen! Prisen! Naar som jeg man nødes
 Til daglige Depenser og maa sætte
 Sit Huus paa en anstændig Fod, maa holde
 En Mængde Folk, og desforuden har
 En Myndling, man skal sørge for — I veed jo,
 Jeg har en voksen Myndling i mit Huus . . .

Ottavio.

Det veed Enhver, der lever i Bologna.
 Af Alle høit berømmes hendes Skjønhed,
 Den Jude, den Elstværldighed, hvormed —

Advokaten

(afbrydende).

Taf, Taf, paa hendes Begne. — Altsaa seer I,
 At naar min Udgifts-Conto er saa stor,
 Saa maa jeg sørge for, den ei bli'er større.
 — Men Eders Heste! Har I nu maaskee
 Betænkt Jer bedre? Jaa en Priis, der er
 Lidt mere rimelig?

Ottavio.

Jeg har et Forslag.

Hvis I gaaer ind derpaa, da kan I faae dem
For Intet.

Advokaten.

Hvad? For Intet? — Bastiano!
Tag disse Acter, bær dem hjem og læg dem
Paa Skriverbordet bagerst — ja, du veed jo —
(Bastiano tager imod Papirerne og gaaer).

For Intet, siger I. Hvordan for Intet?

Ottavio.

I nævned' nylig Eders skønne Myndling.
Jeg skjuler ikke og har aldrig skjult
Det Indtryk, hun har gjort paa mig; jeg tilstaaer,
At Synet allerede, selv i Fraastand,
At blot et Glimt af hende gjør mig henrykt.
Men dette Syn er ikke let at opnaae.
I holder hende strengt, I vogter hende
Med Argus-Dine, skinsyg for, at Andre
Skal glædes ved den Skat, der blev betroet Jer.
Hun kommer ingensteder; intet Selskab
Forherliges af hendes Aand og Skønhed.
Og i sit Hjem er hun ei heller synlig.
Thi Eders Huus — men undskyld dog min Frihed —
Er lukket for den Hylbning, som Bolognas,
Ja, som Italiens Ungdom brænder efter
At vise hende.

Advokaten

(trykker hans Haand).

Tak paa hendes Begne,

Min inderlige Tak! — Men, som Climenæs
 Formynders har jeg store, svære Pligter,
 Og staaer til Ansvar. Det kan gjerne være,
 Jeg gaaer for vidt. Men heller lidt for ængstlig
 End ligegyldig. — Dog, hvad har nu dette
 At gøre med det Forslag, I berørte?

Ottavio.

Hvis I tillader mig i Eders Huus
 En Sammenkomst med hende, vel at mærke,
 Foruden Vidner, og omtrent en Time,
 Da hører mine Heste — ja, I veed jo,
 At deres Ege skal forgjæves søges —
 Fra samme Stund de hører Eder til.

Advokaten

(affides).

Ei, slap det dér ud! Vil man see den Skjelm!

(Hvit).

En Sammenkomst! Men hvad har I at sige,
 Som jeg maa ikke være Vidne til?

Ottavio.

Isald jeg kunde sige, hvad det er,
 Da kunde I vel ogsaa være Vidne.
 Forresten, naar vor Sammenkomst er endt,
 Spørg Eders Myndling da; det staaer Der frit for.

Advokaten

(affides).

Ja, naar det ikke saa er lidt for sildigt.

(Svit).

Og det forlanger I? og ellers Intet?
 Og efter Sammenkomsten har jeg Ret til
 De tvende Kjøreheste, vi har talt om —
 Forstaae mig, dem, I holdt saa høit i Priis,
 De abildgraa, to smukke, muntre Dyr —?

Ottavio.

Som jeg har sagt.

Advokaten.

Og uden noget Vilkaar,
 Af hvad Navn nævnes kunde?

Ottavio.

Uden Vilkaar.

Advokaten

(affides).

Saa, han vil fange mig; det seer jeg nok.
 Men det kan hændes sig, at han bli'er narret.

(Svit).

Na jo — den Sag, maaskee den lod sig gjøre.
 I er jo hæderlig som Cavalleer,
 Og jeg har Intet at befrygte. Men
 Først maa jeg spørge, seer I vel, min Myndling,
 Om hun tillader det.

Ottavio.

Det er mit Haab,

Især, hvis I med Eders Viisdom søger
At overtale hende . . .

Advokaten.

Jeg skal prøve —
Og Sammenkomstens Tid?

Ottavio.

Idag.

Advokaten.

Idag?

Nu, godt, idag. (Affides). Saa har jeg det fra Haanden,
Og alt idag er begge Heste mine.

(Gist).

Aa jo — aa jo! . . . Men jeg maa være hos —

Ottavio.

Paa ingen Maade! Høst, foruden Vidner . . .

Advokaten.

Sa, uden Drevvidner. Men jeg mener,
At jeg vil være hos som Drevvidne,
Opholde mig etsteds i Eders Nærhed,
Det staaer jeg paa.

Ottavio.

Men i en saadan Fraastand,
At I kan ikke høre, hvad der tales.

Advokaten.

Det følger af sig selv. — Og nu tilsidst,
Hvor længe skulde Sammenkomsten vare?

Ottavio.

En Time.

Advokaten.

Hvad, en Time? Nei, for Pokker,
Vi har saa travlt idag. Min Slægtning, Carlo,
Gaften holder Bryllup —

Ottavio.

Nu, en halv.

Advokaten.

Nei, ti Minuter; det er meer end nok.
I den Tid kan man ofte sige Mere,
End man i Aar og Dage kan staae ved.

Ottavio.

Vil I tilstaae mig et Qvarteer?

Advokaten.

Lad gaae!

Dog heller ikke Mere, paa mit Ord!
— Men til Betryggelse var det vel bedst,
Vi satte noget Skriftligt op, en lille
Contract, hvor alle Punkter var beskrevne.
Hvad mener I?

Ottavio.

For min Skyld vistnok ikke.

Advokaten.

Ja Gud bevares, heller ei for min,
Men for en Ordens Skyld — og som Jurist
Er jeg nu vant dertil.

Ottavio.

Ja, som I synes.

Advokaten.

Saa skal jeg sende Jer om lidt et Bud
Med alle Billaar, som I underskriver,
Og — ja, det er vel bedst, at I tillige
Forshyner dem med Eders Segl.

Ottavio.

Det skal jeg.

Og i Contracten nævnes Tid og Sted —

Advokaten.

Nu, det forstaaer sig.

Ottavio

(betænkende sig).

Ja — og dersom I

Afbryder Sammenkomsten, før Dvarteret
Er fuldt til Ende, mister I al Ret
Til mine Heste, og — ja, det maa staae der —
Og bøder til mig, hvad de skulde koste.

Advokaten.

Om — ja, hvor Meget?

Ottavio.

Firehundred' Scudi.

Advokaten.

Tohundred', Kjære! ikke meer. Saa Meget
Har I forlangt af mig.

Ottavio.

Nu vel, Tohundred'. —

Og saa er altsaa det en Overeenskomst.

(Gillende).

Messir Andruccio! Indtil vi sees!

(Affides).

Det første Skridt er gjort. Staae mig nu bi,
Du gode Mand, der Kjærlighed beskytter!

(Gaar).

Advokaten

(seer efter ham).

Det var en mærkelig Accord! en Handel,
Der i min Praxis er aldeles ny!
To Heste, ingen simple Trækkedyr,
Men tvende Paradeurer, mellem Brødre
Femhundred Scudi værd — og hvis man bød mig
Iddag den Sum, jeg folgte dem dog ikke —
Dem overlader han til mig for Intet,
Ja, hvis jeg fjender mine Folk, for mindre
End Intet, for en reen Prostitution!

Elimene — hahaha! — hos hende kommer
 Han til den Rette! Hun vil synes godt om
 En saadan Sammenkomst! Na haahaahaa!
 Jeg vedder, han faaer ikke Lov at sige
 Et Ord, men hun gaaer bort og la'er ham staae.
 Det har han godt af; saadan skal det gaae dem,
 De fine Folk, der har saa store Tanter
 Om deres smaa, velsignede Personer.

(Gaaer).

Anden Act.

Havepartie hos Advokaten. Til den ene Side mod Baggrunden (mellem 2den og 3die Couliſſe) en Floi af en Havebygning med et høitliggende Vindue.

Førſte Scene.

Carlo og Laura træde ind.

Carlo.

Tænk efter, kjære Laura! Troer du ikke,
At vi kan sætte det igjennem?

Laura!

Carlo!

Jeg veed forud, jeg kommer ingen Bei
Med hendes Stridighed. Hvis det var muligt,
At Mødet kunde finde Sted tilfældigt,
I al Fald, at det ſyntes et tilfældigt,
Saa kan jeg tænke mig, det lod ſig gjøre.

Men er det forud aftalt, er dets Hensigt,
 At hun skal ræffe Dre til hans Bønner,
 Og veed hun det, da vil hun sige ham, tro mig.
 Og, hvis hun bliver, være kold som Is.
 Det er han ikke tjent med.

Carlo.

Men hvorledes
 Skal vi da hjælpe paa vor stakkels Ven?
 Han er fortvivlet over, at der ikke
 Vil aabne sig en Udsigt for hans Haab.
 Han lider af en Qual, der er den værste,
 Af Uvisshed; kun den han ønsker endt.
 Lad os da huske paa den Tid, min Laura,
 Da ogsaa vi med Møie kæmped' for
 Et lille Smil af Guden Eros' Gunst,
 Og længtes efter hemmelige Møder.

Laura.

Åh, sammenlign ham ei med os! Vi To
 Har aldrig været stilte; selv i Graastand
 Vi sendte vore Tanker til hinanden.
 Og Eros var os tidlig gunstig, lod os
 Forstaae hinanden, næsten som vi mødtes.

Carlo.

Ja, elskte Laura! ja, det var vor Lykke!
 Vort første Møde var vor Omheds Bugge.

Laura.

Af, men Climene og din Ven —!

Carlo.

Ja, ham

Har Gros ved det første Møde truffet,
Og med en Piil, hvis Færlighed jeg frygter,
Mæst efter hans Natur.

Laura.

Men nu Climene?

Hvis hun er truffet, er det af en Blypiil.

Carlo.

Du mener dog vel ikke, at hun tænker
For Alvor paa min Onkel, Advokaten?

Laura.

Ja, hvem kan blive klog paa hendes Tanker!
Tidt har jeg tænkt, at en os ubekjendt
Omstændighed paalagde hende Tvang —

Carlo.

Maaskee du mener hendes Frygt for Klostret?

Laura.

Med hendes Tænkemaade var et Kloster
At foretrække for et Egtestab
Med Sir Andruccio. Men det synes næsten,
At hun vil give efter for hans Onske.

Hun er en Gaade, hun har Sands for Skjønhed
 I Kunstens og Naturens Rige, Omhed
 For sine Venner, hendes Sind er hjærligt,
 Hun er et sjelden rigt begavet Væsen.
 Og dog er hun ufølsom for de Indtryk,
 Der ellers er det unge Hjertes Lykke.

Carlo.

Hvo veed det! Hendes Tid endnu kan komme.
 Lad os kun virke til Ottavios Bedste.

Laura

(seer ud).

Jeg seer, hun nærmer sig.

Carlo.

Saa tael med hende.

Jeg gaaer — det er vel bedst, at I er ene.
 Jeg har desuden Meget at besørge.

Laura.

Min stakkels Ven! jeg veed, du bliver plaget.

Carlo.

Andruccio læsfer ærligt paa min Skulder
 Alt, hvad han kan; og denne Dag, vi begge
 Har længtes efter, er jeg nærved nu
 At ønske — Nei! tiltrods for al dens Plage
 Jeg ønsker den ei udsat et Minut.

Laura.

Min Carlo!

Carlo.

Beed du, hvor jeg nu skal hen?
Til Fra Timoteo, den gamle Munk,
Skal ydmyg bede ham at komme herhid
Og vie os i Huuskapellet, ikke
I Klosterkirken.

Laura.

Nu, det gjør han gjerne.

Carlo.

Za, han vil sikkert svare Nei og give
Mig mange gode Grunde; men saa rykker
Jeg frem med mine Grunde (med en Gestus som En, der
tæller Penge). — og det hjælper.

(Til Climene, der træder ind).

Farvel, Climene! Undskyld, jeg gaaer bort.
See til at trøste Dig, saa godt du kan,
Med Lauras Selskab.

(Gaaer).

Anden Scene.

Laura. Climene.

Climene.

Han er glad og munter!
Men han har ogsaa Grund dertil. Idag

Skal han forenes uopløseligt
 Med dig, min Laura! Denne Dags Betydning
 Vil speile sig i Eders hele Fremtid.
 Tag forud mod min kjærligste Lykønsning.
 Jeg mener det — uagtet denne Dag
 Adskiller os. Det Har, vi her var sammen,
 For mig er uforglemmeligt.

Laura.

For mig da?

O, jeg har grædt imorges blot ved Tanken,
 Hvor meget jeg vil savne Dig.

Elimene.

Nei, græde,

Det maae vi ikke. Hvad skal Taarer til?
 De gjør os svage.

Laura.

Nei, de lette Brystet.

Elimene.

Bær heller ved et godt og muntert Mod.
 Bær mig som forðum god, og skriv imellem,
 Fortæl, hvordan du har det.

Laura.

Jeg skal følge

Dit Raad som altid. Mæst det smerter mig,
 At du skal blive her, og saa alene.

Elimene.

Det gaaer vel, tænker jeg; — (noget distraitt). jeg er
just ikke

Alene her.

Laura.

Hvem kommer her, hvis Selfstab
Du onsker dig? Var det ei meget bedre,
Du rev dig løs engang.

Elimene.

Jeg rev mig løs?
Nu spotter du mig, Laura! Veed du ikke,
At jeg gaaer fri omkring, saa fri jeg vil,
Kun lidt geneert af Boilen om min Fod.

Laura.

Men den kan du befrie dig for.

Elimene.

Hvordan?

Laura.

O, du forstaaer mig nok! Hvis, for Exempel,
Du traf et Valg engang, der er dig værdigt.

Elimene.

Et Valg, der er mig værdigt! Onst mig heller
Et Valg, jeg selv er værdig til at træffe.
Vi Fruentimmer skal see op ærbødigt
Til dem, der er vor Klodes rette Herrer.

Laura.

Ja, men blandt disse Herrer er der Mange,
Der ligesuldt see op til dig. Hush paa,
At der er En, der nu i tvende Nætter
Har ikke blot seet op til dig, men sendt dig
Et Tonehav, der kunde røre Stene —

Climene.

Og vække Husets Folk, det har du Ret i;
Det har han gjort, ja han har vækket dem,
Der sov som Stene, og med Orpheus' Lyre
Bragt Stene til at springe ud af Sengen.
Men hvad saa Meer? Hvad har Ottavio
At gjøre med min Censomhed?

Laura

(smilende).

Han ønsker,

Saabidt jeg troer, at frie dig for dens Byrde.

Climene.

Men, hvis hans Selskab var mig meer til Byrde?

Laura.

Nei, du er uretfærdig! Søg dog først
At lære ham at kjende, før du dømmer.
Din Ringeagt, den er jo Synd imod ham.

Climene.

Hvad? Taler ogsaa du hans Sag? Af Carlo
Jaaer i den sidste Tid jeg af og til

En pæn Bemærkning om hans store Dyder;
 Hvorledes Den kan tale med om Lykke,
 Hvem han lykfsaliggjør med Haand og Hjerte.
 — Ja, det kan være. Mangen Mand er bedre,
 End af hans Handlinger man turde slutte.
 Jeg holder mig til Det, der ligger for mig.

Laura.

Men Herregud, hvad har du da imod ham?

Elmene.

See, kjære Laura, denne By er fuld af
 Et ungt, belevent Mandskab. Al den Værdom,
 Bologna er berømt for, hindrer ikke
 Vor rige Adels-Ungdom i at tee sig
 Som fine, som moderne Cavallerer.
 Vel muligt, det er heller ikke Værdom,
 Der trykker dem; men ligesuldt, at see til
 Er hver af dem en Prydelse for Byen.
 Blandt dem er nu Ottavio — det vil jeg
 For din og Carlos Skyld med Glæde tilstaae —
 En af de Første. Hans Palais er rigt,
 Hans Tjenerstab, hans Bogue og hans Heste,
 Jagthunde, Alt er af den første Skuffe,
 Han selv den eleganteste — man taler
 Med Studsen om hans Rappes nye Snit,
 Og hans Baret med Fjeder og Agraf
 Studerer man, som om det var en Lovbog.
 — Og han er nu forelsket i mig, kjører

Og rider hver Dag i sin bedste Bynt
 Forbi vort Huus og lader sig bestue.
 Troer du, at det er mig, han har ifigte?
 Han er forelsket i sig selv, han ønsker
 At bringe sin Person tiltorvs. For ham
 Er en Forelskelse den største Lykke.
 Den fylder ud hans tomme Liv, den giver
 Hans Tanker dog en nogenlunde Retning.
 Det er af Lediggang, han er forelsket.

Laura

(indigneret).

Du gør ham Uret, høilig Uret! Carlo,
 Som er hans Omgangsven, har altid rost ham
 Som kundskabsrig og agtet blandt de Bedste!
 Du veed, at jeg har flere Gange været
 Ifjor i Selskab med ham. Han varyndet
 Af alle —

Elimene.

Ja, som Modernes, som Smagens
 Behersker.

Laura.

Nei, just ikke derfor. Alle
 Fandt ham i Omgang fængslende, hans Tale
 Var ikke som de tomme Cavallerers,
 Du nylig gav en Skildring af —

Elimene.

Nu godt,

Saa siig da selv, hvorefter jeg skal dømme.

Naar jeg gaaer ud, saa veed jeg, at han venter
 Paa et og andet Hjørne for at see mig.
 Han staaer paa een Plet hele Timer, vandrer
 med usfortrødne Skridt frem og tilbage,
 Naar han bemærker, jeg gaaer op etsteds.
 Og kommer jeg fra Messen, er jeg vis paa
 Igjen at see ham staae ved Kirkedøren.

Laura.

Det maa jo smigre dig.

Elimene.

Nei, Laura, nei!

Det vamlers mig. Er han en Mand ifandhed?
 Og er hans Liv saa tomt og saa værdieløst,
 At han paa denne Viis tør ødsle med det?
 Det skulde smigre mig, at der er Intet,
 Der fysselsætter ham den lange Dag,
 At Intet ændses af ham, uden høiest
 Det Held at øine Fligen af min Raabe.

Laura.

Din Spot og Dadel, kjæreste Elimene,
 Er kun et Tegn paa, at du ikke kjender
 Til Kjærlighed, og ikke veed, den leder
 Til Meget, der for Verden synes daarligt,
 Men dog er dybt begrundet i dens Væsen.

Elimene.

Beg veed det ei? Er Kjærlighed ei sanddru?

Behøver den at smykke sig med Glitter?
 At tage Husets Folk og hver en Nabo
 Til Vidne paa, at den gjør nu et Tillsøb?
 Er den ei dyb og har sit Udspring fra
 De hemmelige Følelser herinde?
 Ja, den er stærk og undertvinger Villien,
 Men den er jævn og simpel i sin Afsærb,
 Den er —

(Hviende af i en spøgfuld Tone).

Dog, kan du tvivle paa, jeg veed,
 Hvad Kjærlighed vil sige? Huff, jeg læser
 I denne Tid en Bog, der er berømt;
 Den giver mig fuldstændig Underretning.

(Tager en Bog frem).

Der er et Sted, som jeg skal læse for dig.
 Hør kun: „O Sophronisbe!“ — Den, der taler,
 Er Xsidas, en rigtignok forsmaaet,
 Men ellers dydig Mand, der agtes meget
 Og staaer sig grumme godt. — „O, Sophronisbe!
 Hyrkaniens Tiger er i al sin Bildhed
 Ei nær saa grum som du; fra dine Dine
 Gaae Pileskud, der blænde Den, der træffes,
 Og siden dræbe ham. Og Orkenens Slange —“

Laura.

Jeg giver ikke hørt det.

Climene

(følger efter hende læsende).

„Orkenens Slange
 „Er from mod dig; den knuser først sit Offer,

„Forinden den vil sluge det. Men du —“
 Hvad troer du, at der kommer nu? At hun
 Har slugt ham heel og holden? Nei, hør nu:

(Bedblivende med Latter).

„Men du har nægtet mig igaar det Skobaand,
 „Du tabte underveis, endsskjønt du veed,
 „At jeg maae døe, naar dette Baand mig nægtes.“

Laura.

Ja, denne Bog er flet.

Elimene.

Nei, den er god.

Thi Bogen skriver, som de Herrer tale.

Laura.

Og du, Elimene, taler, som din flogte
 Formynders lærer dig. Han har i dig
 En god Discipel.

Elimene.

Han er tør, prosaisk,

Det veed jeg nok. Om han har ret Forstand paa
 Den sande, dybe Følelses Betydning,
 Det skal jeg ikke kunne sige. Men
 Han lyver ikke for sig selv og Andre
 Med Følelser, man mærker er et Mundsveir.

(Her træde Advokaten og Carlo ind og blive, paa et Bink af Først-
 nævnte til Carlo, ubemærkede staaende i Baggrunden).

Messir Andruccio er i sin Stand
 En af de Første, han er altid virksom —

Laura.

Ja, naar hans Fordeel driver ham.

Advokaten
 (affibes).

Hvad nu?

Etimene.

Hans Fordeel? Ja, den seer han paa; det skal han.
 Som Advokat er Andres Fordeel hans.
 Han seer paa sin Clients —

Laura
 (spottende).

Men først paa sin.

Advokaten
 (affibes).

Laura fordærver hende; det er godt,
 Hun kommer bort.

(Træder frem med Carlo).

Tredie Scene.

Etimene. Laura. Andruccio. Carlo.

Advokaten.

Naa, Børn. hvad staaer I der

Og taler om?

Laura

(Affides til Carlo).

O, han har sikkert lurret!

Carlo

(affides).

Naturligviis.

Climene

(til Advokaten).

Om Don Ottavio.

Advokaten

(studser).

Ottavio? Hvor kommer I til ham?

Climene.

Det er den gamle Strid. Jeg deler ikke
Den Yndest, Don Ottavio skal staae i
Hos Vhens Damer.

Advokaten.

Deri gjør du Ret,

Og Laura er en Taabe som de Andre.

(Affides, fornsiet).

Der seer man, jeg har Intet at risquere.

(Grit).

Men Apropos om ham! Jeg skal fortælle

Jer en Historie, en capital,

Der ret vil gotte Jer. I veed maaskee,

At jeg har villet kjøbe de to Heste,

Han kjører med —

Carlo.
De abildgraa? Vil I —?

De afbildgraaf? Bij N —?

Advofaten.

Ja, hvorfor ikke? Det er kjønne Dyr,
Og jeg kan bruge dem. (Til Climene). Men da han
holdt dem

For høit i Priis, saa traf jeg mig tilbage.
Men nu idag — hvad synes dig! — nu kommer
Han af sig selv, og siger, jeg skal faae dem
Omsonst, for Ingenting —

Climene.

For Intet?

Carlo.

Saa?

For Intet slet og ret?

Advokaten.

Ja, paa et Vilkaar,
Og det er just det Lystige ved Tingen.

(Til Elimene).

Seer du, en Fyr som han, en Modens Herre.
 Vil altid Noget, der gjør Opsigt. Sagen,
 Der handles om, den seer han iffe paa,
 Men desto mere paa, at Byen taler
 Især om ham, naar han er med i Sagen.

Elimene.

Men nu hans Vilkaar?

Advokaten.

Ja, det angaaer dig.

Jeg skal tillade ham en Sammenkomst,
Dog kun paa et Qvarteer, men uden Vidner —
Ja, jeg tør være hos i nogen Afstand . . .

Elimene.

En Sammenkomst? Med hvem?

Advokaten.

Med dig, min Pige!

Elimene.

Med mig?

Laura

(affides).

Med hende!

Carlo.

Med Elimene, Onkel?

Elimene.

Hvad vil han mig?

Advokaten.

Det har han ikke sagt.

Men du kan vel forstaae, at han vil gjøre

Sig læffer, fige mange smukke Ting
Og ta'e med Storm dit lille stakkels Hjerte.

Elimene.

J gav ham da naturligvis et Afslag.

Advokaten.

Det var min første Tanke. Men jeg mærked',
Det var just Det, han havde selv beregnet.
Jeg skulde bringes, meente han, i Rube.
Han antog, at jeg aldrig vilde vove
At tilstaae ham, en saadan Fandens Fyr,
En Sammenkomst med dig. Hvis nu jeg gav ham
Et Nei, saa triumpheerte han, saa hed det:
„Det har jeg tilbudt ham, men han var bangel!“

Carlo.

Jeg frygter, Onkel kjender ham kun lidt.

Advokaten.

Saa? Troer du det? Jo, det var just hans Mening.

(Til Elimene).

Men een Ting glemte han: at jeg har Tillid
Til dig, min Pige! kjender dig fra Grunden,
Og stoler paa dig.

Elimene.

Vigefuldt, jeg onsker
Dog helst at være fri for dette Møde.

Advokaten.

Min rare Pige, Sagen er nu afgjort
Og kan paa ingen Maade gaae tilbage.

Climene.

Men I har overseet, at det er mig,
Der gjøres latterlig.

Advokaten.

Nei, ombendt, Barn!

Ham er det, ham, der bli'er til Nar. For, seer du,
Jeg har kun tilstaaet ham at tale til dig;
Men du skal ikke svare ham et Ord.
Forstaaer du? ikke eet! Lad ham saa snakke!
Du sidder som en Billedstøtte, stum,
Med ligegyldigt Ansigt — hahaha!

Laura

(affides til Carlo).

Din stakkels Ben er falden i en Snare.

Carlo

(affides).

Skald jeg kunde give ham et Bink —

(Gøit).

Ja, Onkel, nu maa jeg nok gaae —

Advokaten.

Nei, vent!

(Affides).

Han kunde let fordærve mig min Plan.

(Høit).

Du maa gaae op i mit Contoir. Der ligger
 En Liste over Alle, vi har indbudt
 Til Brylluppet iaften. See den efter,
 Om ogsaa den er rigtig.

Fjerde Scene.

De Forrige. Bastiano.

Advokaten.

Hvad vil du?

Bastiano

(giver ham et Papir).

Contracten —

Advokaten.

Ah! (Efterseer den). Med Underskrift og
 Segl!

Bastiano.

Han selv er udenfor.

Advokaten

(aflærmeret).

Hvad? Han er her?

Bastiano.

Han fulgte med; det vilde han.

Advokaten.

Elimene! —

Nei, Carlo, du . . .

Carlo.

Skal Mødet være nu?

Advokaten.

Om Mødet —? Na javist. Gaae du nu op,
Som jeg har sagt.

Carlo.

Jeg lystrer.

(Gaaer).

Advokaten.

Du, Elimene,

Gaae du imens hen til det luffede Væsthus,
Indtil jeg giver dig et Bink. (Da hun vil gaae).

Nei, bliv!

Her sætter jeg to Stole, een for dig
Og een for ham —

Elimene.

Hvis han kan tale til mig
I denne Traastand, har han gode Lunger.

Advokaten

(rykker Stolen lidt nærmere).

Naa, her da! — Gaae kun nu! (Holder hende tilbage,
da hun vil gaae). Lad mig nu see,

Du viser dig fornuftig. Fremfor Alt
 Høst paa, du ikke svarer ham et Ord.
 Det er min faste Villie. (Mens han endnu, tvivlsom,
 holder hendes Haand). Gaae saa nu!

Elimene.

Saa, skal jeg blive, eller skal jeg gaae?

Advokaten.

Nei, gaa! Men giv mig Haanden paa, at du
 Vil ikke svare ham.

Elimene.

Der er min Haand!

Og ønsker I, at denne Haand skal love
 Det Samme skriftligt, jeg er meer end villig.

Advokaten.

Nei, nei, du veed, at jeg har Tillsid til dig.

Elimene

(affides).

Det kan jeg mærke. (Gøit). Er der Meer, I vil mig.

Advokaten.

Nei, du kan gaae.

(Elimene og Laura gaae).

Kom herhid, Bastiano!

Du indseer vel, at jeg partout maa vide,
 Hvad han vil sige hende, og om hun

— For Fruentimmer, veed man nok, har Griller —

Om hun besvarer det. Nu var det skjønt,
Om du mig kunde hjælpe.

Bastiano.

Ja, hvordan?

Advokaten.

Seer du, her er en Bust; den kan man krybe
Ind under fra den anden Side.

Bastiano.

Den?

Advokaten.

Aa, prægtigt! Jeg har prøvet det — (rettende sig).
vil sige,

Jeg har seet En, der prøvede. Gjør det,
Og hold dig stille, agt opmærksom paa
Alt, hvad der bliver sagt —

Bastiano.

Af Eders Myndling,

Den naadige Signora?

Advokaten.

Som jeg siger.

Bastiano

(affides).

Det vil jeg dog betænke først. (Gaar). Men undskyld,
Det strider reent imod Contractens Ord.

Advokaten.

Men ikke mod dens Mening, det vil sige,
 Den Mening, jeg har tænkt mig. Gjør det kun,
 Og paa mit Ansvar. Har jeg ikke lovet
 At skaffe dig et Embed ved Præturet?
 Det skal jeg holde; stol derpaa. (Seer sig om). Han
 kommer!

Skjul dig nu godt!

(Bastiano gaaer om bag Buxten).

Han er just ikke klog,
 Den fjære Bastiano, men til Gjengjæld
 Er han eiheller dyr at underholde.
 (Seer Ottavio komme).

Der har vi ham!

Femte Scene.

Andruccio. Ottavio. Bastiano (Stult).

Ottavio.

Messir Andruccio!

Tilgiv mig, hvis jeg feiler! Men jeg antog,
 I ønsked', denne Sag blev hurtig afgjort.

Advokaten.

I traf det, Don Ottavio, I traf det!
 En Sag, der sættes op, er næsten tabt.
 Men tillad! huff nu vel vor Overeenskomst:
 Jeg er tilstede, men i Frastand —

Ottavio.

Rigtigt!

Advokaten.

Jeg staaer i Vinduet, I seer deroppe,
 Og holder Die med Jer. I tør sige,
 Som vi har aftalt, hvad I har paa Hjerte.
 Men, hvis I glemmer Eder, hvis I rører
 Blot hendes Haand, saa maa I gaae paa Stedet.

Ottavio.

Bær ubekymret! Jeg skal ikke glemme,
 Hvad jeg er hende skyldig og mig selv.

Advokaten.

Det har jeg stolet paa. Behag at vente
 Et kort Minut, saa henter jeg min Myndling.
 (Gaaer).

Ottavio.

Her skal da Mødet være, her! Omfider
 Den nærmer sig, den heftbegjærte Stund!
 (Seer sig om).

Men er vi ene her og uden Vidner?
 Hvis ei, døer Ordet ud paa mine Læber.
 Kan Ingen useet lytte? Advokaten
 Er snedig. Nærmer der sig Ingen? Nei —
 Men Bladene bevæge sig derhenne . . .
 Jeg saa det tydeligt! — Er det et Dyr?
 Igjen! Er det et skjult Forræderi?

(Drager Kaarden og undersøger Busten fra Siden).

Hvis Nogen er herinde, saa kom frem!

Jeg stifter ham, det skadelige Dyr.

(Træffer Bastiano frem).

Bastiano.

Vær naadig, Herre!

Ottavio.

Ha, der har vi Dyret!

En Ræv!

Bastiano.

Jeg er et Redskab . . .

Ottavio.

Stynd dig! Gaa!

Plet ikke denne Jordbund med din Slethed,

Den Jord, et ædelt Væsen skal betræde.

Bastiano

(affides).

Det skulde hænde mig!

(Gaaer).

Ottavio.

Er Luften reen?

Og har jeg Intet meer at frygte? — Himmel!

Der kommer hun! Den lumre Luft maa flye,

Naget han, der er dens Ophav,

Forsølger hende som en usund Sky.

Sjette Scene.

Ottavio. Andruccio. Climene.

Advokaten

(Der fører Climene ind og, efter de gjensidige Hilsener, hen til den ene Stol; affides til hende).

Din Plads er altsaa her; men vil du flytte
Dig noget længer bort, saa kan du godt.

(Til Ottavio, pegende paa den anden Stol).

Hvis I behager, ta'er I Sæde der.

(Til Climene affides).

Og huff nu paa, du svarer intet Ord!

Du lader, som du ikke hører efter.

(Til Ottavio).

Vel, Don Ottavio, jeg har med sand

Fornøielse nu opfyldt Eders Ønske.

Som vi har aftalt, er I uden Vidner.

(Affides, stottende til Busten).

Saa, Bastiano tæller ikke med.

(Grit, spottende).

Min Myndling, troer jeg vist, er meget spændt paa

Hvad I, en fiin og fornem Cavalleer,

Kan have saa presserende at melde

Og i en Sammenkomst, der er saa egen,

Og saa høitidelig. — Men glem kun ikke

Præcis om et Dvarteer er Modet endt.

(Affides).

Jeg haaber, jeg skal see ham, før det ender,

Slukøret som en Hund at lusse bort.

(Gaaer, og viser sig kort efter i det høitliggende Vindue, under det Hølgende nu og da i urolig Bevægelse).

Elimene

(indtager en beqvem Stilling i Hævedænestolen, seer bort fra Ottavio og tilfjendegiver paa andre Maader sin Mangel af Deeltagelse, s. Ex. ved at sjeie en Bouquet sammen eller opløse en, hun bringer med).

Jeg skal ei svare ham? Ja, jeg er vis paa,
At her er En posteert etsteds, der lurver,
Og fanger op hver Stavelse, jeg taler.

Ottavio

(affides).

Hvor finder jeg det Ord, jeg nu har nødig,
Det Ord, der trænger ind i hendes Hjerte.

Elimene

(affides).

Det lader til, at han er stum som jeg.
Den Underholdning bliver god.

Ottavio

(nærmer sig noget).

Madonna!

Den Frist, der er forundt mig, er kun kort.
Jeg nødes til at tale uden Omsvøb.

Elimene

(affides).

Naa, endelig! Jeg seer dog, han har Mæle!

Ottavio.

Madonna, I var vred paa mig imorges,
Og man har sagt mig, at I seer med Ulyst
Hvert lille Skridt, jeg vover for at opnaae

Et Blik af Eder og en gunstig Mine.
 Men skjøndt jeg veed det og i bittre Timer
 Besjende maa mit Vanhæls, uophørligt
 Den samme Magt mig driver hen til Eder.
 — Der er et gaadefuldt, et selsomt, næsten
 Dæmoniist Forhold mellem Mand og Kvinde.
 Det unge Hjerter rives hen, med Eet,
 Uforberedt, som naar et Lyn slaaer ned,
 Og værgeløst, som Brystet er mod Lynet.
 Det skjælver, men det følger en Naturlov,
 Det ikke kan imodstaae. Sjæl og Tanke,
 Bort hele Væsen dukker efterhaanden
 I Længsels-Smerter ned, i Savn, Begjær,
 Og ender, naar vor Bøn ei vorder hørt,
 Med at fortvivle og med Raseri.

(Elinore har ved Slutningen af disse Ord forandret sin Stilling og viser sig opmærksomme, dog uden at vende sig mod ham. Under det Følgende opgiver hun mere og mere sin ligegyldige Holdning).

Saa ogsaa jeg, af Videnskab betaget,
 Har raset mod mig selv og mod min Skjebne.
 Men nu, i Eders Nærhed, da min Lykke
 Er mig saa god, at jeg tør uforstyrret
 Mig tabe i Beskuelsen af Eder,
 Nu er der noget Trøsteligt, der gyder
 Sig i mit Sind og spaaer mig bedre Held.

— See til den unge Rosenknop derhenne,
 Hvor tæt den har sig hyllet ind i Svøbet,
 Hvor strengt den lukker for den Skønheds Fylde,
 Vi Alle vente paa skal foldes ud.
 Den synes utilnærmelig. Men see nu!

Da træffes den en Morgenstund af Solens
 Almægtige Straaler, og da brister Svøbet,
 De skjulte Hjerteblade skyde frem
 Og foldes ud i Herlighed og Fylde.
 — Madonna, vredes ikke! Ogsaa I,
 Saaledes vover jeg at troe, I trænger
 Kun til et varmt og trofast Hjertes Ord,
 Og Eders Sind, der synes strengt og luffet,
 Vil aabne sig for hine mildere Arar.
 O, tro mig, det er ikke godt at føre
 Et eensomt Liv, der ifkun i sig selv
 Vil søge Kilden til sin Sorg og Glæde.
 Det er en stor Ulykkelighed at vide,
 At man er elsket, at en Anden aander
 Kun for og med os, at hans bedste Tanker
 Er os usynligt nær, ihvor vi færdes.

(Elinore vender sig pludselig om til ham og stirrer paa ham næsten
 forbauset).

I seer saa mørkt og saa alvorligt paa mig.
 O, tænk kun ikke, mine Ord er' grundet'
 Paa en forfængelig Indbildning — Nei!
 Selv er jeg mest i Frgt for, at jeg ikke
 Kan være Det for Eder, som jeg ønsker.
 Men dette veed jeg ved mig selv, at Ingen
 Meer inderligt end jeg kan Eder elske,
 At Ingen meer end jeg kan være rede
 Til hvert et Offer for at tænktes Eder.
 — I værdiger mig intet Svar? O, tael!
 Ved Eders Læber hænger Liv og Død.

(Da hun tier, bortvendt, med Haanden tryffet mod Hjertet).

Hvorledes? intet Ord til Svar? slet intet?
 Saa stum som Graven! Og I veed, I veed det,
 At Eders Taushed er min visse Grav.
 — O Følesløse! Grumme! Triumpheer da!
 Glæd Eder ved, at En, der gjerne gav
 Sit Liv for Eder, nu forbløder Livet.
 Stød dette Hjerte fra Jer, der vil slaae
 For Eder til dets sidste Slag.

(Da han vil gaae, rejser Climene sig og gjør et Skridt imod ham; opmærksom derved standser han).

Hvordan?

Hvad aner mig! I tør vel ikke svare?
 I vilde gjerne, var det ei forment Jer?
 O, lad mig ikke være grumt et Offer
 For denne Troløshed! Tael til mig — Nei,
 Hvis I har lovet ham at være taus,
 Saa hold kun Løftet. Men — und mig den Gunst,
 At jeg tør svare her i Eders Navn.

(Ænæler).

Ei sandt, det tør jeg? — O, jeg seer, jeg tør!
 Af Eder Mines Mildhed, Eders Smil
 Jeg seer, at denne Udvei er mig tilladt.
 Saa hør da Eders hulde Hjertes Røst,
 Saaledes som jeg vover den at tolke.

(Rejser sig).

„Ottavio! jeg svarer Eder gjerne.
 „Jeg vil bekjende, Kjærlighed var hidtil
 „En luffet Bog for mig, dens Øyst, dens Smerter

„Mig fremmede. Men mig har Medhynk grebet
 „Med Eders Videlsjer. Jeg troer paa Eder,
 „Jeg troer, I taler Sandhed, at I er mig
 „Hengiven af et reent, oprigtigt Hjerter.

(Elimene giver et bifaldende Tegn. Opmuntret ved dette, vedbliver han):

„Ottavio, jeg elsker Eder —

(Hun gjør forvirret en afværgende Bevægelse, dog uden Brede).

„— elsker

„Den Omhed og Bestandighed, hvormed
 „I hidindtil har søgt at blive bønkhørt.
 „Her kan jeg ikke tale frit og aabent.
 „Men naar I seer, to Timer efter Middag,
 „Et Silkebaand, et rødt, der hænger ud fra
 „Mit Vindue, da skal jeg aabne Laagen
 „Længst henne ved vor Havemuur, og der,
 „Jeg haaber, kan vi uforstyrret mødes.

(Da hun synes tvivlsom og urolig).

„Tvivl ikke paa, jeg kommer. Denne Rose,
 „Der knap er sprungen ud og, som jeg selv,
 „Kun lig et ubevidst, et frygtfomt Dnske,
 „Tag den som Borgen for, at jeg vil komme.“

(Gulder inde et Secund med en bønlig Mine. Hun løsner Rosen fra Bryttet og lader den falde. I det han henrykt tager den op, griber han knælende hendes Haand og trykker et Kys derpaa. I det samme slaaer Andruccio Vinduet stærkt i og forlader sin Plads).

Elimene! Herlige! I har mig bønkhørt!
 Med Hjertet overstrømmende af hiin
 Lyksalighed, som Kjærlighed kun stjænker,
 Jeg veed, jeg føler det, I har mig bønkhørt!

(Andruccio træder hurtig ind).

Advokaten

(endnu i Graastand).

Nei, holdt! Nei, Don Ottavio . . . !

Ottavio

(reiser sig og vender sig imod ham med en rolig Mine).

Er Tiden,

Der er forundt mig, alt forbi?

Advokaten

(seer mistænkelig og i Bevægelse paa ham og Olimene, mens hun fjerner sig noget).

Om Tiden —?

Ja, Tiden er forbi. I kan ei blive.

Men det er ikke handlet smukt af Eder,

At I har overtraadt Contracten.

Ottavio.

Har jeg?

Advokaten

Enhver Berørelse var strengt forbudt,

Samt overflødige Galanterier.

(Spottende).

Men I — I har nok ondt i Eders Knæ.

Ottavio.

Messfir Andruccio, jeg skulde mene,

At det er mig, der meest har Grund til Klage.

Thi det er tydeligt, at Eders Myndling

Er bleven tvungen til at tie stille

Og ikke svare mig et Ord.

Advokaten.

Saa? Troer I?

Ottavio.

Det er en Marmorstøtte, jeg har talt til,
Saa stum som den og saa ufølsom —

Advokaten

(foruspiet).

Nei?

Ja, I har jo betinget Jer at tale
I et Dvarteer til denne Marmorstøtte.
Det har jeg tilladt, men . . . men hahaha!
Bliv ikke vred, jeg leer! — men ikke ventet,
At Støtten brød sig stort om Det, I talte.

Ottavio.

Ja, vundet har I —

Advokaten

(endnu leende).

Ja, det gjør mig ondt —

Ottavio.

Men ikke ved et ærligt Spil.

Advokaten.

Jeg mener,

Det var saa ærligt, som I kunde vente.

Ottavio.

Jeg gaar — men jeg skal tage Repressailler,

Advokaten.

Ja, vær saa god!

Ottavio

(nærmer sig Climene og siger sagte og ubemærket).

Jeg stoler paa, I kommer!

Climene,

(sagte).

Jeg kommer.

Advokaten

(gaaer nu efter ham).

Maa jeg bede . . . denne Bei!

Ottavio

(med forstilt Bredde).

Messfr Andruccio, Farvel! Som sagt,
Bogt Eder, hvis jeg kommer her igjen.

Advokaten

(som før med spottende Latter).

Ja, har I flere Heste, I vil af med,
Saa maa I gjerne komme.

Ottavio.

Godt! Farvel!

(Gaaer).

Advokaten.

Ja, tillad, at jeg følger Eder ud.

(Gaaer efter ham).

Climene

(alene).

Hvad er der foregaaet med mig? Hvad er det,
 Der rører sig herinde, stærkt og lydt,
 Den Følelse, der er mig ny og uvant,
 Og gjør mig angst og henrykt i min Angst —?
 Bank ikke saa urolig, svage Hjerte!

Åh, som en fangen Fugl, der sad i Buur,
 Og seer sig fri, men skjælver i sin Frihed,
 Er ogsaa jeg forfærdet for min Lykke.

— Var det Ottavio? var det den Samme,
 Jeg nylig har seet ned paa med Foragt?
 O, jeg har miskjendt ham; Jeg troer ham, ja!
 Thi fra hans Mund gif ud et varmt, et trofast,
 Et overtydende, et sanddru Ord.

Ja, han, hvis ellers Nogen! Han har lært mig,
 Hvor stor Lyksalighed det er at vide,
 At man er elsket, at en Anden aander
 Kun for og med os, og ihvor vi færdes.

Jeg troer ham — o, hvor kunde jeg vel Andet!
 Han eller Ingen! Hør det, tause Luft!
 Og I, der hidtil saae min Sjæls Forladthed,
 I Træer og Planter, værere I mit Bidne,
 Han eller Ingen!

(Gaaer).

Syvende Scene.

Andruccio. Bastiano. Siden Carlo.

Advokaten

(seer sig om ved Indtrædelsen).

Hun er alt gaaet ind.

Nu ja, jeg træffer hende vel. (Til Bastiano). Du siger,
Han greb dig strax, da jeg var gaaet?

Bastiano.

Ja, strax.

Advokaten.

Saa du har Intet hørt? Ilet Intet?

Bastiano.

Nei.

Advokaten.

Ja, det var dumt og krydser mig en Smule.

Bastiano.

Åh, Herre, det var sthygt, at jeg blev grebet.
Han trued' mig paa Livet —

Advokaten.

Åa, naa naa!

Han dhyer sig nok!

Bastiano.

Jeg maatte tilmed taale,
Han kaldte mig en Ræv.

Advokaten.

Det er du ogsaa;

Og det er godt for dig. Det er en Fordeel
I al Fald, at man holder dig derfor.
Saa vil man netop synes, du er brugbar.
— Men skynd dig nu. Jeg saae, at han blev standset
Af nogle Herrer udenfor vort Huus.
Gaae efter ham, og see, hvor han gaaer hen.

(Bastiano gaaer).

Jeg frygter for, det er ei ganske rigtigt,
Elimene var forvirret, Diet sty.

(Overlæggende).

Hun svarede ham ikke. Men ifald hun
Nu svarede med tydelige Tegn,
Med Vink, der sige Meer, end Ord kan sige?
Ja, hvem kan vide det! Der, hvor jeg stod,
Saae jeg kun hans, men ikke hendes Ansyn;
Det burde jeg betænkt. — Men han var vred,
Og truede med Hævn. Var det hans Alvor?
Hvis nu hans Brede var forstilt? — Maaskee.
Men han skal ikke narre mig! Jeg tænker,
At jeg kan hamle op med ham i Snildhed.

(Carlo kommer).

Carlo.

Fortæl mig, Onkel! hvad blev Enden paa det?
Hvordan faldt Mødet ud?

Advokaten

(vil gaae).

Jo, godt.

Carlo.

Na, vent!

J lagde ham en Snare, flog og listig.
Han løb vift ind i den.

Advokaten

(som før).

Javist! javist!

Carlo.

Men blev han ikke opbragt?

Advokaten.

Na, Pasfiar!

Troer du, at jeg har Tid . . . Spørg du ham selv,
Hvis du har Lyst dertil.

(Gaaer).

Carlo

(affides, leende).

Jeg har alt spurgt ham!

(Gaaer).

Tredie Act.

Første Scene.

Et affides, af Træer og Buske omgivet Partie af
Advokatens Have.

Carlo og Laura træde ind.

Carlo.

Saae du, at hun gif ned?

Laura.

Sa, hun gif ned,

Og efter hvad jeg slutter, til et Møde
Med Don Ottavio. Hun gif en Omvei,
For ei at blive seet.

Carlo.

Hun har da opfyldt
Hans Ønske og bestemt en Sammenkomst.

Laura.

Sa, som det synes, har din Ven aldeles

Beseiret hendes ser saa stolte Hjerte.
 Men dette Møde, her i Havens Udkant,
 Det ængster mig. Man kan dog ikke vide,
 Hvad Følgen bliver. Med din Onkel, Carlo,
 Er ikke godt at spørge.

Carlo.

Det er sandt;
 Men eengang maa hun bryde med ham.

Laura.

Stille!

See derhen — det er hende! Lad os gaae!
 Hun kunde blive vred, isald hun mærked',
 Vi søge hendes Veie.

Carlo.

Men jeg troer dog,
 At vi skal blive her i hendes Nærhed.
 Du frygter jo, at Noget kunde hænde —

Laura.

Sa, som du vil. Lad os gaae nedad her.
 (De gaae).

Anden Scene.

Climene kommer langsomt ind.

Min kjære Laura vilde følge med mig.
 Men nei! jeg maa gaae ene. Ingen Anden

Kan lære mig, hvad jeg har nu at gjøre.
 Hun var bekymret for mig. Men jeg føler
 Til ingen Frygt, til ingen Tvivl i Sindet.
 Ja, Laura meente jo, at jeg gaaer om,
 Som om jeg gif i Drømme. Er det sandt,
 Da gaaer jeg med en Nattervandrers Fryghed,
 Hans sikke Skridt. — I Drømme, siger Laura?
 Nei, naar jeg seer tilbage paa mit Liv,
 Da laae jeg indtil nu i tunge Drømme,
 I de forvirrende, med tomme Syner.
 Det er af dem, jeg først idag er vaagnet
 Med lettet Bryst, med Aandedrættet frit,
 Taknemmelig imod det milde Forsyn,
 Der har sendt En, at vække mig af Drømmen.

Loddet er kastet. Fra mit Bindue vifter
 Det røde Silkebaand, det Baand, hvormed
 Jeg binder uopløseligt min Fremtid.
 Og naar jeg aabner hist den lille Laage,
 Da træder ind til mig igjennem den
 En ny Tilværelse, med ham, min Sjæls
 Befrier, med min Tilflugt, min Udkaarne!
 — Det er mit Haab; i dette Haab jeg handler.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Bastiano kommer ind fra den modsatte Side.

Han er en underlig Patron, den Gamle.
 Hvad er det nu, der stikker ham? Ja, skinsyg,
 Det har han altid været, han har frygtet,
 At Nogen blot fik Die paa hans Myndling.
 Men nu idag! Han er jo som forstyrret.
 Elimene først og sidst. Hver Stund paa Dagen
 Seer han, om hun er hjemme, suuser, spørger,
 Og har nu endelig sat mig paa Udfig.
 Mon det er Don Ottavio, han frygter?
 Det er det vist.

(Vender sig om).

Men hvad er det, jeg seer?
 Det er jo ham, der kommer — og med hende!
 Saa har min Sandt den Gamle Grund til Frygt.
 Det maa jeg lade ham. — Men jeg maa bort.
 Den Cavalleer er ilter. Hvis han saae mig,
 Gik det mig galt.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Elimene. Ottavio. — Siden Carlo og Laura.

Elimene.

Nei, Don Ottavio!
 Tael ikke saa! Ethvert af Eders Ord

Er min Ydmygelse. Kun jeg behøver
 Undskyldning; thi jeg føler dybt, hvor stor
 Den Uret er, jeg indtil nu har gjort Jer.
 Det forekommer mig, som om et Jernbaand
 Var om mit Hjerte lagt; kun min Forstand
 Var fri, men Følelsen i Lænker. I
 Har viist mig Veien, der er mig naturlig,
 Har aabnet mig en ny, en friere Udsigt.

Ottavio.

Elimene! Elskede! I gør mig henrykt!
 Vær kun forvisset om, at Ord som disse
 Behøve mig ei mindre, at en ny,
 En herlig Fremtid venter mig. — I vil da
 Forenes ømt med mig i Vel og Vee?

Elimene.

Ottavio, det vil jeg!

Ottavio.

Og hvis nu
 Vi møde Modstand paa vor fælleds Bei,
 I frygter ikke?

Elimene.

Nei! Fra nu af lægger
 Jeg villig ned i Eders Haand min Skjebne.
 Hvad I beslutter, det er jeg tilfreds med.

Ottavio.

Messir Andruccio — det er vel afgjort —
Han nægter os sit Minde?

Elimene.

Ja, det troer jeg.

Ottavio.

Men, Elſtte, I vil møde ham med Faſtthed?

Elimene.

At, jeg vil tilſtaae, hidtil var jeg angſt for
At være ham imod. Han har deſværre
Magt i en Sag, der er mig tung at tænke.
Dengang her var Urolighed i Landet
Og Oprør mod vor Fyrſte, var min Broder
Blandt dem, der conſpireerte, blev forviiſt,
Og da han atter voved' ſig til Byen,
Sat faſt og dømt fra Livet.

Ottavio.

Eders Broder?

Luigi, ikke ſandt? Ham har jeg kjendt.
O, han var en af mine beſte Venner!
Ja, han blev domfældt; men jeg troer, at Eders
Formyndere hjalp ham nu til Flugt fra Fængſlet —

Elimene.

Ja, og til Genua, dog ſkjult for Alle.
Men een Gang har han truet mig, iſald jeg

Var ham imod, da opgav han min Broder
 Og lod ham udlevere. Det er dette,
 Jeg nu maa frygte for.

Ottavio.

O, nei! Luigi
 Er nu i Sikkerhed, det veed jeg vist.
 I Genua, der er han ikke længer.

Elimene.

Er han ikke?

Ottavio.

Nei. Ved nogle Benners Hjælp
 Det lykkedes at faae ham ført til Glandern.
 Der er han bleven ansat ved Armeen —

Elimene.

Men hvad fortæller I!

Ottavio.

Og har ei nødig
 At frygte for at blive udleveret.

Elimene.

O, Tak for denne Tidende! Ja, Eder
 Har Himlen sendt mig, I er Frelsens Budskab.

Ottavio

(lyttende).

Jeg hørte Fodtrin . . . (Seer ud). Ei, min kjære Carlo!

Climene.

Og Laura!

(De gaae Carlo og Laura, der træde ind, imøde).

Carlo

(til Ottavio).

Tilgiv os, at vi er' komne —

(Tager ham tilside).

Laura

(til Climene).

Jeg saae, dengang du gik, og var i Trængt for,
At Noget kunde hænde.

Ottavio

(træder til).

Carlo siger,

At der er En, der gaaer og spionerer
Her i vor Nærhed.

Laura.

Ja, vi saae ham begge.

Climene.

Hvem er det?

Carlo.

Bastiano.

Climene.

Bastiano?

Troer du, at han kan være farlig for os?

Carlo.

Det troer jeg rigtignok. Han er min Onkels
Factotum —

Laura

(der seer ud).

Det er ham, der staaer derhenne —
Han kommer nærmere — nu har han seet os,
Men synes ubestemt.

Elimene

(til Carlo).

Sald ham kun hid.

Carlo.

Du mener —?

Elimene.

Har han seet os, er det bedst,
At vi erfare, af hvad Grund han kommer.

Carlo

(vinker ud).

Der er han alt.

Femte Scene.

De Forrige. Bastiano.

Ottavio.

Hvad, er det ham? Den Lurer?

(Til Bastiano).

Glendige! Du vover anden Gang
At krydse mine Veie? Vagt dig for mig!

Climene.

Lad mig — jeg beder! — Bastiano, svar mig:
Er det din Herre, der har sendt dig hid?

Bastiano.

Just ikke herhid; men jeg har Befaling
At lægge Mærke til, hvad I har fore,
Naar I gaaer ned i Haven.

Climene.

Siden naar?

Bastiano.

Jeg fik Befalingen først nu.

Climene.

Saa vil du
Maaskee berette, hvem vi her har talt med.

Bastiano.

Signora, I har viist Jer god imod mig,
Har hjulpet mig, naar jeg var stedt i Nød,
Og understøttet tidt min gamle Moder.
Jeg veed først nu, at det er Eders Belsærb,
Det gjælder om; saa kan I sagtens vide,
Jeg kommer for at give Jer et Bink,
At I maa vogte Jer.

Climene.

Har jeg da Grund
Til at befrygte Noget?

Bastiano.

Ja, jeg troer det.

Mesfir Andruccio kan sjelden nøies
Med Den, han giver Noget at besørge;
Han kommer selv.

Carlo.

Saa maa du gaae, Climene.

Tag Laura med. I maae ei træffes her.

Climene.

Alt nei, det veed jeg! (Til Ottavio). I har mig vel
undskyldt.

Bort forte Møde være Forbud for
En bedre Tid, en mere uforstyrret.

(Hun gaaer med Laura, ledsaget ud af Ottavio).

Carlo

(affibes).

Jeg skal dog prøve paa, om Bastiano
Kan hverves for vor Sag. Det var jo sjønt,
En Allieret midt i Fjendens Leir!

(Vinker Bastiano nærmere).

Hvis Don Ottavio og vor Signora
Behøvede din Hjælp i disse Dage,
Kan vi saa gjøre Regning paa, at du
Vil staae os noget bi?

Bastiano.

Det skal jeg gjerne,

Saa vidt som jeg formaaer.

Carlo.

Det er mig hjært
(Ottavio kommer ind igjen).

Ottavio.

O, Carlo, hun er min! Ja, jeg har opnaaet
Den Lykke, jeg har kjæmpet for saa længe!
Du veed ei, hvor lykkelig jeg mig føler!

Carlo.

Jeg tager Deel deri, tro mig, min Ven!
— Men hør mig nu! Den Fjerd, vi begge staae paa,
Min Onkels, Advokatens, taler til os;
Den inviterer til hans egne Kunstgreb,
Og raader os at være paa vor Post.
Du har endnu Endeel at overvinde —
Glem ikke det!

Ottavio.

Hvad er da nu din Mening?

Carlo.

Vi maae bevæbne os imod min Onkel.
Det første Skridt er prøvet: Bastiano
Er villig til en Alliance med os.

Ottavio.

Det var jo heldigt! (Til Bastiano, der igjen nærmer sig). Du
kan stole paa,

At jeg skal vise mig erkjendtlig. Men —
Hold, hvad du lover! Det, jeg greb dig i,
Var ikke smukt. At lure er affskyeligt.

Bastiano.

Messir Andruccio er min strenge Herre,
 Og jeg har ofte været nødt at handle
 Imod mit bedre Vidende for hans Skyld.
 Jeg lider selv derved, kan jeg forfikkre.

Ottavio.

Nu vel, saa hør, hvori du kan mig tjene
 Nu strax: det er mig meget om at gjøre
 At tale nok engang med Advokaten;
 Men han har spærret hele Huset for mig,
 Og skyer mig selv. Skaf mig nu Afgang til ham.

Bastiano.

Nu strax er det umuligt. Men maaſtee
 Om Vidt — Har I alt sendt ham Eders Heste?

Ottavio.

Nei.

Bastiano.

Saa, saa troer jeg nok, jeg veed en Udvei.

Ottavio.

Saa see da op til mig, og kan du ikke,
 Saa skriv mig et Par Ord.

Bastiano.

Jo, det skal ſtee.

Ottavio

(til Carlo).

Dg lad os skilles nu, og være glade,
 At vi har bragt vor Sag til dette Punkt.
 Det er mig som en Drøm! Endnu imorges
 Jeg sined' ingen Sti, der gik til Maalet.
 Dg nu — jeg kunde svimle ved den Tanke,
 At hun, Bolognas Stoltthed, at Climene
 Har hørt mig! O, Carlo, denne Jord,
 Vi staae paa, den er sandt nok Advokatens,
 Dg uidentviol den krydses af hans Rænger.
 Men den er helliget ved hendes Fodtrin,
 Den tomme Luft forherliges ved Pladsen,
 Den ædle Skikkelse tog op — for mig
 Er denne Plet et Paradis paa Jorden.

(De gaar Alle ud af den samme Udgang).

Sjette Scene.

Et stort Bærelse hos Advokaten Til høire Side
 (for Skuespillerne) to Indgange, den forreste til Advokatens
 egne Bærelser, den anden en almindelig Indgang. Til
 Venstre ligeledes to Indgange, den forreste til det forom-
 talte Huuskapel, den anden til Salen, hvor de indbudne
 Gæster samles. I Baggrunden dobbelte Glasdøre med Ud-
 sigt til Haven. — Foran tilhøire et Bord med Skrivemate-
 rialier og nogle Bøger.

Advokaten og Giberto træde ind.

Advokaten.

Du allerede her? Hvorfor saa tidlig?

Giberto.

Forloveren maa komme lidt før Andre,
At man kan være vis paa ham. Desuden
Gad jeg nok see, hvordan I har bestemt det
Med Bielsen. Hvor er nu Huuskapellet?

Advokaten

(aabner Døren foran til Benstre).

Den Gang, du seer, den fører til Kapellet;
Og den gaaer du med Laura, jeg med Carlo.
De Gjæster, vi har indbudt af Familien,
Og Andre, komme fra en Hoved-Indgang.

Giberto.

Den lange Gang? Den er jo mørk.

Advokaten.

Zaften

Saae vi nok Raad til Lamper.

Giberto.

Nu, lad gaae!

Men kunde Bielsen ei bedre holdes
I Klosterkirken?

Advokaten.

Nei, det saaer jeg nødig.

Giberto.

Man siger, for Elimenæs Skyld.

Advokaten.

Etimenes?

Giberto.

Du skjøtter ikke om, hun sees for meget.

Advokaten.

Aa, Kjærlingslabder!

Giberto.

Apropos, Etimene!

Hvert Dieblif faae vi et Spørgsmaal hjemme,
Om hun skal giftes, om hun er forlovet —

Advokaten.

Hvad saa? Lad du dem spørge!

Giberto.

Folk har Ret!

Hvad skal det til? Hun burde være gift
For længe siden. — Har du tænkt derpaa?

Advokaten.

Jo, jeg har tænkt derpaa.

Giberto.

Med Pamfilo,

En Søn af Scauro?

Advokaten

(tøst).

Nei.

Giberto.

Med Sanzios Søn?

Advokaten.

Nei, ikke heller.

Giberto.

Ja, der gaaer et Rygte,

Men jeg har aldrig villet troe derpaa,

At du vil selv —

Advokaten.

Om jeg nu vilde?

Giberto.

Du?

Vil gifte dig, og med Elinene?

Advokaten.

Netop.

Du har forstaaet mig overmaade rigtig.

Giberto.

Hm! Veed du vel, at du er godt tilaars,

En otte, ni og Trede?

Advokaten.

Det har du Ret i;

Vi er' paa Alder sammen.

Giberto.

Og endda?

Advokaten.

Er du da ikke gift?

Giberto.

Om jeg er gift!

Det har jeg været næsten tredive Aar.

Min Kone, hun er nær de syv og fyrrre.

Advokaten.

Men vilde du beklage, hvis din Kone

Var iffun en og tyve, frisk og sund,

Og smuk som paa din Bryllupsdag, og om hun
Fortrylled' dig som dengang?

Giberto.

Nu, beklage!

Det vil jeg ikke sige.

Advokaten.

Eller har du

Forgabet dig i hendes tabte Skønhed,

I hendes Alders Skrøbelighed?

Giberto.

Nei.

Advokaten.

Hvad vil du da? Hvor ligger da min Uret?

Jeg vil forhynges i min Hustrus Ungdom,

Jeg vil, mens der endnu er Tid, forjage

I hendes Selskab Alderdommens Ulyst.

Giberto.

Men man vil paaftaae, at du ægter hende
Af andre Grunde: for at slippe fri for
At lægge Regnskab af for hendes Midler —

Advokaten.

Saa? Vil man?

Giberto.

— At hun er et rigt Partie . .

Advokaten

(afbrødbende ham).

Fik du da ikke Penge med din Hustru?

Giberto.

Saamænd, en Slump.

Advokaten.

Hvis altsaa Nogen paaftod,
Du valgte hende kun af Interesse —

Giberto.

Man kommer ingen Vel med dig. — Saa siig mig
Kun dette: Vil Olimene?

Advokaten.

Ja, nu spurgte

Min Ven fornuftigt. Dette simple Spørgsmaal
Det skulde du begyndt med. — Om hun vil?
Ja, derpaa er jeg sikker.

Giberto.

Hvad, hun vil?

Hun skulde foretrække Fjolf paa Trebs
For unge, smukke Cavallerer?

Advokaten.

Ja.

Giberto.

Hun, med de Fordringer, som hun kan gjøre,
Hun har forelsket sig i os, to gamle,
Ormstufne, knarkende og skjøre Meubler,
Det bilder du mig ind?

Advokaten.

Om du er selv
Ormstuppen eller skjor, maa du jo vide.
Men dig har hun aldeles ikke tænkt paa.

Giberto.

Har hun erklæret sig?

Advokaten.

Endnu vel ikke . . .

Giberto.

Men har du anholdt da om hendes Haand?

Advokaten.

Just ikke ligefrem.

Giberto.

Det kan jeg tænke!
 Hvorledes du vil tee dig, naar du frier,
 Min Sjæl, det veed jeg ikke.

Advokaten.

Dum Pasfiar!

Giberto.

Men Herregud, man har jo aldrig mærket,
 At du er kjærlig eller om mod hende,
 Som En, der er forelsket.

Advokaten.

Mangetak!

Du vil, jeg skulde gjøre mig til Nar!
 Troer du, at jeg kom vidt paa den Façon?
 Climene hun er af en anden Dei,
 Hun vilde drive Spot med mig, isald jeg
 Agerede forliebt.

Giberto

(med hjertelig Latter).

Og naar du ikke

Agerer det, og ikke heller er det,
 Saa troer du, vil hun være meer fornøiet —
 Hahaahaahaa!

Advokaten.

Ja, vent! Jeg seer, hun kommer.

Lad mig nu spørge hende, og pas paa,
 Hvordan hun yttre sig, saa faaer du Troen
 I Hænderne.

Syvende Scene.

De Forrige. Climene (fra Haven).

Climene

(ved Indtrædelsen).

Giberto, I er her!

Vær os velkommen!

Giberto.

Tak, min kjære Pige!

Det glæder mig ret inderlig at see dig,
 Som altid smuk og munter.

Advokaten

(til Climene).

Er der Noget,

Du søger om, hvori jeg kunde tjene . . .

Climene.

Jeg søger Laura.

Advokaten.

Hun er nys gaaet op.

Climene

(vil gaae).

Saa tillad mig —

Advokaten.

Nei, bliv! Bor Ben Giberto
Og jeg har nylig havt en lille Tvist,
Der angik dig.

Climene.

Hvorledes kom da jeg
Til denne Ere —?

Advokaten.

Bor Dispyt gif ud paa,
Hvem du med Tiden, naar du nu skal ræffe
Din Haand til Noget, helst vil give Fortrin:
Enten en ung og Modens Cavalleer,
Af dem, Bologna vrimler af, en zirlig
Og udstafferet Herre, høn at see til
Og indbildst paa sin Dragt og sin Person;
Eller en ældre Mand, der vel ei længer
Gjør Fordring paa at være smuk, men ellers
Er karst paa Sjæl og Legem, af anseelig
Statur og rask, som han var ung, en Mand,
Hvis Indsigt og Erfaring høilig stattes,
Hvis Raad man søger, kort og godt en Mand,
Som du kan stole paa, naar det behøves —

Giberto

(affides og leende til ham).

Du skulde søie til: en Mand, der jevnlig

Gaaer flædt i lysgraa Silkevams med sorte
Besætninger af Floil*).

Advokaten

(affides til Giberto).

Skjot du dig selv!

(Til Climene).

Siig du din Mening, du har god Forstand,
Du skjelner, veed jeg, Avnerne fra Kjernen.
Siig uden Omsvøb, hvem du foretrækker.

Climene.

Mig synes næsten, at et saadant Spørgsmaal
Er lidt forsængeligt. Hvor Mange raade
For den Beslutning, der omsider fattes!
Men I har spurgt, og jeg skal gjerne svare.
— Hvem jeg vil foretrække? Jeg har aldrig
Betænkt det rigtigt, veed maaskee ei heller,
Hvad der i dette Punkt er meest mit Tarv.
Men heri er jeg enig med mig selv:
Om Den, jeg éngang bringes til at vælge,
Er ung endnu af Aar, om han gaaer flædt,
Som Tidens Mode fordrer, eller ikke —
Hvor kan et kjærligt Hjerte tage Hensyn
Til disse Ting, der er' uvæsentlige?

*) Da denne Replik sigter til Advokatens Costume, saa
maa den, hvis et andet vælges, modificeres derefter.

Advokaten

(affides og fornsiet til Giberto).

Der kan du høre! Har jeg ikke Ret?

Elimene.

Men Den, jeg vælger, uden Hensyn til
 Hvor ung han er, hans Sind og Tanke maatte
 Ei være som et halvduggaet Træ,
 Der strækker sine tørre Grene mod mig.
 Ungt maa han føle, ungt maa Hjertet slaae,
 Henreven af en Videnskab, der river
 Mig hen med ham; og naar han taler til mig,
 Al, han maa ikke tale til Forstanden,
 Og ikke med en altfor klog Beregning.
 Jeg maa beruses af hans Ord, maa sænke
 Min Sjæl i dem som i et aabent Hav,
 Der løfter mig og styrker og forfrisker.
 Han maa — (fatter sig). Dog tilgiv — jeg forstaaer
 vist ikke . . .

Det er, hvad jeg kan svare. Tag tiltakke!

(Gunn gaaer ind. Advokaten og Giberto see et Par Diebstil forbløffede paa hinanden, indtil den Sidste bryder ud i fuld Latter).

Giberto.

Naa hahaha! der kom du til den Rette!
 Ja, sandt var det, din Myndling, din Elimene
 Er af en anden Dei. Nahaahahaa!

Advokaten

(ærgelig).

Daarskab og Eftersnackeri! Maaskee

Et Par Tirader af en Bog, hun læser.
 Hun siger Ord, hun Intet tænker ved.

Giberto.

Ja, veed du hvad, med Et og Andet traf hun
 Dog ganske godt, som for Exempel det
 Om Træet, der er halvudgaaet —

Advokaten.

Vaas!

Giberto.

— Og strækker ud de tørre Arme — nei,
 De tørre Grene — hahaha!

Advokaten.

Javist,

Nu bilder du dig ind, du kan hovere.
 Men som jeg siger, det betyder Intet,
 Jeg kjender hende.

Ottende Scene.

Advokaten. Giberto. Bastiano. Siden Don
 Ottavio.

Bastiano.

Herre! Don Ottavio

Er udenfor —

Advokaten.

Hvad vil han mig?

Bastiano.

Han bringer

De tvende Heste, I har vundet fra ham.

Advokaten.

Det maa jeg lide; han er accurat.

Giberto.

Ottavio! Ja, hvad er det, mig Carlo
Fortalte nys? Hans Heste har du vundet?
Hvorledes hænger dette sammen?

Advokaten.

Strax.

(Til Bastiano).

Siig kun til Portneren, at han skal trække
Dem ind i Stalden.

Bastiano.

Don Ottavio staaer paa

Contractens Ord —

Advokaten.

Hvordan?

Bastiano.

Han selv skal bringe

Dem ind, og selv levere dem til Eder.

Advokaten.

Men staaer der det?

Bastiano.

Ja, det er ganske vist.

Advokaten.

Hm, det er sandt! Det var lidt Overmod —
Det var en Feil af mig; det skal man aldrig.
Saa lad os da gaae ned til Porten.

Bastiano.

Herre,

Han holder alt i Gaarden.

Advokaten.

Med mit Forbud?

Bastiano

(pegende).

Og see, han kommer . . .

Advokaten.

Herind kommer han!

Men har jeg ikke paalagt dig . . .

Bastiano.

Han lader

Sig ikke godt forbyde —

Advokaten

(truende).

Bastiano!

Tag dig iagt, og gør mig ingen Knuder!

Bastiano

(affibes).

Ja, dengang følger jeg dog hans Exempel.

(Ottavio træder ind).

Ottavio

(efterat have hilst paa Giberto).

Messir Andruccio, i Gaarden venter
Min Rideknægt med Dyrene . . .

Advokaten.

Godt! godt!

Vil I gaae med, saa tager jeg imod dem.

Ottavio.

Paa Diebliffet. Men tillad mig først
At gjøre Jer et Spørgsmaal, i det Haab,
At I vil give mig et gunstigt Svar.

Advokaten.

Min Tid er knap — ifald det kunde vente . . .

Ottavio.

Hvis Utaalmodigheden kunde vente,
Da gav jeg gjerne Tid.

Advokaten.

Nu vel, jeg staaer

Til Tjeneste.

Ottavio.

J ved, hvorfor jeg satte
 To Dyr paa Spil, der hidtil var min Stoltthed.
 Med Eders Myndling ønsked' jeg at tale;
 Og vel J vidste, hvad jeg vilde tale.
 Jeg kom som Veiler, kom i den Forventning,
 At jeg af hende fik et Svar: et Ja,
 Hvis Lykken var mig god; hvis ei, et Afslag.
 Men Eders Myndling var, paa Eders Bud,
 Saa taus som Graven, og jeg gik med samme
 Uvisshed i mit Sind, som da jeg kom.
 Min første Tanke var at tage Hævn.
 Men efterhaanden mere rolig, maatte
 Jeg tilstaae, at J handlede med Føie.
 J var ei selv tilstede; hvad jeg sagde,
 Hvordan jeg stillede' mine Ord, om dette
 Var J uvidende; og let jeg kunde
 Hos Eder blive mistænkt ved min Adfærd.
 Det vil jeg undgaae nu. Thi er min Bøn,
 At jeg paany, men nu i Eders Paahør,
 Tor friste Lykkens Gunst hos Eders Myndling.

Advokaten.

Nei, Don Ottavio, eengang for alle,
 Det gaaer ei an; den Sag er endt og sluttet.

Ottavio.

Hvad har I da imod mig? Er min Slægt
Og er min egen Stilling ikke god nok?

Advokaten.

Det har jeg ikke sagt, men jeg har Grunde,
Som jeg kan ikke vige fra.

Ottavio.

Men hvis nu
Elimene kunde stemmes gunstig for mig?

Advokaten.

Det kan hun ikke — det kan jeg forjikke.

Ottavio.

Men, hvis I feiler, hvis endda hun kunde?

Advokaten.

Saa fik I ligesuldt af mig et Afslag.

Ottavio.

Men dertil har I neppe Ret.

Advokaten.

Det troer I?

Isald min Nynbling søger en Forening
Imod min Villie, har jeg lovlig Ret til
— Saaledes lyder Testamentets Ord —
Ret til at sætte hende flux i Kloster.

Giberto

(affides til Advokaten).

J Kloster? hun?

Advokaten

(ligeledes affides).

Ja, hvad veed du deraf!

Ottavio.

Og J er rede til en saadan Grumhed?

Advokaten.

Det er min Pligt.

Ottavio.

Giberto! J har været

J lang Tid venligsindet mod vort Huus;

Tael nu til Gunst for mig!

Giberto.

Min Stemme har J,

Hvis ellers den har Bægt.

Advokaten.

Men min Beslutning

Den roffes ei.

Ottavio.

Saa er mit Grind endt.

Dog lad mig end engang —

Advokaten.

Undskyld, jeg beder!

Om den Sag kan ei mere være Tale.
 — Men I er jo saa god at bringe selv
 De tvende Heste — Skal vi nu gaae ned?

Ottavio.

Nu, som I vil!

Advokaten

(idet han gaaer foran og aabner Havedøren).

Behager I?

Ottavio

(benytter det Øieblik, da Advokaten vender ham Ryggen og giver Bastiano et Brev).

Tag dette!

(Gaaer).

Advokaten

(til Bastiano).

Og du, det er nok bedst, at du gaaer ind.
 Gjør mig nu ingen Kunst!

(Gaaer efter Ottavio).

Bastiano

(affæder).

Det var heldigt!

Saa kan jeg lige strax besørge Brevet.

(Vil gaae).

Giberto.

Holdt, lille Ben! Det Brev er nok til mig —

Bastiano.

Til Eder?

Giberto.

Giv mig kun — (tager Brevet fra ham). Der
kan du see!

Der er slet ingen Udskrift.

Bastiano.

Ja, men jeg —

Giberto.

Du veed, hvem det skal gives til. Nu, godt,
Det veed jeg med; det er til vor Signora.

Bastiano.

Ja, naar I veed det —

Giberto.

Gaae kun du, og siig —
Nei, siig slet Intet, det er nok det Bedste.

Bastiano.

Jeg har da ogsaa altid Uheld med mig!

(Gaaer).

Giberto

(ene).

Ah, hænger det paa denne Maade sammen!
Den unge Herre verler Breve med
Elimene — saa forstaaer jeg! Na, den stakkels
Andruccio, der er saa sikker paa
Sin Myndling — hahaha! — Men det er velfortjent.
Det var jo Synd, om han gik af med Seiren.

Tiende Scene.

Giberto. Carlo.

Carlo

(der kommer hurtigt ind).

Er Don Ottavio ei her?

Giberto.

Nu gif han.

Carlo.

Og hvad blev Resultatet?

Giberto

(lader fremmed).

Resultatet?

Carlo

(forlegen).

Jeg mener . . . ja, der var dog sikkert Noget,
han vilde.

Giberto.

Ja, han friede til vor Climene.

Carlo.

Og Onkel?

Giberto.

Nu, han gav ham glatvæf Rei.

Carlo.

Ja, det kan jeg begribe!

Giberto.

Men det synes,
Som denne Fyr bli'er ikke let fornyttet.
See der — (Giver ham Brevet). Det er fra ham, og til
Etimene.

Carlo

(forundret).

Fik I det Brev fra ham?

Giberto.

Nei, Bastiano —
Og saa tog jeg det. — Altsaa han og hun
Er enige?

Carlo.

Aldeles.

Giberto.

Vil man see!
Og du naturligviis er paa hans Side?

Carlo.

Hvor kunde jeg vel Andet!

Giberto.

Du har Ret.
Jeg har i lang Tid kjendt ham. Han fortjener

Den Lykke, hun vil skjænke ham. — Men siig mig,
Hvad troer du nu, hans Hensigt er?

Carlo.

Om dette,

Antager jeg, at Brevet handler. Mig
Betroede han, at hvis han nu fik Afslag,
Saa vilde han iasten, da min Onkels
Opmærksomhed ved Bielsen er deelt,
Forsøge paa at faae Climene fjernet
Fra Huset og hans Raadighed, og dernæst
Begive sig med hende til Modena.

Giberto.

Saa, kan det lykkes?

Carlo.

Man maa prøve.

Giberto.

Stille!

Andruccio kommer.

Tiende Scene.

De Forrige. Andruccio.

Advokaten

(til Carlo).

Det er vel, jeg seer dig.

Gjør mig den Tjeneste, og viis Giberto
De Bærelser, der staae beredte til ham.

Carlo.

Med Glæde.

Giberto

(tager Advokaten til Side).

Gamle Ven, er det dit Alvor
At give Don Ottavio et Nei?

Advokaten.

Mit fulde Alvor.

Giberto.

Men hvor kan du vente
Et mere passende Partie for hende?

Advokaten.

Det kan jeg.

Giberto.

Ja, jeg veed, hvortil du figter.
Men opgiv denne Plan. Ottavio
Er anseet, hans Familie har stor
Indflydelse; det maa man dog betænke.

Advokaten

(heftig).

Jeg siger Nei, og nok en Gang nei, nei!
Der bliver Intet af! Maaskee har du,
Der er „saa venligsfundet mod hans Huns“,
Aparte Grunde; jeg —

Giberto.

Tag dig iagt!

De tvende Heste, du idag har vundet,
De trække dog tilsidst din Myndling fra dig.

(Han og Carlo gaar).

Advokaten

(ene).

Opgive denne Plan? Jeg gad dog vide,
Hvorfor jeg skulde. Don Ottavio
Er dristig, det er sandt; det har han viist.
Hvis nu Climene var bedaaet af ham,
Saa var han vel istand til — ja hvortil?
Hvad tør han vove? Her i Byen, veed han,
Er det lidt farligt at begynde med mig.
Hvad da? Han skulde føre hende bort?
Og hun indvillige? Det er umuligt!
Dog — man maa være forberedt paa Alt.

(Ringer. Bastiano træder ind).

Ellevte Scene.

Andruccio. Bastiano. Siden Mateo.

Advokaten

(for sig selv).

Hvis han har Planer for, saa er en saadan
Letsindig Cavalleer vel ikke meget
Forsigtig eller taus . . .

Bastiano

(affides).

Der er vist Ugler

I Mosen. Han seer ud dertil. Giberto
 Har sikkert talt om Brevet.

Advokaten.

Bastiano!

— Ja, du har svært forløbet dig —

Bastiano

(ydmagt).

Ja, Herre!

Men tilgiv . . .

Advokaten.

Jeg vil ansee det for puur
 Enfoldighed og slaae en Streg derover.
 Men viis mig nu en bedre Conduite;
 Du skal gaae hen til Don Ottavios —

Bastiano.

Jeg?

Skal jeg? (Affides). Han lægger mig bestemt en Snare.

Advokaten.

Hold dig til Tjenerstabet, spioneer,
 Men som i al Ufskyldighed. Forhør dig,
 Om han har Noget fore, og især,
 Om han gjør Anstalt til at tage bort.

Bastiano

(affides).

Mon det er Alt, han vil?

Advokaten.

Har du forstaaet mig?

Bastiano.

Ja, jeg skal gjøre, hvad jeg kan.

Advokaten.

Saa gaae,

Og vær forsigtig. Gaaer jeg god Bested,
 Saa skal jeg — ja, den Ven, du har tilgode,
 Den skal jeg — huske paa.

(Bastiano gaaer).

Nu faae vi see —

Maaftoe man kommer efter . . . (standser). Ja, hvem
 siger,

Jeg kan forlade mig paa Bastiano?

Jor var der Noget galt, det er jeg vis paa;

Og nu — hans Ansigt horede mig ikke.

Nei, jeg maa være sikker i min Sag.

(Kalder).

Mateo!

Mateo

(indenfor).

Herre!

Advokaten.

Med det Samme holder

Man lidt Control med ham. — Mateo!

(Mateo træder ind).

Er du bekendt i Don Ottavios Huus? Siig mig,

Mateo.

Bevares, jo! Fra Paassen har jeg været
Forlovet med den smukke Gelsomina.

Advokaten.

Med hvem?

Mateo.

Med en af Pigerne.

Advokaten.

Oh nei!

(Affides).

Det træffer sig jo godt. (Hvit). Saa har du vist
Fornylig været der.

Mateo.

Nei, Herren har jo
Forbudt os Omgang med de Folk derhenne.

Advokaten.

Men naar jeg havde vidst, du var forlovet —
Hvor kan du troe! Gaae du kun hen, min Son,
Istald du vil, idag en Timestid.

Mateo.

Na, tusind Tak!

Advokaten.

Men det maa være strax;
For siden har vi mindre Tid.

Mateo.

Nu gaaer jeg.

Advokaten.

Og veed du hvad, naar just du er derhenne,
Saa spørg din Kjæreste om Et og Andet,
Jeg nok gad vide, for Exempel spørg,
Hvad Don Ottavio, den unge Herre,
Beskjæftiger sig med i denne Tid,
Om det er sandt, at han vil reise bort —
Ja, og hvorhen.

Mateo.

Jo, det skal jeg bestemt.

Advokaten.

Men spørg som i dit eget Navn; forstaaer du?

Mateo.

Ja, Herren selv vil ikke nævnes.

Advokaten.

Rigtigt.

Glem det nu ikke — jeg gad gjerne vidst det.

(Gaaer).

Mater

(vinger sin Hue).

Det var jo prægtigt! Jeg fik Lov at gaae!
— Han er i Grunden skuffelig, den Gamle.

(Gaaer).

Fjerde Act.

Bærelset hos Advokaten, men oplyst med nedhængende Lysekroner eller paa anden Maade, dog at ingen særskilt Belysning er anbragt i Baggrunden. Haven udenfor bliver mørkere, som det efterhaanden aftnes mere.

Første Scene.

Giberto og Carlo træde ind.

Carlo.

J gav mig før et Bink.

Giberto.

Sa, hør en Nyhed!

Blandt vore Gjæster er den gamle Prior
Eusebio. Han tog mig nys tilside
Og spurgte, om der her hos os var Noget,
Der skulde sendes til et Nonnekloster.
Den lille, strumpne Abbedisse, hun,

Der sidder paa den samme Plet derinde,
Fra det hun kom, har hørt Noget om det.

Carlo.

Troer I, at det kan angaae vor Climene?

Giberto.

Hvem ellers? Hun er lidt i Slægt med hende,
Og hendes Kloster staaer i Ry for Strengthed.
Er hun først dér, faaer Ingen hende ud.

Carlo.

Det vover Onkel ikke.

Giberto.

Han har vovet

Langt værre Ting tilforn.

Carlo.

Hvor faaer man Visshed!

Mon ikke man kan faa det ud forsigtigt
Af Abbedissen selv?

Giberto.

Maaskee. I al Fald

Vil jeg forsøge —

Carlo.

Noget er paafærde.

Der er en synlig Uro over Onkel.

Han har iaften leiet Folk, der staae
 Ved Porten og skal eftersee hver Bogn
 Og alle Fremmede, der stiger ud.
 Af disse Folk er To, der før har tjent
 Hos Don Ottavio.

Giberto.

Han har ham mistænkt;
 Det kan du være sikker paa. Hans Kunst
 Bestaaer just i, at han har Alle mistænkt'.
 — Men før jeg glemmer det, jeg fik af Lauras
 Formynder, af Sandrino, nys et Bink
 Om Ser Andruccios Ret til at bestyre
 Olimenes Arvemidler. Tael du med ham
 Og hør det Nærmere; jeg blev kaldt bort.

Carlo.

Hvad meente han?

Giberto.

Za, vi har jo bestandig
 Antaget, at Sandrino ei var nødt til
 At udbetale dig din Lauras Midler,
 Forinden hun var 25 Aar,
 Men at han gjorde det af Godhed for dig.
 Han tilstod ligefrem, det var hans Pligt;
 Hans Myndighed som Børge var nu endt.

Carlo.

Men Testamentet —?

Giberto.

Ja, det er just Knuden.

Han meente, skjøndt han ikke turde sige

Det for bestemt, at Testamentet — (bemærker Advokaten).

Yes!

Anden Scene.

De Forrige, Andruccio.

Advokaten.

Min kjære Ven Giberto! jeg har søgt dig.

Vær mig behjælpelig som Vært i aften!

Du ogsaa, Carlo! Der er kommet Breve,

Som jeg maa gennemløbe. Hvis I kunde

Gaae ind til vore Fremmede —

Carlo.

Jo, gjerne.

Giberto.

Men kom dog ind engang iblandt.

(Han og Carlo gaae ind i Salen).

Advokaten

(ene).

Giberto

Og Carlo stille Hovederne sammen

Og ruge sagtens over Noget. Lad dem!

Det leer jeg ad.

Det har jeg da faaet ud,
 At Don Ottavio ta'er bort iaften,
 At Huset, efter hvad Mateo sagde,
 Er over alt hans Hastværk som i Oprør.
 Han reiser til Modena — ja, der boer
 Hans Søster. Men han pleier ellers reise
 Med Tjener i en aaben Vogn; iaften
 I luffet Reisevogn, og med ham følger
 En ældre Kammerfrue. Hm! det seer
 Mistænkeligt ud. Hvad har han da ifinde?
 Mit Huus er velbevogtet. Komme bort,
 Det kan hun ikke. Men hvis hun — Fordømt
 Med denne Plageaand, der mig forfølger!
 Har jeg da Grund til Mistro? Har Climene
 Erklæret sig for ham? — Ja, det er dette,
 Seg nu maa vide — helst af hende selv.

Tredie Scene.

Andrueccio. Climene.

Climene.

Der blev mig sagt, at I vil tale med mig.

Advokaten

(indsmigrende).

Aa, tale med dig! — Det var blot et Indfald,
 Jeg sik med Get. Men da du nu er kommen —
 Det Hele hastede paa ingen Maade —

Men siden du er her — kom, sæt dig ned —
 Saa siig mig — ja, hvad var det? — ja, fortæl
 mig,

Hvad var det egentlig, den unge Herre
 Har sagt til dig idag. Jeg vilde spurgt dig,
 Strax da han gik, og glemte det. — Men siig nu,
 Hvad var det, Don Ottavio dig sagde
 I al den lange Tid —?

Climene.

Den lange Tid?

Advokaten.

Nu godt, den korte Tid.

Climene.

I bad mig selv,
 Jeg skulde ikke mærke mig hans Ord.

Advokaten.

Ja, men det har du gjort. Jeg er, det veed du,
 Nysgjerrig. — Nu, fortæl, hvad har han sagt?

Climene.

Hvad han har sagt! Veed jeg det ogsaa selv?
 Fortæller man os Noget, giver simpelt
 En tør og smykkelsesløs Beretning, dette
 Kan man beholde og erindre siden.
 Men der er Ord, hvis Indhold er af anden

Bethdning for os. Vi kan lytte til dem,
 Og vi kan rives hen af deres Magt;
 Men kun Musikken af dem bli'er tilbage.

Advokaten

(urolig).

Saa? Mener du?

Climene.

Thi det er ganske hermed

Som med et ædelt Instrument: de Toner,
 Der strømme ud derfra saa fuldt, saa rigt,
 Der løfte Tanken og udvide Hjertet,
 Og atter smelte hen saa mildt — hvo vilde
 Forsøge paa at give dem med Ord?
 — Hvad Don Ottavio har sagt? Han talte —
 Jeg veed ei, hvad han sagde — men han talte
 Som Ingen før har talt til mig —

Advokaten

(reiser sig heftig).

Hold op!

Jeg har forstaaet dig. Tie kun! du har røbet
 De skjulte Tanker, som du grubler over.
 Den Tusentast, ham vil du fæste Vid til,
 Vil lade dig bedaare af hans smukke,
 Opsminkede Tale! Veed du ikke bedre,
 At den er løs og uden Bund og Grund?
 At han vil glemme dig den Dag imorgen
 For Andre, han gjør nu Figurer for —

Elimene.

Der feiler I. Men Don Ottavio
Staaer altfor høit til, at han skulde trænge,
Til Forsvar.

Advokaten.

Ja, jeg raader dig, Elimene,
Tænk ikke paa hans Forsvar. Du har Intet,
Slet Intet med Ottavio at skaffe.
Aldyd mig, og husk paa, at jeg har Magten.
Din Broders Skjebne ligger i min Haand.
Hvis du vil trodse mig, saa maa du vente,
At han . . . at jeg omsider bliver kjed af
At være hans Beskytter, at jeg lader
Ham falde, — og saa er ham Døden vis.

Elimene.

Min stakkels Broder! I har gjort hans Navn
Til Stræffebilled for min Phantasie.
Men Himlen være lovet, nu jeg veed,
At han er frank og fri, at han i Flandern
Har fundet Tilflugtssted.

Advokaten.

Men drømmer du?

Hvor har du det fra?

Elimene.

Det er ligemeget;

Jeg veed det.

Advokaten.

Saa? Da kunde det dog hælde,
At du tog fejl.

Elimene.

Jeg tager ikke fejl.

J kan ei heller nægte det. Men I,
Det er min Klage, har mig stadig stuffet,
Med ham som med Ottavio, har spundet
Et Net om mig af Usandhed, har holdt mig
I en umyndig Tilstand —

Advokaten.

Hvad, og dette

Det tør du paastaae?

Elimene.

Mener I da ikke,

At jeg har følt med Bitterhed den Tvang,
Hvori jeg Ar for Ar er bleven holdt?
At jeg har vidst, jeg leved her hos Eder
En indespærret Fange, adskilt fra
Den Kreds, jeg ved min Fødsel hører til?
Med hvem af mine Jevnlige, min Slægt
Tillob I mig at omgaaes —?

Advokaten.

Tie, Elimene!

Opirr mig ikke! Der kan komme Tider,
Hvor du vil ønske dette usagt. Hidtil

Har jeg behandlet dig lemfælsdigt. Stiller
 Du dig imod mig, frygt da for min Brede!
 — Og hermed Punktum! agt nu paa mit Ord:
 Naar Vielsen er endt, saa gaaer du op,
 Og bliver paa dit Bærelse. Der skal jeg
 Indfinde mig og sige, hvad jeg mener,
 Vil være nu fornødent til dit Bedste.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Climene. Laura. — Siden Carlo og dernæst Giberto.

Laura

(ængstelig).

Hvad var det, kjæreste! Jeg stod ved Døren,
 Andruccio var her —

Climene.

Ja, han var vred,
 Var meget vred. Det er omsider kommet
 Til Brudd imellem os.

Laura.

Det har jeg frygtet.

Climene.

Men jeg er glad derved. Jeg har idag
 Bestandig følt mig trykket ved at skjule

Min sande Stemning, ikke taalt hans skarpe,
Hans lurende Diekast.

Laura.

Åh, men Climene,
Det er ei godt at have ham imod sig.

(Carlo kommer hurtig ind).

Carlo

(til Climene).

Er vi alene her? (Seer sig om). Hør, jeg har talt
I dette Dieblis med Bastiano.
Ottavio holder ved den lille Raage
Med Bogn og fire raske Heste. Alting
Er forberedt, hvis du vil flygte med ham.

Laura.

Er det da nu hans Hensigt?

Climene.

Ja, det har han
Mig foreslaaet i det Brev, jeg modtog.
Vi skulde begge tage til Modena;
Der har Andruccio ingen Magt imod os.
Vi skulde vies sammen, som vi ankom.

Laura.

Men dette Forslag skulde du gaae ind paa.

Elimene.

Hvor gjerne vil jeg! Men et saadant Skridt
Det falder ikke let.

Carlo.

Der er Giberto.

Jeg har alt sagt ham et Par Ord om Sagen.
Tag ham paa Raad!

(Giberto træder ind fra Salen).

Vi ønske Eders Mening —

Giberto.

Hvad der er nu at gjøre? — Ja, Elimene,
Gud veed, jeg raader nødig til en Udvei,
Der er lidt oprørsk; men det seer kun sort ud.
Derinde talte jeg med Abbedissen,
Og da jeg kjender hende fra den Tid,
Da hun tog Sløret, kom jeg i fortrolig
Passeer med hende. Jeg var nedrig nok til
At lade, som om jeg var viet ind i
Andrucciøs Plan med dig; hvorpaa hun tilstod
— Men Gudbevares, under Tausheds Løfte —
At nu var det bestemt. Imorgen hjørte
Du bort med ham, og uden at du vidste,
Hvorhen det gik; men Rejsen gik til Klostret.

Elimene.

Til Abbedissen? Til den hjerteløse,
Utaalelige Kvinde! — Ja, det var det,

Han truede mig med! Saa lad mig flygte,
Saa er der intet Valg!

Giberto.

Jeg troer det Samme,
Og mener, du maa flux benytte Tiden.
Naar Vielsen er endt, er det for silde.
Tag strax afsted!

Carlo.

Ja, det er vist det Bedste.
Ottavio lod dig vide, der var sørget
For din Bequemmelighed. Rast kun over
En Raabe, at du ikke bli'er bemærket.
Jeg følger ned med dig —

Climene.

Nei, du og Laura
Maae holdes udenfor det. Jeg kan godt
Gaae ned alene. Der er mørkt i Haven.
Bed Laagen venter jeg i Pavillonen,
Til Bastiano kommer.

Carlo.

Har du Nøglen
Til Laagen?

Climene.

Nei, men Bastiano har den.

Carlo.

Saa vil jeg strax see til at faae ham fat.

(Gaaer gjennem Havedøren).

Laura

(til Climene).

Jeg følger op med dig, og er dig lidt
Behjælpelig.

Climene.

Ja, Tak! ifald du vil.

(Gaar og Laura gaar, den anden Dør tilhøre).

Giberto.

Og jeg vil ind i Salen. Hvis vor kjære
Andruccio seer ind til sine Gjæster,
Saa er det bedst, man holder Die med ham.

(Gaar ind).

Femte Scene.

Andruccio og Mateo komme fra 1ste Dør tilhøre. —
Siden Bastiano.

Advokaten.

Er Bastiano udenfor?

Mateo.

Jo, Herre!

Advokaten.

Og, som du siger, har du seet ham komme
Fra Don Ottavio?

Mateo.

Jo, Herre!

Advokaten.

Ud fra

Hans Bærelser?

Mateo.

Nei, Herre! Det fortalte
Min Kjæreste. Hun lagde til, man sagde,
Han skulde være Skriver hos ham.

Advokaten.

Saa?

Kald ham kun ind. (Mateo gaaer, 2den Dør tilhøre).

Den Fandens Bastiano!

Han spiller, troer jeg, under Dække med ham.
Før har jeg anseet ham for dum, men nu
Begynder han at blive mig for klog.
Det har jeg altid sagt, man har kun Plage
Af Thyndet, naar det er klogt og ublært.

(Bastiano kommer fra 2den Dør tilhøre).

Naa, er du kommen! Du blev længe borte.
Men var du saa derhenne?

Bastiano

(trækkende paa det).

Jo — det var jeg.

(Affides).

Jeg mærker dog, Samvittigheden slaaer mig.

Advokaten.

Og hvad fik du at vide?

Bastiano.

Ja, derhenne,

Det var jeg rigtignok, som I befalte,

Men indenfor jeg vovede mig ikke.

Advokaten.

Det var jo slemt. Hvorfor?

Bastiano.

Den unge Herre

Har truet mig paa Livet.

Advokaten.

Na, din Staffel!

Saa fik du Intet rettet ud?

Bastiano.

Nei, Intet.

Advokaten.

Og har maaskee slet ikke seet ham selv?

Bastiano.

Nei, Herre!

Advokaten.

Og din Stakkel blev ei heller
Kaldt op til ham?

Bastiano.

Kaldt op?

Advokaten.

Har ikke havt

En Conferenz med ham i Centrum? ikke
Fortalt ham, hvad han vilde vide?

Bastiano

(forstyrret).

Herre!

Advokaten.

Her, Bastiano, du er falsk.

Bastiano.

Er jeg?

Advokaten.

Du gaar paa Rævekløer.

Bastiano

(affibes).

Nu er det galt!

Advokaten.

Og det er skammeligt.

Bastiano.

Men I har sagt,
At det var godt for mig, jeg var en Ræv.

Advokaten.

Hvad, godt? Mod Andre — ja! Men imod mig?
Du er min Skriver, du er Tæt med mig.
Din Interessje skilles ei fra min.
Men gaaer nu jeg paa Rævekloer imod
Min egen Fordeel? Nei. Og har du seet,
At jeg gjør Kneb mod mine egne Planer?
Alt Saadant gjør man kun mod Andre. — Altsaa,
Han kaldte paa dig; siig nu, hvad han vilde.

Bastiano.

Na, Intet af Betydning.

Advokaten.

Du skal

Paa Stedet siige det.

Bastiano.

Han vilde vide,
Hvordan I var fornsiet med hans Heste.

Advokaten.

Hvad, gjør du Nar af mig? (Streng). Siig, hvad
han vilde!

Bastiano.

Men Andet veed jeg ikke.

Advokaten.

Gødt! (Skalder). Mateo!

(Mateo kommer).

Tag To af Folkene tilhjælp, og sæt ham
Den korteste Vei paa Porten. Giv Befaling,
At han maa ikke lufkes ind igjen.

Mateo

(forundret).

Skal han —?

Advokaten.

Som jeg har sagt: sæt ham paa Porten;
Det er et farligt Kryp!

Bastiano.

Men Herren glemmer,
Jeg har et halvt Mars Løn tilgode.

Advokaten.

Bort!

Du har et halvt Mars Stofkeprygl tilgode;
Dem skal du ærlig faae.

Bastiano

(affides).

Det vidste jeg!

Det gaaer mig altid skjævt, naar jeg skal lyve.

(Gaaer med Mateo).

Advokaten

(ene).

Omsonst har Don Ottavio vel iffe
 Søgt at faae fat paa ham. Han har maaskee
 Gjort Regning paa et heldigt Træf, naar alle
 De Fremmede tog bort.

Hm! Abbedissen

Har tilbuddt, hun vil føre hende med sig
 Endnu iasten. Men det gjør kun Opsigt —
 Og hvis Climene gjorde Modstand — Nei,
 Desværre, det gaaer iffe an.

Sjette Scene.

Andruccio. Giberto. Siden Carlo.

Giberto.

Derinde

Har Alle spurgt om Ser Andruccio.
 Du maa gaae ind og vise dig elskværdig.
 Nu er jo Bielsen saa nær forhaanden.

Advokaten.

Beg gaaer — Men faae du Noget til Climene?

Giberto.

Hun er i Salen, straalende som altid,
 Og nu som altid tilbuddt og beundret.

Advokaten.

Hun er derinde — (vil gaae).

Giberto.

Ja, hun var der nylig.

Men vi — nu husker jeg det — hun gif op
At hente Brudelsøret ned til Laura.

Advokaten.

Det kunde Laura gjerne hente selv.

(Gaaer ind).

Giberto.

Nu bryder det nok løs med Allerførste,
Godt var det, om man vandt lidt mere Tid.
Jeg har faaet En derinde til at holde
Sam op med Snak om et juridisk Spørgsmaal —
Ifsald han bare bider paa.

(Carlo kommer).

Carlo.

Giberto,

Jeg frygter, der er Noget galt. Nu har jeg
I alle Kroge søgt om Bastiano,
Men han er ingen Steder.

Giberto.

Men han ikke

Er gaaet forud til Laagen?

Carlo.

Gid han var!

Saa var der Haab endnu. Men vi fik aftalt,

Han skulde netop blive her ved Huset.
 — Men hør nu videre: man har fortalt mig,
 Der er Bevogtere postteert ved Laagen
 Og langs med Havemuren.

Giberto.

Poffer heller!

Naar blot Climene lyffelig er sluppen!

Carlo.

Jeg vil gaae ned til Laagen . . .

Giberto.

Nei, lad mig!

Dig vil man savne strax.

(Bliver den indtrædende Andruccio vaer).

Ja, der er han!

Han er bestemt paa Spor.

Syvende Scene.

Giberto. Carlo. Andruccio, fulgt af Mateo.

Advokaten

(Kommer urolig og hastig ind og seer sig om).

Nei, her er Ingen!

(Til Giberto).

Er hun gaaet her igjennem?

Giberto.

Hvem?

Advokaten.

Climene.

Giberto.

Nei, ikke det jeg veed.

Advokaten.

Hvad er nu det?

I Salen var hun heller ikke.

Giberto.

Ja,

Du hørte jo, jeg sagde — —

Advokaten

(ærgelig).

Ja, du sagde!

Men hun har ikke været der i lang Tid,
Blev altsaa ikke „tilbedt og beundret.“

Giberto.

Men ovenpaa, i hendes Kammer?

Advokaten.

Nei,

Jeg var der selv. — Men der er eet Sted til,
Maaskee i Huskapellet. (Til Mateo). Skynd dig ind,

See ad, om der er Rogen i Kapellet.
 See rigtig efter!

(Mateo gaaer ind).

Og hos mig maaskee . . .

Seg vil gaae ind —

(Gaaer ind i sine Bærelser).

Carlo.

Ja, han er reent forstyrret.

(Andruccio kommer ind igjen).

Advokaten.

Nei, der var Ingen!

Giberto.

Du kan troe, hun kommer

Paa Diebliffet.

Carlo.

Ja, det gjør hun vist.

Advokaten

(der gaaer omkring i Sindsbevægelse, sætter sig og staaer op igjen).

Hvad siger I? Hun kommer? Ja, det skal hun.
 Hun veed min Willie; hun har ikke Ret til
 At fjerne sig iaften.

Giberto.

Men hvad mener

Du egentlig? Hvor skulde hun gaae hen?
 I Aftenens Mørke —

Advokaten.

Ja, i Aftenens Mørke!

(Mateo kommer ud igjen).

Nu da, siig frem!

Mateo.

Nei, der var Ingen inde.

Der blev først nu tændt Lys.

Advokaten.

Ei heller dér!

(Til Mateo).

Hør, skaf mig Fakler tændt, og siig til Nogle
 Af Folkene, at de skal følge med mig.

(Mateo gaaer).

Giberto.

Hvad vil du —?

Advokaten.

Jeg vil gjennemføge Haven.

Giberto.

Na, er det værdt! Hvad skulde hun i Haven?

Advokaten.

Ja, det er netop Det, som jeg vil vide.

Giberto.

Men gjør dog ingen Opsigt!

Advokaten.

Det er min Sag.

Carlo.

Skal ikke vi gaae med?

Advokaten.

Nei, bliv I her!

Det seer jeg helst.

(Gaaer).

Giberto.

Ja, saa tør vi nok ikke

Gaae ned til Laagen.

Carlo.

Nei, det gaaer ei an.

Ottende Scene.

Giberto. Carlo. Laura (med et folderigt Brudestør paa).

Laura.

Hvad Udsald fik det, Carlo? Jeg er angst!

Andruccio var saa vred! Han soer omkring

Og mønstred' vore Damer som forsthyret.

Mig saae han længe paa, og spurgte bister,

Hvorfor Olimene skulde hente Sløret.

Jeg veed endnu slet ikke, hvad han meente.

Giberto.

Det var mit Indfald. Al, naar man maa stride
Med Usandhed, saa nødes man at bruge
Dens egne Vaaben.

(Endeel Folk med Fakler gaae forbi udenfor Havedøren).

Laura.

Hvad er det? See kun!

Det er vist ham!

Carlo.

Ja, det er ham, der speider
Og efterseer hver Buss.

Laura.

Men troer du ikke,
At hun er nu i Sikkerhed?

Carlo.

Vi haabe,
At hun maa være det.

Laura.

Hvem kommer der?
Etimene!

Niende Scene.

De Forrige. Etimene (i en mørk Haabe).

Carlo.

Du er her!

Elimene.

Her er dog Ingen?

Carlo.

Nei, Ingen — tael! Du kom da ikke bort!

Elimene.

Det var umuligt. Jeg har ventet længe
 I Pavillon; stundom gik jeg ud —
 Men Bastiano blev desværre borte.
 Omfider kom der Folk af vildt og skummelt
 Udseende, og de holdt Vagt ved Laagen.
 Saa takkede jeg Gud, at jeg vandt hjem.

Carlo.

Og Ingen saae dig?

Elimene.

Nei. Jeg hørte Stemmer,
 Der raabte høit, og Nogle gik med Fakler.
 Men gjennem Taxushæffen slap jeg fra dem.

Giberto.

Men I maae vogte Jer. Vi kan jo vente
 Hvert Dieblif, han kommer.

Laura

(der lytter).

Ja, der er han!

Giberto

(til Elmene, pegende).

Gaae derind! bliv i Gangen til Kuppet!

(Elmene gaaer ind).

Tiende Scene.

Giberto. Carlo. Laura. Andruccio og Mateo
(fra Haven).

Advokaten.

Nei, det er vist og sikkert, hun er flygtet!
 Al min Narvaagenhed har ikke hjulpet.
 Med ham har hun forladt mig! O, jeg Daare,
 Der selv har tilladt, han fik Afgang til os! ·
 Jeg burde have spærret Døren for ham,
 Med Gaardens Hunde jaget ham fra Huset.

Giberto.

Men hvem er det, du taler om?

Advokaten.

Hvem Anden

End Don Ottavio?

Giberto.

Men hvilket Indfald!

Har han da været her, og har du seet ham?

Advokaten.

Om jeg har seet ham! Hvis jeg havde seet ham,

Han var ei kommen bort herfra med Livet.
 — Men det skal ikke hjælpe ham! Jeg reiser
 Endnu iaften efter dem. — Mateo!
 Lad spænde for! — Og med hans egne Heste,
 De hurtige Dyr — haha! det er min Hævn!

Giberto.

Hvorhen vil du da reise?

Advokaten.

Til Modena —

Der er han taget til.

Carlo

(affides).

Hvor Boffer veed han —!

Advokaten.

Han troer nok, jeg kan ikke naae ham der.
 Men jeg har mægtige Venner i Modena,
 Og de skal naae ham i mit Navn. Pas paa,
 Jeg styrter ham!

Giberto.

Men er det da saa afgjort,
 At hun er flygtet? Har du søgt alvorligt
 I alle Bærelser deroppe?

Advokaten.

Hvad?

(Til Laura).

Du dér, har du seet efter, som jeg bad dig?

Laura.

Jeg har jo sagt —

Advokaten.

Men jeg har glemt Kapslet —

(vil gaae derind).

Carlo

(hurtig, men uden at forandre Stilling).

Der har I eengang søgt — jeg selv har været
Derinde nylig.

Advokaten.

Ja, det er jo sandt.

(En, der er indhyllet i en Kappe, viser sig udenfor
Havedøren og seer ind, men gaaer igjen).

Giberto

(til Advokaten).

Kom dog til Ro! Husk paa, at man forlanger
Raaden din Nærværelse ved Carlos
Og Lauras Vielse. Den gamle Munk
Timoteo er allerede kommen;
Og vore Gæster vente kun paa dig.
Du maa gaae ind til dem, det er nødvendigt.

Advokaten.

Jeg kommer ikke. Siig til dem derinde,
At jeg er undskyldt. Lad Sandrino være
Forlover i mit Sted for Carlo. (Til Carlo og Laura). I,
Hold I Jer kun beredt — jeg giver Ordre . . .

(Til Mateo).

Gaae ind og siig: De Fremmede og Munken
Anmodes om at gaae til Huuskapellet.

(Mateo gaaer ind i Salen).

Giberto.

Men du som Vært maa bede dem personlig —

Advokaten.

Undskyld mig, som jeg siger. Jeg vil ind
Og skrive Breve. — Jeg har mangen Udvei.
Jeg kjender Erkebispens; han alene
Kan staae mig kraftigt bi; — og nu Marchesen,
Ham har jeg i min Vomme. Ja, hans egen
Familie, Ottavios egen Onkel
Skal tvinges til at hindre denne Stjændsel.
Aa, jeg skal lee, naar han maa ud med hende,
Naar han maa falde ned for mig i Støvet!

(Gaaer ind tilhøre).

Ellevte Scene.

Giberto. Carlo. Laura. Climene.

Giberto.

Naar, Gudskelov han gif!

Carlo

(aabner Døren til Kapellet).

Kom ud, Climene!

(Climene træder ind).

Elimene.

Er han da gaaet?

Carlo.

Jaa, ind i sit Comptoir;

Der er han sysselsat en Tid. Men du

Maa bort herfra, og det saa snart som muligt.

Giberto.

Forsigtig! Der er En ved Havedøren!

(Han og Carlo gaae hurtig hen mod Havedøren. Ottavio træder ind derfra, indhyllet i en Kappe).

Tolste Scene.

De Forrige. Ottavio.

Giberto.

Ottavio!

Elimene

(gaaer ham imøde).

3 her! Nei, er 3 her!

Carlo.

Hvordan er det gaaet til? Hvem hjalp dig ind?

Ottavio.

Vor brave Bastiano. Han er jaget

Fra Huset — til min Lykke; thi han søgte

Strax hen til mig og hjalp mig gennem Laagen

Og Bogterne. — Men nu, Elimene, tael,

Er 3 nu villig til at følge med mig?

Elimene.

Tvivl ei derpaa! Jeg følger Eder gjerne.
Den Bei, I gaaer, er ogsaa min.

Ottavio.

Saa kom!

Vi tør ei tøve her.

Carlo

(standende ham).

Nei, kjære Ven!

Det var et Lyffetræf, at du slap ind.
Men det er ikke sagt, du naaer tilbage.
De Folk, min Onkel leiet har iasten,
Er ikke bange for et lille Knivstik.

Ottavio.

Jeg maa forsøge det.

Giberto

(pegende paa Elimene).

Nei, huff paa hende!

(Til Carlo).

Men om de begge holdt sig skjult, indtil
Andruccio er reist?

Carlo.

Han reiser ikke,

Det vil jeg svare for. Han reiser aldrig
Beb Mattetid. Han trittrede jo selv,
At han vil skrive. Pennen er hans Styrke.

Ottavio.

Saa bliver jeg. Lad see, hvad han vil gjøre!
Jeg trodser ham.

Carlo.

Jeg har et bedre Raad,
Det er lidt dristigt, men det kan dog lykkes.
Kapellet, hvor vi nu skal vies, er
— Tak skee min Onkels Gjerrighed! — saa godt som
Aldeles mørkt, kun Altret lidt belyst,

(Til Climene).

Isald nu Laura vil som jeg, saa giver
Hun dig sit Brudeslør, og I gaar ind,
Og Munkene, der er gammel og kun sjelden
Seer rigtig til, naar han er vel betalt,
Han vier Eder i vort Sted.

Ottavio.

O, herligt!

Isald det blot gif an!

Climene.

Men troer du, Carlo! —
Og Eders Vielse, hvor tør jeg hindre —?

Carlo.

Jeg tænker nok, at den kan komme siden.

Laura.

Det kan den vist. O gjør det kun, Climene!

Ottavio.

Hvad mener I, Giberto?

Giberto.

Jo, mig synes,

Det er en skøn Idee; lad os kun prøve.

De Fremmede vil neppe mærke Noget.

Men Munkene, han maa vide, hvem I er.

Ottavio.

Saa, tør vi saa?

Giberto.

Lad mig kun tale med ham!

Jeg siger, I skal vies først, fordi

Andruccio er ikke strax tilstede.

Naar han kun ei forlanger en Attest

Fra Øvrigheden.

Ottavio.

Men en saadan har jeg.

Den er af vor Legat; jeg fik den udstedt,

For at benyttes i Modena.

(Giver ham et Papir).

Giberto.

Ei!

Hvad har vi saa for Nød!

Laura

(til Climene).

Der kan du see!

Det gaaer jo herligt an. Tag kun mit Slør.

(Giver Climene Sløret paa).

Climene.

Hvordan skal jeg gjengjælde dig dit Vensteb!

Giberto

(til Carlo).

Følg I nu begge med mig, du og Laura!

Jeg kalder Munkene ud i Gangen. I

Maae tjene mig til Vidnesbyrd; maaskee

Et Par af mine Venner staaer os bi.

Carlo

(til Ottavio, pegende paa Andruccios Kabinet).

Agt vel paa denne Dør! Hvis Nogen kommer,

Saa sthynd Jer ind i Gangen her.

(Han, Laura og Giberto gaae ind til Kapellet).

Climene.

Ja, Carlo,

Han er vor sande Ven!

Ottavio.

Et prøvet Guld!

Saaledes har han viist sig fra vor Barndom.

(Idet han gaaer hen til Havedøren).

See, Maanens Lys er steget over Haven!
Den er i Pagt med os; den holdt sig skjult,
Da før jeg maatte stjæle mig til Eder.

Elimene.

Saa stiger den maaskee, for nu at være
Et Bidne til vor Lykke.

Ottavio.

Ja, det gjør den!
Thi Luna, der endnu tungsindig mindes
Endymion, beskytter dem, der elske.

(Lyttende).

— Men tys!

Elimene

(sagte).

Det er Andruccio!

Ottavio.

Saa kom!

Elimene

(idet hun med ham nærmer sig Forgrunden).

Det er for fildigt!

(De blive staaende raadvilde).

Trettende Scene.

Elimene. Ottavio. Andruccio. — Sidt efter Carlo.

Advokaten

(Kommer ind med et Luffet og et aabent, endnu ikke sammenlagt Brev i Haanden, som han læser i).

Brevet til Marchesen

Det sender jeg med ridende Stafet;
 Det faaer han strax ved deres Ankomst. Han,
 Det er jeg sikker paa, vil protestere
 Og bringe Folk i Oprør. — Men mit Brev
 Til Erkebispen, det maa overveies . . .

(Sætter sig ved Bordet, tager en Pen og gennemløber det aabne Brev.
 Carlo luffer Døren til Kapellet op og vil træde frem).

Carlo.

Min Onkel! Saa er Alting tabt!

(Gaaer igjen tilbage og trykker Døren i efter sig).

Advokaten

(seer sig flygtigt om ved Lyden og bliver Ottavio og Elimene vaer).

Hvad nu?

J her endnu? Gaae J kun ind!

Ottavio

(halvfagte).

Skal vi?

Advokaten

(der har begyndt at skrive, og uden at see op).

Javist — forstyr mig ikke.

Ottavio

(sagte).

Elskte, kom!

(Tager hende ved Haanden, de gaae ind til Kapellet).

Advokaten

(ivrigt skrivende).

Ja, Erkebispens, selv om ei han vilde,
 Ham skal jeg tvinge til at slynge Kirkens
 Banstraale mod den skjændige Forsører.
 Ottavio skal mærke, han har valgt sig
 En Contrapart, der ei er god at magte.

Fjortende Scene.

Andruccio. Carlo (fra Kapellet).

Carlo

(affides).

Alt er i bedste Gang. Nu faae vi see,
 Hvor vidt man kommer med et Krigspuds. —
 (Gæt). Unfel!

Advokaten.

Du her igjen! Nu er jeg kjed af dig.
 Gaae ind og lad Jer vie!

Carlo.

Ja — i Gangen,
 Der er saa mørk, fik Lauras Slør en Rift,
 Og vi maae nu se til at faae et andet.

Den lille Mellemtid vil jeg benytte
Og spørge Jer tilraads.

Advokaten

(seer iveiret).

Tilraads? Om hvad?

Carlo.

Jeg vilde først berørt den Sag imorgen.
Men da I nu skal reise —

Advokaten.

Gødt — hvad er det?

Carlo.

Jeg har faaet Skrupler. Lauras Medgift, veed I,
Blev givet til Sandrino, der er hendes
Formynders, at forvalte, gjøre frugtbar.
Jeg antog, at den nu, da hun skal giftes,
Var udbetalt —

Advokaten.

Javist, og til Giberto

Som hendes Onkel.

Carlo.

Men det er den ikke;

Det har han sagt mig nu. Sandrino paastaaer,
At først, naar hun er Femogthve Aar —

Advokaten

(reiser sig).

Den Lur! Det tør han paaftaael og mod mig!
— Hvad siger da Giberto?

Carlo.

Ja, han mener,
Ved den Sag er der Ingenting at gjøre.
Det staaer i Testamentet —

Advokaten.

Na, Passiar!

Men det er Følgen, naar man overlader
Sin Velfærd til en Mand som den Giberto,
Der er upraktiff og har aldrig vidst
At snøe sig i en Sag. — Men du, Patron,
Du husker nok, at jeg har gjort et Forstød,
To Tusind Scudi, til din Lauras Udstyr.
Kan du betale dem?

Carlo

(trækker paa Skuldrene).

Nu strax vel ikke.

Advokaten.

Ja, det er prægtigt! Men det er din Lykke,
At du har mig til Bistand. Hils Sandrino,
At han skal ud med hendes Medgift, strax,
Saa snart du fordrer det. Der er et Lovsted,

Et ældre — det er ikke stort bekendt . . .
 Hvor har jeg Bogen? — jeg har havt den nylig . . .

(Seer efter paa Bordet)

Carlo

(affides).

Nu kommer nok den Hjælp, Sandrino bad mig
 At løkke ud af ham.

Advokaten

(bladende i en Dvartant).

Her skal det staae . . .

See der, og mærk dig Stedet: „Derksom Bærgen,
 „Naar hun er tyve Aar, bestyrer Arven
 „Mod hendes Villie, da kan hun og Alle
 „Af hendes Slægt — og altsaa du især —
 „Om ogsaa Testamentet er imod det,
 „For Retten tvinge ham at gjøre Regnskab,
 „Under en daglig Pengebøde“. (Vegende). Der!
 Femte Capitel, tiende Artikel.

Carlo.

Femte Capitel, tiende Artikel.

(Affides, leende).

Det skal jeg huske. (Grit). Altsaa dette gjælder,
 Om ogsaa Testamentet er imod det?

Advokaten.

Ja, netop! netop!

Carlo.

Existerer der

Et saadant Lovsted? Det har Ingen vidst.

Advokaten.

Men jeg har vidst det, jeg! Seer du, der staaer det!

Carlo.

Ja Tak, jeg seer det — men, oprigtig talt,
 Til min Forundring. Altsaa har I selv
 — Thi det er samme Forhold — I har selv
 Forvaltet et Aars Tid Cimenies Midler,
 Skjøndt Eders Ret dertil var alt forbi.

Advokaten.

Hvad nu? Hvad skal den Snak om mig?

Carlo.

Jeg mener

— Men undskyld mig — jeg mener, at hvis Eders
 Formynderret er længst forbi, saa kan I
 Paa ingen Maade nægte Don Ottavio . . .

Advokaten

(vred).

Tie, siger jeg! Vil du belære mig
 Om mine Pligter?

Carlo.

Misforstaae mig ikke!

Jeg selv har ingen Ret at tale med.
Men der er En — og uden tvivl vil han . . .

Advokaten.

Han? hvilken Han?

Carlo

(med et Blik paa Døren til Kapellet).

Der er han — spørg ham selv!

(Ottavio med Climene ved Haanden og Giberto og Laura træde
ud fra Kapellet).

Femtende Scene.

Andruccio. Carlo. Climene. Ottavio. Giberto
og Laura.

Advokaten.

Hvad seer jeg! Don Ottavio er her!

(Til Climene).

Og du, Banartige, du vover . . .

Giberto.

Tillad,

Jeg forestiller dig et Par, der uheldig
Er blevet ægteviet, vor Climene
Med Don Ottavio —

Advokaten.

Blevet ægteviet!

Men er' I Allesammen fra Forstanden?

Ottavio.

Messir Andruccio, da I har nægtet

Os Eders Ja, blev vi desværre nødt' til

Advokaten

(med stigende Hestighed).

Det er Bedrageri! Det gjælder ikke!

En Vielse med falske Navne, uden

Formaliteterne —

Giberto.

Na, hvilket Indfald!

Troer du, at Fra Timoteo, der kjender

Dem begge, ikke veed, hvem han har viet?

Advokaten.

Men uden rette Vidner —

Giberto.

Ser Arnoldo,

Sandrino og jeg selv har været Vidner.

Advokaten.

Men uden Overigheds-Attest —

Giberto.

Den har vi —

See der! (Da Andruccio vil rive den fra ham). Nei, stop!

Nok see, men ikke røre!

Alt er i Orden. Vi er' gaaet, seer du,

I Skole hos dig selv.

Advokaten.

Men som Climenes

Formhynder gjør jeg høit Indsigelse —

Carlo.

(affides til ham og hemmeligt leende).

Nei, Onkel nei! Hvor kan I —! Huff paa Lovens
Femte Capitel, tiende Artikel!

Advokaten

(til Carlo).

Ja du, du er den Rette! Du fortjente . . .

Vi kun! Det er din Straf, at jeg forbyder

Din Bielse, indtil Sandrino prompte

Har udbetalt dig Lauras Medgift.

Giberto.

Lauras?

Den har han udbetalt os. — Munken venter,

Og alle vore Gæster. De maae vies,

Det kan du ikke hindre.

Ottavio.

Ser Andruccio,

I bør ei skille Jer fra os i Brede.

Advokaten.

Bliv mig fra Livet!

Elimene.

Hør da mig! Betænk,

At I har selv ved Eders Strengthed bragt mig
Til dette Skridt.

Advokaten.

Et Skridt, du vil fortryde!

I Alle skal fortryde Jeres Kunst! —

Ja, jeg skal hærne mig paa Eder Alle!

Jeg skal . . . jeg skal — I, Don Ottavio,

I tænker, at I nu kan triumphere.

Men husk mit Ord: som hun har skuffet mig,

Saaledes vil hun skuffe Jer med Tiden.

(Med Latter).

Haha! saa er det mig, der triumpherer!

(Gaar).

Elimene

(til Ottavio).

O, tro ham ikke, Elskte! Det er andre

Og fastere Baand, der binde mig til Eder,

Ikke den blinde Lydigheds, men Omheds.

Nei, tro ham ikke! Som jeg fuld af Tillid
Har nylig raft Jer Haanden foran Altret,
Er nu mit Liv med Tillid og med Trost
Indviet kun til Eder!

Ottavio.

O, jeg veed det!

Jeg troer paa Eder, troer paa ingen Anden!

